

τάρχα, είπε. Μιά στιγμή μόνο να ρίξω ένα σάλι στην πλάτη μου.

Ο άδβας Χριστόφορος κύτταξε τη μητέρα του με ύφος που φανέρωνε κατάπληξη και ανησυχία.

Με αυτή την πράξη της η Γερτρούδη κινδύνευε να εκτεθεί. Γιατί εκείνοι που θα την έβλεπαν να δείχνει τόσο ζωηρό ενδιαφέρον για την υπόθεση του Ζιλμπέρ ήταν πολύ πιθανόν να υποπτευθούν ότι αυτή είχε γράψει την επιστολή στον εισαγγελέα της Ορλεάνης.

Αλλά η Γερτρούδη δεν λογάριζε αυτό τον κίνδυνο. Αποφασισμένη όπως ήταν να εκδικηθεί τον Ρενωντιέρ, δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο εκτός από την επιτυχία του σκοπού της.

Σε λίγο, ο συνταγματάρχης, η Γερτρούδη κι' οι άλλοι τρεις έφτασαν στο σπίτι του ευλοκόπου.

Ο Σαμπρινώ φάνηκε πολύ εκπληκτός μ' αυτή την απόρριψη επίσκεψης. Πληνός, όμως, όπως όλοι οι χωρικοί, προσπάθησε να μην δείξει τίποτε.

Δεν έχω καθίσματα για όλους, είπε γελώντας. Σεις, κύριε Ρισώ, καθίστε σ' αυτό τον πάγκο... Και σεις, κυρία Γερτρούδη... Έσ' Βιολέ κάθισε εδώ στο σκαμνί... Θα βρούμε κάτι και για τα δυο παιδιά...

Και, λέγοντας αυτά, έτοιμάστηκε να περάσει στο δεύτερο από τα δυο δωμάτια της μικρής καλύδας. Αλλά ο Ρισώ τον σταμάτησε.

Μην ανησυχής, φίλε μου, του είπε. Θα μείνουμε μόνο μερικά λεπτά...

Ο Σαμπρινώ πήγε και κάθισε στην άκρη του ξύλινου κρεβατιού.

— Όπως, θέλετε, είπε. Είμαι στους δρισμούς σας, κύριε συνταγματάρχα...

Δεν μαντεύεις γιατί ήρθαμε εδώ; ρώτησε ο Ρισώ. Όχι... Καλά, τότε θα σου το πω. Έμαθα ότι ζητήθηκε από τον Εισαγγελέα της Ορλεάνης να σου επιτρέψω να παρουσιαστής ως μάρτυς στη δίκη του Ζιλμπέρ. Είπε αλήθεια;

Αλήθεια είναι, απάντησε ο Σαμπρινώ.

Δίστασα πολύ ως πού να το αποφασίσω...

Η επιστολή που έστειλες στον Εισαγγελέα, συνέχισε ο Ρισώ, λίγο έλειψε να προκαλέσει αναβολή της δίκης. Και ξέρεις ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα; Ο Ζιλμπέρ, που έχει εξαντληθεί από το κλείσιμο στη φυλακή, θα πέθαινε.

Αυτά τα λόγια έκαναν τον Σαμπρινώ να ταραχθεί.

Είπε αλήθεια, λοιπόν, ότι ο Ζιλμπέρ είναι άρρωστος; ρώτησε.

Και πολύ άρρωστος, απάντησε ο Ρισώ. Άκουσε τώρα, φίλε μου... Ο σκοπός μου μ' έφερε άποψη εδώ είναι να σε παρακαλέσω να μου πής τί πρόκειται να καταθέσεις αύριο στο κακούργοδικείο.

Ο Σαμπρινώ ανασήκωσε το κεφάλι του.

Δεν θα μπορέσω να σάς ευχαριστήσω, κύριε συνταγματάρχα, είπε. Ορκίστηκε να μη μιλήσω σε κανένα. Ό,τι έχω να πω, θα το καταθέσω στο δικαστήριο.

Είπε, λοιπόν, τόσο σημαντικό αυτό που έχεις να πής;

Ο ευλοκόπος δεν απάντησε. Η Γερτρούδη σκέφθηκε πώς έπρεπε να επέμβει.

Δεν είναι τίποτε το σοβαρό που σου ζητάει ο κύριος συνταγματάρχης, είπε. Σε παρακαλώ κι' εγώ, λοιπόν, να μάς κάνεις αυτή τη χάρη.

Αδύνατον, απάντησε ο Σαμπρινώ.

Ορκίστηκε να μη μιλήσει και θα τηρήσει τον όρκο μου.

Η Γερτρούδη ήταν θέβαιη ότι κάτι το ύποπτο κρυβόταν κάτω από την επίμονη άρνηση του ευλοκόπου.

Σε ποιόν το ορκίστηκες; ρώτησε. Στον εαυτό σου ή σε κανένα άλλον;...

Σε κάποιον άλλον, δεν είναι έτσι;... Πρόσεξε, αγαπητέ μου Σαμπρινώ. Γιατί αν πής ψέμματα στο δικαστήριο θα μετανιώσεις πικρά για την πράξη σου... Υπάρχουν άνθρωποι που θα πούν όλη την αλήθεια και τότε θα φανερωθεί το ψέμμα και θα καταδικαστής από το δικαστήριο σε ισόβια κατανάγκαστικά έργα.

Ο ευλοκόπος ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα.

Δεν πρόκειται να καταθέσω ψέμματα, απάντησε με φωνή που έτρεμε ελαφρά. Για ποιο λόγο θα το κάνω; Δεν ψευδομαρτυρή-

σα ποτέ ως σήμερα και δεν θ' αρχίσω να το κάνω τώρα που γέρασα...

Ο Ρισώ προσπάθησε να πιάσει στο άποτέλεσμα που επιθυμούσε με πλάγιο τρόπο.

Δεν θα σε πιάσω περισσότερο, είπε. Το μόνο που θέλω να ξέρω είναι αν η κατάθεσή σου είναι υπέρ ή εναντίον του Ζιλμπέρ.

Εναντίον του Ζιλμπέρ! φώναξε ο ευλοκόπος. Ο Βιολέ ξέρει ότι δεν μπορώ να είμαι εναντίον του Ζιλμπέρ. Ο μιλωνάς κι' εγώ είμαστε οι καλλυτεροί φίλοι... Κι' έπειτα, γιατί να το κρύψω; Μαζί στήναμε τις παγίδες μας και κυνηγούσαμε στα ξένα κτήματα...

Αλλά τότε γιατί δεν θέλεις να μιλήσεις;

Α, αυτό δεν μπορώ να το κάμω, απάντησε ο ευλοκόπος.

Άκουσε, φίλε μου, του είπε ο Ρισώ. Ο δικηγόρος Νταλέζ, που είναι ένας από τους καλλυτερούς του Παρισιού και που έχει αναλάβει την υπεράσπιση του Ζιλμπέρ, με έπεφτόρισε να σε δω για να μάθω τι πρόκειται να πής, όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά για να μπορέσω να κανονίσω καλύτερα το χειρισμό αυτής της υποθέσεως. Αυτό είναι ο λόγος που με βλέπεις εδώ.

Ο Σαμπρινώ βρισκόταν σε μεγάλη αμηχανία.

Ο Ζιλμπέρ δεν έχει να φοβηθεί τίποτε από μένα, είπε σε μία στιγμή. Δεν θα πω, όμως, τίποτε άλλο...

Αυτή η διαβεβαίωση ήταν αρκετή για το Ρισώ. Αφού ο Σαμπρινώ δεν θα κατέθετε τίποτε το επιβαρυντικό για το Ζιλμπέρ, όλα τα άλλα δεν τον ενδιέφεραν. Έδωσε, λοιπόν, το σύνθημα της αναχώρησής τους.

Όταν ξαναβγήκαν στο δρόμο, ο συνταγματάρχης είπε στη Γερτρούδη:

Νομίζω ότι τα λόγια σας τον πίκραναν. Αν δεν του μιλούσατε μ' αυτό τον τρόπο, ίσως καταφέραμε να μάθουμε το μυστικό του.

Όχι, απάντησε η Γερτρούδη. Δεν θα σάς έλεγε τίποτε. Και ξέρω εγώ για ποιο λόγο.

Δεν σάς καταλαβαίνω...

Ο Βιολέ μάντευε, όμως, την κρυφή σκέψη της οικονομού του εφημερίου.

Η κυρία Γερτρούδη, είπε, υποπτεύεται ότι ο Σαμπρινώ υποκαούει στις διαταγές κάποιου άλλου...

Ο Σαμπρινώ είναι από τους ανθρώπους που τηρούν την υπόσχεσή τους; ρώτησε ο Ρισώ.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Όταν υποσχεθεί κάτι το κάνει, απάντησε ο Βιολέ.

— Έ, τότε, δεν πρέπει ν' ανησυχούμε συμπεριανέ ο συνταγματάρχης. Μας υποσχέθηκε ότι δεν θα καταθέσει τίποτε εναντίον του Ζιλμπέρ. Αυτό είναι το σημαντικό-τερο.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ρεις, λοιπόν, ότι ο πατέρας σου δεν έχει ούτε πεντάρα... Όσο για το μύλο, πάει κι' αυτός. Έπειτα από την πυρκαϊά, είναι δόλοτελα άχρηστος... Τί θαρής, λοιπόν, να κάνεις μαζί μου;

— Αλλά σύ πώς θα ζήσης, πατέρα; Ο Ζιλμπέρ γέλασε.

— Πώς θα ζήσω; απάντησε. Μην ανησυχής, καλή μου Ρόζα. Μόνο από πείνα δεν πρόκειται να πεθάνω... Θα προσπαθήσω, πρώτα - πρώτα, να ξαναφτιάξω το μύλο...

Έπειτα είμαι και λίγο μαραγκός... Αφί-σε ότι μπορώ να κάμω όποισδήποτε δου-λειά... Το ζήτημα είναι να βγώ από δω μέσα και θα τα καταφέρω μιά χαρά... δηλαδή όχι χειρότερα από πριν...

Εκείνη τη στιγμή, ο γιατρός Ζολί και ο δικηγόρος Νταλέζ μπήκαν στο κελλί του κατηγορουμένου.

Ο γιατρός εξέτασε το σφυγμό του μυ-λωνά και την καρδιά του.

Μπράβο, φίλε μου Ζιλμπέρ, του είπε. Ποτέ δεν ήσουν καλύτερα... Νομίζω πως μπορείς να φύγεις ήσυχος...

Γύρισε κατόπιν προς το μέρος της Ρό-ζας.

Θα πάτε στο δικαστήριο, δεσποινίς; ρώτησε.

Ναί, απάντησε η νέα. Δεν μπορώ ν' αφήσω μόνο τον πατέρα μου.

Τότε θα μου επιτρέψετε να σάς προ-τείνω να σάς συνοδεύω, είπε ο γιατρός. Κανονίσα σήμερα τις επισκέψεις μου με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσω να παρ-ακολουθήσω τη δική του πατέρα σας.

Είσαστε πολύ ευγενικός, γιατρέ, α-πάντησε η νέα.

Ρίχτηκε ύστερα στην αγκαλιά του πατέ-ρα της και τον φίλησε με συγκίνηση.

Θάρρος, καλέ μου πατέρα, του είπε. Ένα δάκρυ έτρεξε από τα μάτια του μυλωνά.

Θα το έχω, κόρη μου, απάντησε. Μην λησυχής...

Η Ρόζα έφυγε έπειτα μαζί με το γι-ατρό Ζολί.

Γνωρίζεις το Σαμπρινώ; ρώτησε ο δικηγόρος τον πελάτη του, όταν έμειναν μόνοι.

Ο μιλωνάς γέλασε.

Διάβολε! απάντησε. Κάναμε την ι-δια δουλειά...

Ο Σαμπρινώ είναι κι' αυτός μιλωνάς; Όχι, απάντησε ο Ζιλμπέρ. Ο Σαμπρινώ είναι ευλοκόπος... Αλλά κυνηγού-σαμε μαζί στα ξένα κτήματα... Τί τα θέ-λετε, κύριε, Νταλέζ; Όπως σεις γεννηθή-κατε για δικηγόρος, έτσι ο φίλος μου Σαμπ-ρινώ κι' εγώ γεννηθήκαμε για λαοφρο-νές... Κάθε δουλειά θέλει τον ανθρώπο της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Εκδόσεις

Γυναίκες του έρωτος

Στο νέο αυτό έργο του, ο συνάδελφος κ. Ι. Α. Σκουτερόπουλος, μας δίνει την προ-σπαικότητα 8 εκ των διασημότερων ω-ραιών γυναικών όλων των αιώνων, κατά έν-τελώς πρωτότυπο τρόπο. Παρατάσσει, δη-λαδή διηγήματα με αυτότελείς υποθέσεις, που το ένα συμπληρώνει το άλλο και όλα μαζί δίνουν πιστή εικόνα και την ακριβή ιστορία των ηρώιδων.

Ο κ. Σκουτερόπουλος έχει ριθρή τα θέ-ματά του με εξαιρετική τέχνη και θα μπο-ρούσε να βεβαιώσει κανείς ότι δεν κυκλοφο-ρούν συχνά παρόμοια έργα.

Το εξώφυλλο του βιβλίου είναι αντιγραφή από τον πίνακα «Κύνος και Λήδα» του Γάλλου ζωγράφου Α. Βινσόν.

Υπό του Έκδοτικού Οίκου «Αστήρ» έ-ξεδόθη εις κομψών τόμων το περίφημον κω-μειδίλλιον του Δ. Κορομηλά: «Ο Αγαπη-τικός της Βασκοπούλας».

Έκυκλοφόρησε το νέο τεύχος του γνω-στού περιοδικού τραγουδιών «ΤΟ ΜΟΝ-ΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» του συγγραφέως Κώ-στα Μάνεση, με όλα τα τελευταία εύρω-παικά και λαϊκά σουξέ και άλλην πλουσίαν καλλιτεχνικήν ύλην.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΚΑΡΛΟΤΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΔΙΕΡ

Μία άπαγωγή με τραγικές συνέπειες

Οι άπαγωγές είναι τόσο παλιές όσο κι' ο κόσμος... Μερικές μάλιστα άπαγωγές του παρελθόντος, όπως εκείνη της ωραίας Έ-λένης αποτέλεσαν κοσμοϊστορικά γεγονότα. Μερικές άλλες, όπως της δεσποινίδος Καλδιέρ, που πρόκειται ν' αφηγηθούμε, λί-γο έλειψε να προκαλέσουν εμφύλιο πόλεμο σε μία μεγάλη χώρα, όπως η Γαλλία...

Η Καρλόττα ντε Καλδιέρ ήταν μονα-χοκόρη του Μάρκου ντε Καλδιέρ, βαρώνου ντε Κουφουλάνς ντ' Ωτερβί και της Μα-γδαληνής ντε Κέρ ντ' Ουτράγκ. Οι γονείς της νέας πέθαναν πολύ ένωρίς, αφήνοντας της μια κολοσσιαία περιουσία. Διαχειρι-στης αυτής της περιουσίας και κηδεμών της ορφανής ορίστηκε τότε ένας θείος από τη μητέρα της, ο άδβας ντε Φαλμοντύ.

Την εποχή εκείνη η Καρλόττα ήταν δέκα χρόνων. Οι σύγχρονοί της χρονικογράφοι μιλούν με θαυμασμό για την ομορφιά της.

Η μεγάλη ομορφιά της Καρλόττας και η σημαντική περιουσία που της άφησαν οι γονείς της, προκάλεσαν άμεσα μια συρροή υποφωβίων γαμπρών. Μέσα σ' έ-λαχιστο διάστημα έγιναν στον άδβα ντε Φαλμοντύ όχι λιγώτερο από δεκατρείς προ-τάσεις. Αλλά ο κηδεμών της Καρλόττας τις απέρριψε και τις δεκατρείς.

Εκείνη που χάριζε περισσότερο γι' αὐ-τό ήταν η ίδια η Καρλόττα. Αγαπούσε έν-να νεαρό ευπατρίδη δέκα εννέα χρόνων, το Φυλκράν ντ' Μπόσκ, γυιό του υποκόμητος Γκασπαρ ντε Κλερμπύ ντε Καστελνύ ντ' Μπόσκ.

Ο πατέρας του νεαρού Φυλκράν έπεδο-κίμασε το αίσθημα του γιου του και ζή-τησε, σύμφωνα με όλους τους τύπους, το χέρι της Καρλόττας γι' αυτόν. Ήταν η δεκάτη τετάρτη αίτηση που γινόταν στον κηδεμόνα της νέας. Αλλά ο άδβας ντε Φαλ-μοντύ την απέρριψε κι' αυτή, όπως είχε κάνει και για τις προηγούμενες.

Είχε κουρασθεί, όμως, ν' ακουη ολόενα προτάσεις γαμου για την Καρλόττα. Και για να βάλει οριστικά τέρμα σ' αυτές, την έστειλε στη μονή των Ούρσουλινών του Μοντελλιέ.

Η Καρλόττα γύρισε το καλοκαίρι του έπομένου χρόνου, στον πατρογονικό πύργο, για να περάσει εκεί τις διακοπές μαζί με το θείο της.

Σ' όλο το διάστημα της παραμονής της στο μοναστήρι, οι δυο νέοι δεν είχαν πά-ψει να συνεννοούνται. Ο Φυλκράν είχε κα-ταλήξει πια στην άποψη ν' άπαγάγη την αγαπημένη του και έπρεπε να το κάνει μιά μέρα που η νέα πήγε να επισκεφθεί μιά συγγενική της οικογένεια, τους Λαρς ντε Φουκών, που είχαν τον πύργο τους σε απόσταση μερικόν λευγών από το Μοντελ-λιέ. Αλλά η απόπειρα απέτυχε, γιατί οι Λαρς μυστήθηκαν τις προθέσεις του νεα-ρού ντ' Μπόσκ κι' έστειλαν τους ανθρώ-

πους τους να φρουρούν στα έπικάιρα ση-μεία της διαδρομής.

Έπειτα απ' αυτό το περιστατικό, ο άδβας Φαλμοντύ ξαναστέιλε την άνεψιά του στη μονή των Ούρσουλινών.

Αλλά ο Φυλκράν δεν απελπίστηκε και κατέστρωσε ένα τολμηρό σχέδιο μαζί μ' ένα φίλο του, το νεαρό μαρκήσιο Ζιλ ντε Κλωσέλ και έναν υπηρέτη του που του ή-ταν άφοσιωμένος, τον Σαιντόνγκ.

Την εποχή εκείνη η Καρλόττα είχε πα-ραγγείλει ένα φόρεμα άμαζόνος σ' ένα ρά-φτη του Μοντελλιέ. Ο Κλωσέλ και ο Σαιντόνγκ πήγαν, λοιπόν, μιά μέρα στο κατάστημα του ράφτη, τον έδεσαν χειρο-πόδαρα, του πέταξαν ένα σακκουλάκι με πενήντα χρυσά λουδοβίκια, για να τον ά-ποζημιώσουν για τη συγκίνηση του κι' έ-φυγαν παίρνοντας μαζί τους και το φό-ρεμα.

Λίγη ώρα αργότερα, οι δυο συνένεχοι του ντ' Μπόσκ έμπαιναν στο μοναστήρι, για να παραδώσουν δήθεν το φόρεμα της στη δεσποινίδα ντε Καλδιέρ. Αυτό, βέβαια, ήταν ένα πρόσχημα, για να μπορέσουν να χωθούν στο μοναστήρι. Εκεί ο Σαιντόνγκ και ο Κλωσέλ τρομοκράτησαν τις μονα-χές με τα πιστόλια τους κι' έφυγαν μαζί με την Καρλόττα.

Λίγο πιο κάτω περίμενε ο ντ' Μπόσκ με τους ανθρώπους του. Η συνοδεία ξεκί-νησε άμεσα προς την κατεύθυνση του πύργου του Μονακτόν. Αλλά οι μοναχές είδοποίησαν τον άδβα ντε Φαλμοντύ και τους Λαρς που εξεστράτευσαν χωρίς να χάσουν ούτε λεπτό εναντίον των φυγάδων.

Οι δυο αντίπαλες ομάδες συναντήθηκαν σ' ένα στενό περάσμα. Μία όληνη μάχη άρχισε τότε εκεί με αρκετά θύματα κι' από τα δυο μέρη. Αλλά ο Φυλκράν και η Καρ-λόττα κατόρθωσαν να φτάσουν στον πύργο του Μονακτόν, που προστατευόταν από ισχυρή φρουρά.

Ο άδβας ντε Φαλμοντύ κατέφυγε τότε στο Παρλαμέντο της Τουλούζης, πού, με μία άποφασί του, καταδίκασε τον Σαιν-τόνγκ να πεθάνει πάνω στον τροχό και τον ντ' Μπόσκ και τον Κλωσέλ στην ποινή του άποκεφαλισμού με τσεκούρι. Διέταξε επί-σης την καταδίκηση των πύργων του ντ' Μπόσκ και του Κλωσέλ «εις ένδειξιν αι-ωνίας ατιμίας».

Αλλά οι καταδικασθέντες προσέφυγαν στο Παρλαμέντο των Παρισίων, ζητώντας την αναθεώρηση αυτής της άσπρητης άπο-φάσεως. Από τ' άλλο μέρος, ο Φυλκράν έκανε τους γαμούς του με την Καρλόττα.

Αυτό το τελευταίο γεγονός εξάρωσε τον άδβα και τους Λαρς που εξεστράτευσαν εναντίον του πύργου του Μονακτόν, επί κεφαλής μίας δύναμης 600 ανδρών.

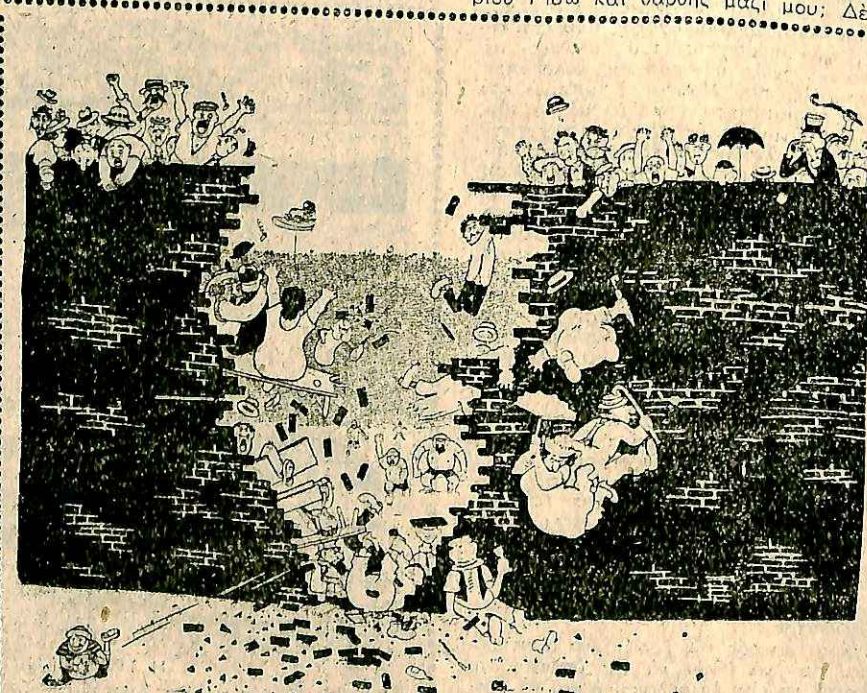
Η επιθεσία εναντίον του πύργου ήταν τό-σο βίαιη, ώστε κείνοι που βρισκόταν μέσα αναγκάστηκαν, έπειτα από μερικές μέρες, να συνθηκολογήσουν. Αλλά οι νικητές δεν βρήκαν εκεί ούτε την Καρλόττα, ούτε τον Μπόσκ, που είχαν φύγει κρυφά. Έλεηλά-τησαν τότε τα πάντα και κατόπιν εξεστρά-τησαν σε βίαιοπραγίες εναντίον των χω-ρικών των γειτονικών χωριών.

Στο μεταξύ, όμως, πέθανε ο άδβας ντε Φαλμοντύ κι' η Καρλόττα πέρασε στην έ-ξουσία του συγγενούς της Σαιν - Σεζάρ.

Ο νέος κηδεμών ήταν ένας άνθρωπος ολότελα άσυνείδητος. Συμφώνησε, λοιπόν, μαζί μ' έναν ευπατρίδη, που δεν ήταν κα-λύτερος απ' αυτόν, τον Ανρύ ντε Λα Φάρ, μαρκήσιο ντε Τουρνιάκ, να του δώσει την Καρλόττα ως σύζυγο και να μισασθούν μαζί την περιουσία της.

Μόλις το έμαθε, ο Φυλκράν ντ' Μπόσκ στρατολόγησε μία δύναμη από 1.000 πε-ρίπου άντρες και έζωσε από παντού το μέγαρο του Σαιν Σεζάρ. Αλλά και οι Λαρς στρατολόγησαν επίσης μιά ανάλο-γη δύναμη κι' έτρεξαν στο Μοντελλιέ. Αι-ματηρές μάχες άρχισαν τότε να συνάπτω-νται στους δρόμους της πόλεως, με πολλά θύματα κι' από τα δυο μέρη.

Έπειτα από διάφορες άλλες περιπέ-τειες, έξεδόθη, τέλος, μιά άποφασίς του Παρλαμέντου των Παρισίων, που επέκυρ-νε το γάμο του ντ' Μπόσκ και της Καρ-λόττας και άκύρωνε την προηγουμένη ά-πάφασί του Παρλαμέντου της Τουλούζης.

— Γκώλ!...

(Από το «Id Paris»)

Ο "Διάβολος της Θάλασσας"

Κέρμης, πειρατής και καλός Γερμανός

Πριν ανέβει στην εξουσία ο Χίτλερ, ήταν ειδικός των γερμανικής ναυτιάς — κι αυτός για πολύ ανώτερους λόγους — ο κόμης Φέλιξ φον Λούκνερ, που έκανε θραύση στα συμμαχικά πλοία κατά τον πρώτο πόλεμο, χωρίς όμως κανένα ανθρωπινό θυμά.

Το στάδιο του ξανθού αυτού γίγαντος είχε γεμάτο από τόσες γραφικές περιπέτειες, ώστε δίκαια τον έπωνόμασαν «Διάβολο της Θάλασσας».

Καταγόταν από μια στρατιωτική οικογένεια της Δρέσδης. Προοριζόταν κι αυτός για το στρατιωτικό στάδιο, αλλά απέτυχε στις εξετάσεις, γιατί, αντί να μελετά, διάβαζε θαλασσινές ιστορίες. Τέλος, αποφάσισε ν' ακολουθήσει την ακατανίκητη κλίση του. Σε ηλικία 13 ετών, έφτασε στο «Αμβούργο, όπου με πολύ κόπο βρήκε δουλειά σ' ένα ρωσικό ιστιοφόρο, που θα ταξίδευε για την Αυστραλία. Είχε πάρει το ψευδώνυμο Φέλας Λέντινγκε.

Στο διάστημα του ταξιδιού, λιποτάκτησε. Έγινε ύστερα λαντζέρης, υπολογαγός του Στρατού της Σωτηρίας, βοηθός φαροφύλακος, υπηρέτης ενός θιάσου από 'Ινδούς φακίρηδες, μισθοφόρος στο μεξικανικό στρατό...

Έπειτα γύρισε στο 'Αμβούργο, ακολουθώντας ναυτικές σπουδές και κατάφερε να γίνι αξιωματικός του γερμανικού ναυτικού.

Έλαβε μέρος στην ιστορική ναυμαχία της Γιουτλάνδης. Κατόπιν του ανέθεσαν την κυβέρνηση ενός «πειρατικού» πολεμικού, του «Θαλασσινού αετού».

Το πλοίο αυτό ήταν ένα μεγάλο ιστιοφόρο — γιατί

ο αγγλικός αποκλεισμός είχε καταστήσει τότε προβληματικό των ανεφοδιασμό των ατμοπλοίων με καύσιμη ύλη. Άντικειμενικά προνοημένος στους 'Αμερικανούς και το είχε αιχμαλωτίσει ένα γεωμανικό υποβρύχιο.

Ο φόν Λούκνερ το μεταμόρφωσε, έτσι, όπως όνειρευόταν σ' ένα σύγχρονο πειρατικό. Το εφοδίασε με δυο μοτέρ των 500 ίππων, για ν' αυξάνη την ταχύτητά του όταν θα χρειαζόταν, με κρυφά κανόνια, με κρυπτικές για ανθρώπους και όπλα. Το πάτωμα της τραπέζαρίας έγινε μια καταπακτή. Όταν λοιπόν ο Λούκνερ φιλοξενούσε στο πλοίο του άτομα που ήθελε να τα αιχμαλωτίσει, πατούσε κρυφά ένα κουμπί, κι' οι επισκέπτες του βουλιάζαν στο άμπάρι, όπου τους περίμεναν κρυμμένοι οι ένοπλοι Γερμανοί!

Ο φόν Λούκνερ διάλεξε μ' επιμέλεια τα πληρώματά του, από 70 άνδρες και αξιωματικούς. Όλοι αυτοί έγιναν «Νορβηγοί». Φορούσαν στολές νορβηγικής προέλευσης και κρατούσαν επάνω τους γραμμάτια και φωτογραφίες από... αντάρτικους Νορβηγούς συγγενείς τους. Τα χαρτιά του πλοίου ήταν πλαστά νορβηγικά. Έτσι, όταν το σταματούσαν συμμαχικά πολεμικά, για νηοψία, δεν μπορούσαν ποτέ να υποψιασθούν την αλήθεια.

Λίγο πριν απ' τα Χριστούγεννα, του 1916, ο «Θαλασσινός αετός» είχε ξεκινήσει για ένα ακόμη ταξίδι του, περνώντας για το νορβηγικό πλοίο «Ιρμα». Στο δρόμο, τον σταμάτησε ένα εξοπλισμένο αγγλικό σκάφος. Έγινε η νηοψία, αλλά δεν βρέθηκε τίποτε το ύποπτο, και το αγγλικό πλοίο ξεκίνησε για ν' απομακρυνθεί.

Εαφνικά, οι Γερμανοί τρόμαξαν. Βλέποντας το ν' ανεβάσει μια σειρά από σημαίες, που τις ερμήνευσαν ως σήμα να σταματήσουν και πάλι! Όταν όμως πρόσεξαν καλλίτερα, είδαν πως είχαν κάνει λάθος. Το σήμα τους έλεγε:

«Καλό ταξίδι κι' ευτυχισμένα Χριστούγεννα».

Με λίγες γραμμές

Ο πρώτος «ιπτάμενος ελέφαντας» έφτασε με το αεροπλάνο απ' την 'Ινδοκίνα στο Παρίσι. Είναι θηλυκός, ηλικίας 5 ετών και ζυγίζει μισό τόνο. Το αεροπορικό ταξίδι του φαίνεται πως τον ένοιασε!

★

Όταν ένας 'Αμερικανός κτηνοτρόφος εγκαταστάθηκε μονίμως στην Ουάσιγκτον, νοστάλγησε τόσο τα αρνιά που άκουγε σ' όλη του τη ζωή, ώστε κρέμασε 50 απ' αυτά στην κρεβατοκάμαρά του για να τα χτυπά κάθε βράδυ, πριν κοιμηθεί!

★

Ο αστρονόμος Πήρς, απ' το Βανκούβερ, ανακάλυψε ένα νέο άστρο 1.000 φορές μεγαλύτερο απ' τον 'Ηλιο. Το φως του χρειάζεται 5.850 χρόνια για να φτάσει στη Γη.

★

Δυο σύζυγοι, που χώρισαν τελευταίως, στο Νητρώρι, λέγονταν Ρωμαιοί και 'Ιουλιέτες.

Στις επόμενες όχτ' βδομάδες, ο φόν Λούκνερ βύθισε 11 συμμαχικά πλοία. Ανάμεσα σ' άλλα κι' ένα ατμόπλοιο των 9.000 τόνων, εξοπλισμένο με κανόνια των 5 ιντσών. Οι αιχμαλωτί του καλοπερνούσαν, γιατί είχε στο πλοίο του, από λεηλασίες, κάμποσους ζωντανούς χοίρους και κόττες, μεγάλη ποσότητα σαμπάνιας κι' ένα πιάνο!

Λυτήθηκαν λοιπόν ειλικρινά, όταν, κοντά στις νοτιοαμερικανικές ακτές, αιχμαλωτίσε μια μεγάλη χαλκική βάρκα, τους φόρτωσε μέσα όλους και τους έστειλε στο Ρίο - 'Ιανέιρο. Μόνο που, για νάχη αρκετό καιρό ν' απομακρυνθεί με το πλοίο του, ελάττωσε την ταχύτητα της βάρκας, κοιταίνοντας λίγο το καράτι της.

Κατόπιν, ο φόν Λούκνερ έκαμε το γύρο του ακρωτηρίου Χόρν και πέρασε στον Ειρηνικό, όπου βύθισε άλλα τρία αμερικανικά πλοία. Καθώς όμως πλησίαζε σ' ένα νησί, για να εφοδιασθεί με φρούτα και ποσιμο νερό, ένα ισχυρό θαλάσσιο ρεύμα έβριζε το πλοίο του στους βράχους και το τσάκισε.

Έπειτα απ' αυτή την καταστροφή, το πλήρωμα τράβηξε με μια βάρκα για τα νησιά Φιτζί, με το σκοπό να κυριεύσει ένα άλλο πλοίο, και να το μεταβάλει σε πειρατικό. Άλλα τους έπιασαν οι 'Αγγλοι και τους έστειλαν με συνοδεία στη Νέα Ζηλανδία, σ' ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων.

Μία μέρα, ξέσπασε στο στρατόπεδο αυτό μια μυστηριώδης πυρκαγιά. Την είχε βάλει ο «Διάβολος της Θάλασσας», κι' επωφελήθηκε απ' αυτήν, για να το σκάσει με τη στολή και με τη βενζινακάτο του διοικητού του στρατοπέδου!

Ο φόν Λούκνερ κι' οι σύντροφοί του κατάφεραν να αιχμαλωτίσουν ένα μικρό πλοίο. Το πειρατικό τους όμως στάδιο δεν κράτησε πολύ ακόμη, γιατί ξανασηληφόσαν σε λίγο.

Ο «Διάβολος της Θάλασσας» καταστρώσε και πάλι σχέδια δραπέτευσης, αλλά δεν πρόλαβε να τα πραγματοποιήσει, γιατί υπογράφηκε στο μεταξύ η ανακωχή. Όταν γύρισε στην πατρίδα του, τον έ τιμησαν σαν ήρωα.

Αργότερα, έκανε το γύρο της 'Αμερικής επί 7 χρόνια, έδωσε πολλές διαλέξεις κι' έγινε επίτιμος πολίτης διαφόρων αμερικανικών πόλεων. Το 1934, ξεκίνησε με το ι-διόκτητο γιότ του για ένα γύρο του κόσμου. Όταν όμως ξαναγύρισε στη Γερμανία, το 1939, οι Ναζίδες τον κήρυξαν «έχθρο του Κράτους», γιατί δεν ήθελε να παραταχθεί απ' την ιδιότητα του επιτίμου 'Αμερικανού πολίτου.

Το 1945, τον κατέδικασαν έρημνη εις θάνατον, γιατί είχε προσφέρει βοήθεια στους Συμμάχους.

Τώρα, ο κόμης φόν Λούκνερ είναι ένας αληθινός τζέντλεμαν, ηλικίας 70 ετών, και συνεχίζει τις προσπάθειές του για ν' αποδείξει στον κόσμο — όπως κι' άλλοτε — ότι υπάρχουν και καλοί Γερμανοί...

Κοντά στο κρεβάτι ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Τα δώρα και οι συζητήσεις

Ευτυχώς, δεν βρέθηκε ακόμη κανείς που να προσφέρει... ένα ελέφαντα σ' έναν άρρωστο! Υπάρχουν όμως αρκετοί, που κοιβαθούν μέσα στα νοσοκομεία σκύλους, γάτες, και πιθανούς ακόμη, για να τα χαρίσουν στους άρρωστους φίλους τους... Δεν χρειάζεται, βέβαια, να πούμε ότι τα δώρα αυτά είναι τελείως ακατάλληλα — όπως και τα, πουρα που πρόσφερε κάποιος σ' έναν άρρωστο από πνευμονία, η τ' επόμην που έφερε ένας άλλος σ' ένα διαβητικό!

Τα λουλούδια είναι εύσπρόδεκτο δώρο για έναν άρρωστο, κι' ακόμη περισσότερο οι κάκτοι κι' οι άλλες γλαστρές που δεν μαρινούνται. Ωστόσο, όταν είναι πάρα πολλά, τα λουλούδια δεν ευχαριστούν πάντα τον άρρωστο.

Άλλα δώρα, επίσης ευχάριστα και πιο πρακτικά, είναι μια ρόμπα, μια λιζέ, ένα καλό σαπούνι, μια πούντρα, μια μουκαλά κολώνια... Τα περιοδικά και τα βιβλία γίνονται πάντα εύσπρόδεκτα, αν είναι καλοδιαλεγμένα. Δεν θα προσφέρете όμως, βέβαια, σ' έναν άρρωστο τη «Θεωρία της θερμότητας», ούτε τα «Κατά συνθήκη ψεύδη» του Σοπενχάουερ.

Αν ο άρρωστος σας νοσηλεύεται στο τμήμα λοιμωδών νόσων, δεν επιτρέπεται ποτέ να πάρετε πίσω ένα βιβλίο που του δανείσατε. Το φρόνιμο είναι να καί το βιβλίο αυτό, για τον κίνδυνο των μικροβίων.

Ένας μεθυσμένος πήγε κάποτε να επισκεφθεί ένα φίλο του, που είχε κάμει γχειρήρη σκληροειδίτιδος. Τον αγκάλιασε, τον φίλησε μ' ένθουσιασμό... κι' έπειτα έπεσε στο κρεβάτι, δίπλα του! Το αποτέλεσμα ήταν να σπασούν τα ράμματα και να χρειαστεί να ξαναραφτεί το τραύμα του γχειρυσμένου.

Ευτυχώς, δεν είναι τόσο... διαχυτικοί όλοι οι επισκέπτες των νοσοκομείων. Πάντως όμως, οι περισσότεροι έχουν την κακή συνήθεια να κουράζουν τους άρρωστους, με τις υπερβολικές εκδηλώσεις συμπαθείας τους. Όταν περάση η ώρα των επισκέψεων, κρύβονται πίσω από την πόρτα, για να μην τους δει ο νοσοκόμος και να μπερδέσουν να συνεχίσουν τη φλυαρία τους με τον άρρωστο, δίχως να σκεφθούν ότι η αντοχή κι' η δυναμικότης του έχουν ελαττωθεί κι' ότι εξαντλείται ο κορμός. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι άρρωστοι θάβηκαν να φύγουν οι επισκέπτες τους πριν ακόμη περάση η ωρισμένη ώρα — αλλά ντρέπονται να το πουν.

Όσο για τα θέματα συζήτησης, οι περισσότεροι επισκέπτες θεωρούν φυσικό να μιλούν γι' άρρώστειες, μια και βρίσκονται σε νοσοκομείο... Μία γρηκύρα βασάνιζε επί ολόκληρη ώρα έναν άρρωστο, για να τον πείσει ότι ο Θεός του είχε στείλει την άρρώστειά του ως τιμωρία για τις αμαρτίες του... Έτιμωρία για τις αμαρτίες του... άρρωστο νας άλλος πάλι μάλλον τον άρρωστο φίλο του γιατί δεν τον είχε ειδοποιήσει νάβηγε «όσο ήταν ακόμη καιρός», σαν να λέγε πως ήταν καταδικασμένος!

Μη λέτε ποτέ στον άρρωστο ότι έχει άσχημη όψη. Έξ' ίσου άσχημο όμως είναι να του πείτε ότι «σας φαίνεται πολύ καλό», γιατί μπορεί να του δημιουργήσετε έτσι την εντύπωση ότι περιφορύνετε τη σοβαρότητα της άρρώστειάς του.

Το θέμα για το οποίο προτιμούν να ακούνε και να μιλούν οι περισσότεροι άρρωστοι, είναι οι πληροφορίες για τον έξω κόσμο, που τον έχουν αφήσει προσηλινά. Μιλάτε τους με συναισθησι, αυτό και δίνετε τους τη συνείδησή τους, γίνονται αισθητή η απουσία τους απ' το οικογενειακό και φιλικό τους περιβάλλον.

Ο ΑΝΔΡ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ στή γέφυρα των στεναγμών

Είπε πασίγνωστο το όνομα του Νικολάρα απ' τα παλαιά αλατισμένα ανεκδότα της Παλιάς 'Αθήνας, που από στόμα σε στόμα, έκαναν παλαιότερα το γύρο του κόσμου. Αυτά, βέβαια, λέγονται αλλά... δεν γράφονται.

Πρέπει όμως να εξηγήσουμε, για χάρι των νεωτέρων αναγνωστών του «Θησαυρού», ότι στην Παλιά 'Αθήνα, έζησαν δυο λόγιοι με το επώνυμο: Νικολάρας. Ο ένας, ο Γιάννης Νικολάρας, δικηγόρος, συγγραφέας τραγουδιών και τεχνοκρίτης, ήταν Σωριανός. Και ο άλλος ο 'Ανδρέας Νικολάρας, αξιωματικός του Β. ιαυτικού, συγγραφέας θεατρικών έργων και διάσημος καλαμοϋριστής, ήταν Ναυπλιώτης.

Περισσότερο όμως γνωστός στην κοινωνική 'Αθηναϊκή ζωή ήταν ο 'Ανδρέας Νικολάρας του οποίου η ιδιότητα εμφάνισης και η χαρακτηριστική φυσιογνωμία δεν έδωσαν, ίσως, ακόμη απ' τη μνήμη των παλαιότερων 'Αθηναίων. Μερικοί τον θυμούνται με το κλασικό πλατύγυρο καπέλλο του απ' τις βραδυνές εμφανίσεις του στού Ζαχαράτου και στην περίφημη «Γέφυρα των στεναγμών» του «Πανελληνίου».

Δεν έλειπε από τους κύκλους των λογιών παρά μόνον όταν υπηρετούσε ως λιμενάρχης στην επαρχία. Κι' όταν αργότερα πήρε τη συνταξί του... αγκυροβόλησε στην πολυαγαπημένη του 'Αθήνα, όπου και ο Γουδέλης, ένα βράδυ του έκαμε όριτική τοποθέτηση στή... γέφυρα των στεναγμών. Και είχε στους άλλους:

— Οστίς κατ'απ'έλεν ενταύθα πρέπει να ελέγχεται, εις το έξής, υπό του κ. λιμενάρχου, αν είναι... υγειονομικώς εν τάξει!

Κάποτε δε που διάταξε ο κυρ - Μανώλης να του σερβίρουν «δυο αυγά μάτια» και του φάνηκε πως μύριζαν άσχημα, είπε στο γκαρσόνι να τα πάρη πίσω. Και τότε ο Νικολάρας διάταξε:

— Τετραήμερος καθαρισμός!

Άλλα το ευθυμότερο ανέκδοτο του Νικολάρα — απ' αυτά έννοείται που γράφονται — γιατί τα περισσότερα δεν γράφονται — χροσόν λογείται στην εποχή που έγραψε την παλιά κωμωδία του «Τρεις γαμπροί και μια νύγαι» και παρακολουθούσε, ο ίδιος τις πρόβες σ' ένα συνοικιακό

Ανδρέας Νικολάρας

θιάσο του Μεταξουργείου.

Η πρωταγωνίστρια που έκανε τότε τη νύφη ήταν νοστιμούλα. Και γι' αυτό και οι τρεις νεαροί ηθοποιοί του ανέλαβαν τους ρόλους των τριών γαμπρών έρωταχτυπήθηκαν και προθυμοποιήθηκαν να παίξουν εκ του... φυσικού. Έτσι στο διάστημα των δοκιμών του έργου εκδηλώθηκαν σιγά - σιγά και οι τρεις ως... πραγματικοί υποψήφιοι γαμπροί.

Ακολουθώντας, λοιπόν, μεταξύ τους οι αντιζηλίες. Και καθώς προχωρούσαν οι πρόβες, ο Νικολάρας κατάλαβε πως η κωμωδία, σιγά - σιγά θα κατέληγε σε... δράμα.

Ανήσυχος, λοιπόν, με την απροσδόκητη περιπέτεια της κωμωδίας του έκανε υπομονή ώσπου, μία μέρα, που επρόκειτο να αρχίσει η «πρόβα γενεράλε» του έργου, οι τρεις γαμπροί... συνεπλάκησαν στο καφενείο του θεάτρου. Έκείνη τη στιγμή, ο Νικολάρας βρισκόταν στο γραφείο του θιασάρχου κι' ακούστηκε να σπάζουν ποτήρια και φλυτζάνια στο καφενείο.

Ο θιασάρχης, τότε, έτρεξε στον τόπο της συμπλοκής, άλλ ο Νικολάρας ατάραχος σήκωσε, απ' το γραφείο του, τα χειρόγραφα της κωμωδίας κι' έφυγε.

Την άλλη μέρα έδημοσίευσε στην «Ακρόπολη» την ακόλουθη είδοποίησι:

«Γνωστοποιείται εις το σεβαστόν κοινόν ότι λόγω συμπλοκής των τριών γαμπρών... επταρτίστη η νύφη και εσχάσεν ο «γάμος». Κατόπιν τούτου, ο κ. Νικολάρας άπεσώρη μετ' έργου του, εκ τού θιάσου του Μεταξουργείου!»

Μ' ένα άλλο έργο του πάλι ο Νικολάρας, που τότε τιτλοφορήσει «Το Καναρίνι» βρήκε το μελάι του απ' τους κριτικούς της εποχής εκείνης που έγραψαν ότι δεν άρεσε καθόλου στο κοινό.

Ο Παλύτιος Δημητράκοπουλος έγραψεν ότι «το έργο του κ. Νικολάρα στερείται παντελώς, α λ α τ ο ς!» Κάποιος άλλος δε έγραψεν ότι «το «Καναρίνι» του κ. Νικολάρα απέδειξε ότι είναι... θηλυκό και δεν... λείει τίποτα!»

Σε λίγες μέρες ο Νικολάρας συναντήθηκε, με το Δημητράκοπουλο, στή «γέφυρα των στεναγμών» του «Πανελληνίου».

— Δεν μου λέτε, κύριε Παλύτιε, του έπτε, είσαστε βέβαιος πως το «Καναρίνι» μου δεν είχε πολύ αλάτι; — Έτσι λέει ο κόσμος! απάντησε ο Δημητράκοπουλος με το συνήθισμένο του χαμόγελο.

— Κι' εγώ σου λέω... έκαμε ο Νικολάρας με τόνο... πως είχε και πάρα είχε αλάτι. Και γι' αυτό έλυσα σ' αλάτι όλοι οι κριτικοί!

Όταν παύησαν, αργότερα, ο «Νορδείκτης» του Νικολάρα, συμφώνησαν πολλοί παλαιοί συνάδελφοί του, αξιωματικοί του Ναυτικού, να πάνε στην προμερία του έργου και να του ζητήσουν να βγίη στη σκηνή... Έτσι για ντόρο.

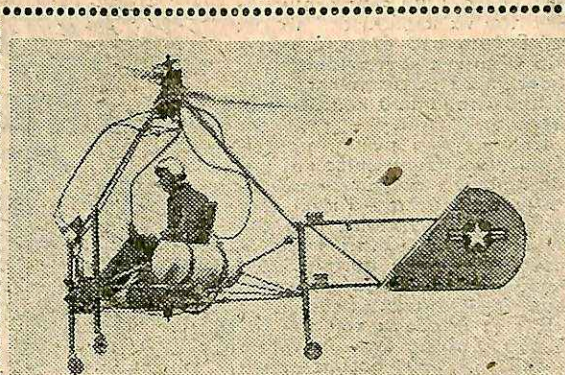
Μετά την πρώτη πράξη, λοιπόν, άρχισαν να χειροκροτούν και να φωνάζουν:

— Ο συγγραφέας... ο συγγραφέας!

Ο Νικολάρας που βρισκόταν στο προσκήνιο κατάλαβε και δεν έδωκε, αν και πήγε ο θιασάρχης και τον τραβούσε απ' το χέρι.

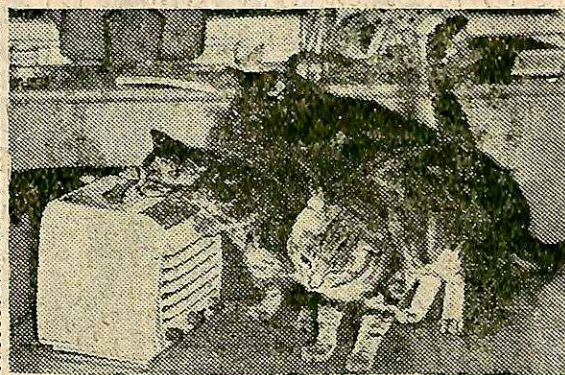
Έπειδή όμως εκείνοι έπέμεναν και δεν σταματούσαν να φωνάζουν, αυτός έβγαλε σε μία στιγμή το κεφάλι του και φώναξε στους φίλους του:

— Έδω είναι ο συγγραφέας και σας... χαιρετάει!

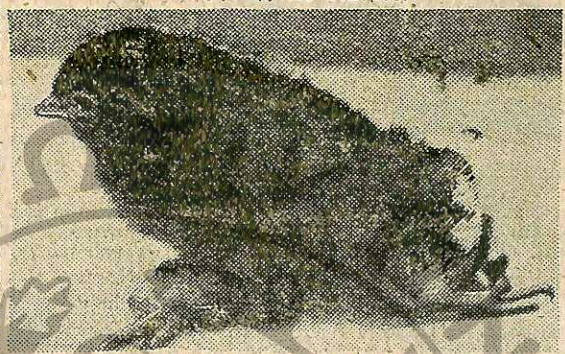
ΑΕΡΙΟΠΡΟΒΛΕΠΟΜΕΝΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

Στο Ντάυτον του 'Οχάιο (Ηνωμ. Πολιτείες) έγινε η επίδειξις του πρώτου αεριοπρωβλεπόμενου ελικοπτερου, η οποία εατέφθη από πλήρη επιτυχία. Στο νέο ελικοπτερο, δόθηκε το όνομα «Μικρός Έρρικος».

Η ΕΚΠΟΜΠΗ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

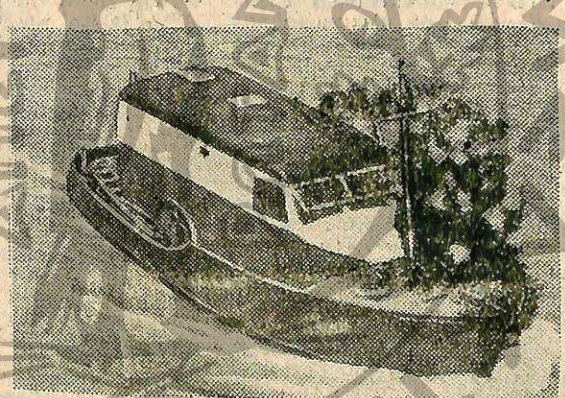
Οι γατούλες αυτές ακούνε ασατισμένες την «εκπομπή της γάτας», που διοργανώνει ο σταθμός του Λονδίνου προσπαθώντας ν' ανακαλύψουν από που προέρχονται τα νιαούρισμα που μιμείται μ' εξαιρετική επιτυχία ο ειδικός συνεργάτης του σταθμού.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΤΕΡΑΣ

Ένας πτηνολόγος του Λούεμπεργκ της Γερμανίας είδε κατάπληκτος να βγαίη μια μέρα από ένα αυγό ένα κλωσσοπτερό με τέσσερα πόδια. Το νεογόνιτο παρακολουθείται με ένδιαφέρον από ειδικούς μελετητές.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΦΥΓΗ ΤΑ ΓΕΦΥΡΙΑ

Ο 'Αγγλος μηχανικός Μπάρνγκες βαρέθηκε πιά να περνά με τ' αυτοκίνητό του πάνω απ' τα γεφύρια του Ταμέσως και κατασκεύασε αυτό το πλάνισμο με το οποίο μεταφέρει το αυτοκίνητάκι του απ' τη μίαν όχθη στην άλλη.

ἦταν πασίγνωστος καὶ ὁ-
μῶς δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Μπορείς να μου εξηγήσεις

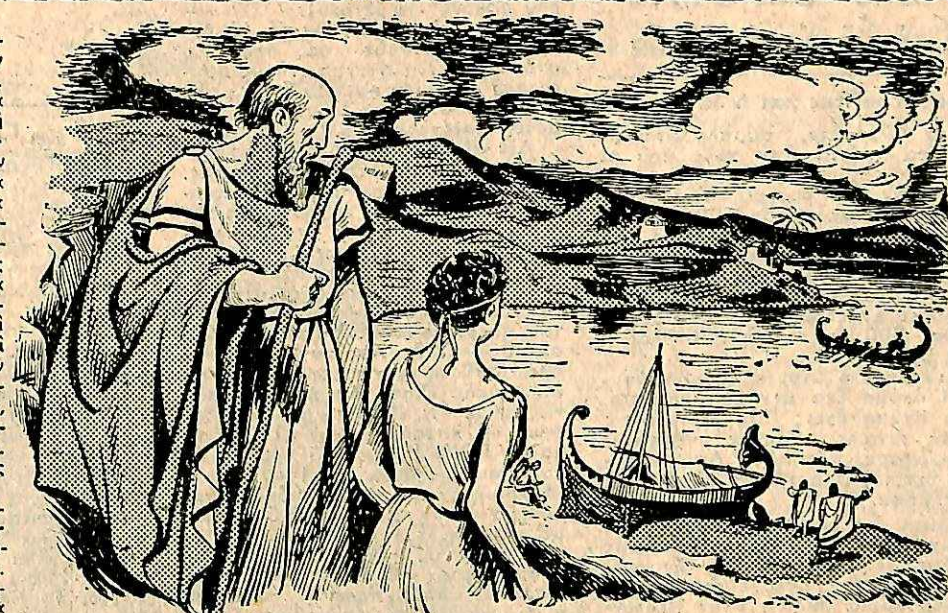
— Ακούσε, Σπίκεϋ, του εί-
πε ο Φλέμινγκ για να βάλη
τέρμα στις φωνές του "Όταν
πάμε από τη χώρα ο"

— Καίρω πολὺ. Καλῶς ὠ-
ρίσατε στὸ φτωχικὸ μας, εἶπε
καὶ ἀδύνατη φωνὴ ἡ γρηούλα.

BIBIAN NTITMAPΣ .

τότε οἱ Ἀθηναῖοι μοιράζονταν τὰ εἰσο-

Πολλές φορές ο πατέρας του τὸν πήγαινε στὴν παραλία, τοῦ ἔδειχνε τὶς λησμονημένες τριήρεις καὶ τοῦ ἔλεγε ὅτι ἔτσι φέρεται ὁ λαὸς στοὺς πολιτικούς...

... Τότε ο Θε-
... ίσιον, μεταχει-
... αση.
... στην 'Ακρόπο-
... ίκέτη στο παλάτι του Ξέρξη και κατέ-
... ληξε στην τραγική του αυτοκτονία.
... Τ. ΜΠΑΡΛΑΣ

·Ο Θεμιστοκλῆς

ρο. Ἀλλὰ κανένας δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψει τὴν πόλιν ἀφήνοντας στὰ χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ τοὺς θάνατους τῶν πραγμάτων καὶ τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν. Τότε ὁ Θεμίστοκλης γιὰ νὰ τοὺς πείσει, μεταχειρίστηκε διάφορα τεχνάσματα.

Στο ναό της 'Αθηνάς, στην 'Ακρόπο-

Τ. ΜΠΑΡΛΑΣ

ΤΙ ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ γιά την ατομική βόμβα

Τα μυστικά της και η δύναμή της

Τον Αύγουστο, συμπληρώνονται τέσσερα χρόνια από τότε που οι αμερικανικές ατομικές βόμβες κατέστρεψαν τη Χιροσίμα και τη Ναγκασάκι και σκότωσαν 100.000 ανθρώπους. Ολόκληρος ο κόσμος έχει ενδιαφερθή ζωηρότατα γι' αυτό το νέο και τρομερό όπλο, για το οποίο δοδεύθηκαν 3 δισεκατομμύρια δολάρια κι εξακολουθούν να δαπανώνται 500 εκατομμύρια δολάρια κάθε χρόνο.

Κι όμως η ατομική βόμβα αποτελεί ακόμη ένα μεγάλο μυστήριο. Ποιά σχήμα έχει; Πώς λειτουργεί; Ποσες τέτοιες βόμβες υπάρχουν; Πού κατασκευάζονται; Δεν υπάρχουν θετικές απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα.

Πρώτα απ' όλα φαίνεται πως δεν υπάρχει ένα μόνο είδος ατομικής βόμβας. Οι εκθέσεις της Επιτροπής Ατομικής Ενεργείας μιλούν για «ατομικά όπλα», στον πληθυντικό. Είναι δε βέβαιον ότι οι ατομικές βόμβες έχουν άλλη κατασκευή και πολύ μεγαλύτερη δύναμη από κείνες που ρίχθηκαν στην Ιαπωνία.

Στα πειράματα του Ένρικο, στον Ειρηνικό Ωκεανό, λέγεται ότι δοκιμάσθηκαν διευθυνόμενα βλήματα, τοπιλλές, βόμβες θυπού και βίδες ναυτικού, όλα με ατομική έκρηκτική ύλη.

Μετά τη Χιροσίμα, οι επίσημες εκθέσεις υπεδείκνυν ότι η ατομική βόμβα περιείχε έκρηκτική ύλη (ουράνιο ή πλουτώνιο) σε ποσότητα μιστική, πάντως όμως από 2 έως 110 κιλά. Αργότερα, οι αγγλικές εκθέσεις περιόριζαν αυτά τα όρια: από 11 έως 33 κιλά. Κατά τη γνώμη ενός ειδικού, το ουράνιο της ατομικής βόμβας είναι μία σφαίρα μεγάλη σαν ένα φούτ - μπάλ, αλλά βαρύτερη (γιατί το ουράνιο έχει 18 φορές περισσότερο βάρος απ' το νερό). Ο Γάλλος φυσικός Ζολιό-Κιουρί πιστεύει ότι η βόμβα περιέχει δυο μπάλλες από ουράνιο, που η καθεμία ζυγίζει 30 κιλά περίπου.

Όστόσο, ολόκληρη η βόμβα έχει πιθανότατα πελώριες διαστάσεις και βάρος και μπορεί να μεταφερθεί μόνον απ' τα μεγαλύτερα βομβαρδιστικά αεροπλάνα. Στα τέλη του πολέμου, η Αμερική διέθετε 30 τέτοια αεροπλάνα, ειδικά διαρρυθμισμένα.

Γιατί νάναι τόσο μεγάλη η βόμβα; Εκείνες που ρίχθηκαν στην Ιαπωνία, περιείχαν ειδικό μηχανισμό που θα τις κατέστρεφε τελείως, αν δεν λειτουργούσαν κανονικά. Έξ' άλλου, χρειάζεται ένας παχύς και βαρύς θώρακας γύρω απ' τη βόμβα, για να μην αφήνεται να βγαίνουν και να κινούνται τα «νετρόνια» που χρειάζονται για την έκρηξη της (πρέπει δε να σημειωθεί ότι τα νετρόνια

περνούν εύκολα από ένα στρώμα νερού πάχους 1½ μέτρου).

Είναι τελείως άγνωστος εξ άλλου ο μηχανισμός που προκαλεί, στην ώριμένη στιγμή, τη διάσπαση του ουρανίου και την έκρηξη της βόμβας. Όλα όσα έχουν γραφή γι' αυτό, αποτελούν απλές υποθέσεις.

Δεν ξέρουμε επίσης πού συναρμολογούνται οι ατομικές βόμβες, απ' τα υλικά τους κατασκευάζονται σε διάφορα εργοστάσια. Πιθανόν να φυλάσσονται όχι συναρμολογημένες, αλλά λυμένες σε κομμάτια, για λόγους ασφαλείας.

Πρό ολίγων ετών, ανεπίσημες πληροφορίες ανέβαν τον αριθμό των αμερικανικών ατομικών βωμών σε 70 — 300. Από τότε όμως, διπλασιάσθηκε η παραγωγή ατομικής έκρηκτικής ύλης. Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι είναι εύκολο να φθάσουν να κατασκευάζουν οι Αμερικανοί 1.000 βόμβες το χρόνο. Ένας ειδικός έγραφε, το 1947, ότι η Αμερική έχει ατομικές βόμβες αρκετές για την καταστροφή όλων των μεγάλων πόλεων του κόσμου.

Στην αρχή, η ατομική βόμβα εκμεταλλευόταν το 1% περίπου της ενεργείας που μπορεί ν' αποδώσει η διάσπαση του ουρανίου. Σήμερα, υπάρχουν στοιχεία που δείχνουν ότι η απόδοσις διπλασιάσθηκε. Είναι δε δυνατόν ν' αυξηθεί ακόμη περισσότερο, με τον καλύτερο καθαρισμό της ατομικής έκρηκτικής ύλης.

Δεν αποκλείεται εξ άλλου να κατασκευάζονται σήμερα βόμβες με άλλα υλικά: με «θόριον» ή με «πρωτακτινίου».

Είναι πιθανόν μάλιστα ν' αρχίσει να χρησιμοποιείται, όχι πια η διάσπαση του ατόμου, αλλά μία έντελως αντίθετη μέθοδος: η συνένωση δυο ατόμων υδρογόνου για το σχηματισμό ενός ατόμου ηλίου. Με τη μεταβολή αυτή, εκλύονται τεράστιες ποσότητες ενεργείας. Δυο βόμβες υδρογόνου θα ήταν αρκετές για να καούν ακατοίκητες ολόκληρες, τις Ηνωμ. Πολιτείες! Πρέπει δε να σημειωθεί ότι, στο τέλος του πολέμου, οι ειδικοί επιστήμονες υπέδειξαν ότι τους χρειαζόνταν δυο χρόνια για να μπορέσουν να κατασκευάσουν τέτοιες βόμβες...

Η σημασία αυτών των βωμών γίνεται ακόμη μεγαλύτερη, αν σκεφθούμε ότι το υδρογόνο υπάρχει σε αφθονία στη φύση, ενώ τα κοιτάσματα ουρανίου είναι περιορισμένα.

Οι Αμερικανοί έχουν λάβει όλα τους τα μέτρα για τη διαφύλαξη των μυστικών της ατομικής βόμβας. Οι τιμωρίες που προβλέπονται για όσους δώσουν την παραμικρή σχετική πληροφορία, αρχίζουν από 10 ετών φυλάκιση και πρόστιμο 20.000 δολларίων και φθάνουν ως τη θανατική ποινή.

Όστόσο, πολλοί επιστήμονες και στρατιωτικοί πιστεύουν ότι οι Ρώσοι ξέρουν να φτιάχνουν ατομικές βόμβες, αλλά δεν έχουν τις απαιτούμενες εγκαταστάσεις.

Τό καλλίτερο ντύσιμο ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Γιγίξ ζεσταίνονται οι άντρες

— Τι τρομερή ζέστη εδώ μέσα! Πώς αντέχετε; λέει ο κύριος, σκουπίζοντας με το μαντήλι του το ιδρωμένο μέτωπό του.

— Ζέστη; Μά εγώ κρυώνω! διαμαρτύρεται η κυρία, σκεπάζοντας καλλίτερα τους ώμους της.

Η σκηνή αυτή, που επαναλαμβάνεται άπειρες φορές, έχει δημιουργήσει την κοινή αντίληψη ότι η γυναίκα είναι λιγότερο ανθεκτική απ' τον άντρα στις καιρικές υπερβολές. Στην πραγματικότητα, ο άντρας υποφέρει περισσότερο απ' τη ζέστη κι η γυναίκα απ' το κρύο. Κι αυτή όμως ακόμη η διαφορά δεν οφείλεται σε αλλοιώτικη ιδιοσυγκρασία ή σε άλλη οργανική αιτία, αλλά στη δουλική προσήλωσι ανδρών και γυναικών σ' ένα ντύσιμο στερεότυπο, που δεν ταιριάζει πάντοτε με την εποχή και με τον καιρό.

Επειδή ο πολιτισμένος άνθρωπος δεν έχει μάθει να ντύνεται λογικά και κανονικά, τα σπτίτια υπερθερμίζονται συνήθως το χειμώνα για χατήρι των γυναικών και ψυχνόνται υπερβολικά το καλοκαίρι για την ανδρική άνεση. Η καλλίτερη λοιπόν λύσις είναι, κατά τους επιστήμονες, να συνηθίσουν οι γυναίκες να ντύνονται το χειμώνα βαρύτερα απ' τον άντρα, κι οι άντρες πάλι να περιορίσουν το καλοκαιρινό τους ντύσιμο στο ελάχιστο σαν τις γυναίκες.

Στο αμερικανικό πανεπιστήμιο Χάρβαρντ έγινε μία σειρά από ενδιαφέροντα πειράματα γύρω απ' αυτό το θέμα. Μία ομάδα ανδρών και γυναικών, με το συνηθισμένο χειμωνιάτικο ντύσιμό τους, έμειναν επί 2 ώρες σε θερμοκρασία 22 βαθμών, με υγρασία περιβάλλοντος περίπου 30%. Μ' αυτές τις συνθήκες, οι περισσότεροι άντρες ένοιωθαν άνετα τον έαυτο τους, ενώ οι γυναίκες κρύωναν. Για να νιώσουν άνεσι οι γυναίκες, χρειάστηκε ν' ανεθεί η θερμοκρασία στους 24 βαθμούς, αλλά τότε ζεσταίνονταν πολύ οι άντρες.

Κατόπιν οι γυναίκες έβγαλαν τα χειμωνιάτικα ρούχα τους, που ζύγισαν 600 γραμμάρια κατά μέσον όρον, και φόρεσαν ανδρικά, βάρους 3 κιλών. Έτσι ντυμένες, ένοιωθαν κι αυτές άνεσι στην ίδια θερμοκρασία με τους άντρες, δηλαδή στους 22 βαθμούς.

Έξ' άλλου, όταν οι άντρες ντύθηκαν με τα καλοκαιρινά τους που ζύγισαν 1½ κιλό, ένοιωθαν άνεσι στους 24 βαθμούς. Όταν όμως φόρεσαν γυναικεία καλοκαιρινά ρούχα, βάρους 400 γραμμάρια (έκτός απ' τα παπούτσια), ήθελαν θερμοκρασία 26 βαθμών, την ίδια δηλαδή που προτιμούν οι γυναίκες μ' αυτό το ντύσιμο.

Έτσι απέδειχθη αναμφισβήτητα ότι οι διαφορετικές αντιλήψεις ανδρών και γυναικών περί θερμοκρασίας είναι ζήτημα ντυσίματος κι ότι μπορεί να συμφωνήσουν απόλυτα μεταξύ τους τα δυο φύλα, αν ντυθούν, με τον ίδιο τρόπο.

Μ' άλλα λόγια, οι επιστήμονες συνιστούν στις γυναίκες να ντύνονται το χειμώνα με ρούχα ζεστά σαν τ' αντρικά. Ένας απ' τους πρωτοπόρους αυτής της προσπάθειας είναι ο υγιεινολόγος δόκτωρ Τσάρλ Κράστερ.

Ο ίδιος προσπαθεί, από 30 χρόνια τώρα, να πείσει τους άντρες ν' αλλάξουν το καλοκαιρινό τους ντύσιμο. Τονίζει ότι ντύνονται το καλοκαίρι πολύ βαρύτερα, ιδρώνουν υπερβολικά, κι έτσι ο οργανισμός τους χάνει πολύ αλάτι κι ελαττώνεται η φυσική αντοχή του.

Ιδίως ο δόκτωρ Κράστερ έχει κηρύξει τον πόλεμο κατά του σφιχτού κολλάρου. Αυτό το πολιτισμένο εργατικό μαρτυρίου — λέει — παρεμποδίζει την κυκλοφορία του αίματος και φέρνει φοβερή ενόχληση.

Συμβουλεύει επίσης τους δημοφύλους του να καταργήσουν το καλοκαίρι τα ζεστά και βαρύτερα παντελόνια και να τ' αντικαταστήσουν ολόκληρωτικά με σορτς, ακόμη και στις δουλειές τους.

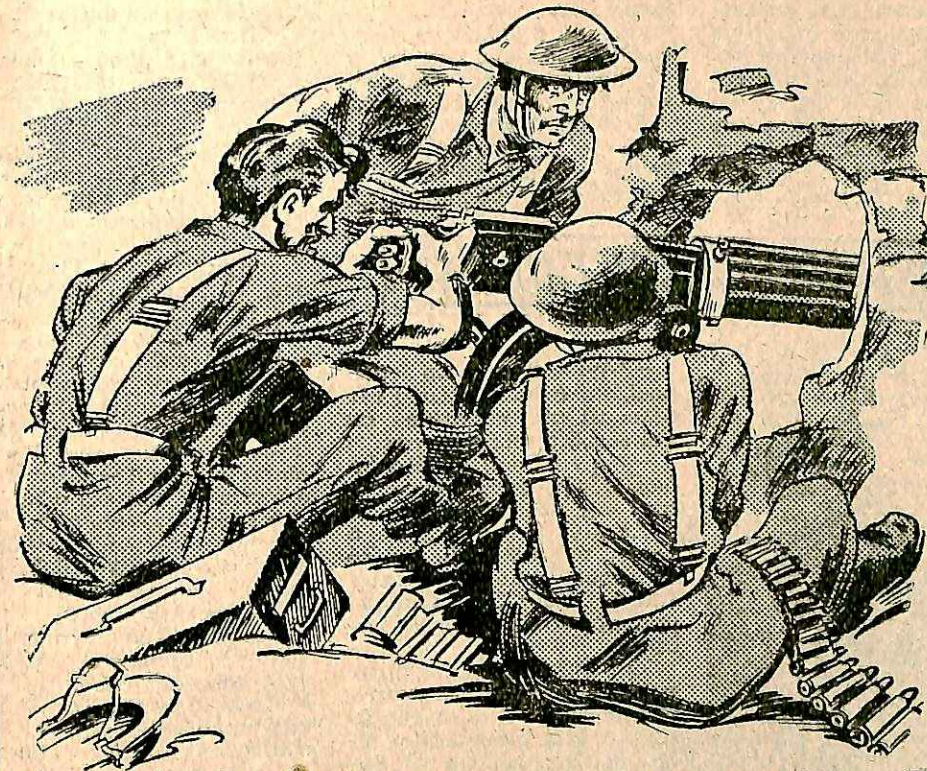
«Κυττάχτε τις γυναίκες! — προσβέβει. Αυτές είχαν τη λογική να εγκαταλείψουν τους κορσέδες, να μη φορούν τίποτε σφιχτό γύρω στο λαιμό τους, να μεταχειρίζονται εσώρουχα ελαφρότατα, για να επιτρέπουν στο σώμα τους ν' αναπνέει».

«Αν επιτύχει η σταυροφορία του δόκτωρ Κράστερ, οι άντρες θ' απαλλαγούν απ' την τυραννία της συμβατικότητας και θα ντυθούν πιο άνετα, πιο ευχάριστα και πιο λογικά».

000

Της έφανε τό... δόντι!

Καθώς φιλούσε τη φιλενάδα του για να την καθησυχάσει, ένας νεαρός του Μιλγουόκι κατάπιε... ένα απ' τα μπροστινά της δόντια — ψευτιά, βεβαίως! Χρειάσθηκε δε κατόπιν να τον υποβάλουν σε ενγύριση για να του το βγάλουν μέσα απ' το στομάχι.

Ένας λοχίας και δυο φαντάροι έχουν ριζώσει στο πολυδελίο τους...

ΜΙΑ φούχτα ήρωες, λίγοι στρατιώτες, χωροφύλακες και πολίτες, υπερασπίσαν με λύσσα το Νεστόριο. Κι οι συμμορίτες, που τόβελαν για ψευτοπρωτεύουσά τους, γιατί τους βόλευε κοντά στα σύνορα της Αλβανίας, έκαναν στο διάστημα δυο χρόνων διακόσιες επιθέσεις να το κυριεύσουν!

Κάποια φορά, φάνηκε πως το τέλος είχε φτάσει. Ήταν, τότε, μία μέρα χαρούμενη, φωτεινή, για τη φρουρά και τους κατοίκους. Ο ουρανός καθαρίσε ύστερα από βαρυνχιμιά που είχε βαστάξει δυο ολόκληρους μήνες, κι ο ήλιος έλαμψε και φωτίσε, σαν ξαναγεννημένη ελπίδα, τα έρειπια, τους τάφους και τα χλωμά περήφανα πρόσωπα των λαβωμένων.

Αεροπλάνα πέρασαν κι έριξαν τρόφιμα, πυρομαχικά και φάρμακα. Μά χαρσκαν πιο πολύ όλοι, για την καινούργια σκευή του ασυρμάτου τηλεφώνου που τους έφτανε, και που μ' αυτήν μπορούσαν και μίλησαν με τον έξω κόσμο, με τις διάφορες στρατιωτικές μονάδες κι έμαθαν ύστερ' από τόσον καιρό τα νέα.

Μίλησαν και με το στρατό στην Κοζάνη, και κείνος συγκινηθηκε βαθειά, σαν άκουσε τη φωνή του γενναίου λοχαγού που διοικούσε τη φρουρά.

— «Κουράγιο, λεβέντες, του είπε. Σε λίγες μέρες φανούμε!... Τρώτε τους με τα δόντια όταν τελειώσουν οι σφαίρες σας!».

Ο λοχαγός έτρεμε σύγκορμος από ένθουσιασμό στο μικρόφωνο:

— «Η ένδοξη σημαία μας κυματίζει περήφανη στο κάστρο και στο καμπαναριό της Αγίας Τριάδος! Χθες μάς την έριξαν μ' έναν όλο. Ξαφικά, ένα παιδάκι δέκα χρονών σαλτάρησε στο καμπαναριό και την ξανάστειλε!...».

Ριγούσε ο στρατηγός από συγκίνηση: — «Νά το φίλησης, γλυκά, λοχαγέ μου, από μέρους μου! Μ' άκουσε».

— «Ναι, στρατηγέ μου... απάντησε με δάκρυα στα μάτια ο λοχαγός. Μά δεν ζή πιά! Του έριξαν οι άτιμοι με τα πολυβόλα και το καμπαναριό, σφίγνυμένο έπεσε από το καμπαναριό, σφίγνυμένο στα δάχτυλά του ένα κομμάτι γούτας στα δάχτυλά του...».

— «Από τη σημαία... Ξεψύχησε στα χέρια μου, χαμογελώντας, στρατηγέ μου!...».

★

Έτσι πέρασε η μέρα. Κι η νύχτα

τάρους. Ο λοχίας διέκρινε στο σκοτάδι το πολυβόλο και γάωσε με τ' αυτόματο τον πολυβολητή!

Είν' έτοιμος τώρα να πηδήξει. Ν' αρπάξει στα χέρια του το συμμορίτικο πολυβόλο και να θερίσει αυτούς που φεύγουν και κείνους που κατεβαίνουν και μπαίνουν στην πόλη. Μά ξαφνικά, διακρίνει μία σκιά που τρέχει προς το πολυβόλο... Τραβάει τη σκανδάλη να τον ξαπλώσει κάτω, μα το αυτόματο δεν έχει άλλες σφαίρες! Τ' αρπάζει τότε απ' την κάννη, το φέρνει βόλτα πάνω από το κεφάλι του, και σαν κεραυνό το στέλνει κατάσθθα στο συμμορίτη. Μούγγρισε το συκαμένο έρπετο και γονάτισε. Χύμηξε πάνω του ο λεοντόκαρδος λοχίας και τύλιξε στο λαιμό του τα χαλύδβινα μπράτσα του...

★

Τό πρωί βόηκε τους υπερασπιστές του Νεστόριου, στα τελευταία χαρακώματα και στα πολυβολεία, στις βόρειες ανηφορικές γειτονίες. Τό τέλος έφτανε γοργό. Τόβελαν όλοι. Κι ο λοχαγός, σύρθηκε ως τα πολυβολεία και στα χαρακώματα, μίλησε με τους φαντάρους, τους χωροφύλακες και τους πολίτες.

— «Θά περιμένουμε, παιδιά έλεος απ' τους προδότες, απ' τους έχθρους του Έθνους! Είνε κανείς που φοβάται να πεθάνει γενναία για την άγαπημένη μας Έλλάδα;».

— Κανείς! Κανείς! φώναξαν οι φαντάροι, οι χωροφύλακες και οι πολίτες με μία φωνή.

— Τότε, ξανάπε δακρυσμένος πιά ο λοχαγός, έτοιμασθήτε να πεθάνουμε σαν Έλληνες... Ορθίοι!...

Μοιράσθηκαν σφαίρες και χειροβομβίδες, και σε μία στιγμή τινάχτηκαν απ' τα πολυβολεία και τα χαρακώματα, φοβέροι στην όψη, άγριοι, θηρία ανήμερα που δεν έδωσαν έμποδια στο δρόμο τους... Τράνταξε το Νεστόριο συβέμελα. Κι όταν το θάυμα έγινε κι οι κομμουνιστοσυμμορίτες ρίχθηκαν τασκίμενοι, «διαλυμένοι», πανικόβλητοι, πέρα απ' τον Αλιάκμονα, οι άτρόμητοι πολεμιστές μας, οι ήρωες, σταθηκαν και μετρήθηκαν. Ανατριχίασαν. Βρέθηκαν μονάχα είκοσιπέντε!

★

Στους ζωντανούς δεν υπήρχε ο ηρωϊκός λοχίας. Τον βρήκαν δίπλα στο συμμορίτικο πολυβόλο, σφίγγοντας στα κοκκαλιασμένα μπράτσα του, το λαιμό του συμμορίτη!

Ήταν η τελευταία μεγάλη επίθεσις των σλαυοπροδοτών. Ύστερα από δυο μήνες ο ηρωϊκός εθνικός στρατός έφτασε στην πλατεία, ανάμεσα στα έρειπια. Η φρουρά παρατάχθηκε. Ο λοχαγός ανάφερε στο στρατηγό, καθώς τιμητικά άποσπασε παρουσίασε όπλα κι η μουσική της Μεραρχίας έπαιζε θούρια:

— Στρατηγέ μου, η διαταγή σας εξετελέσθη! Νικήσαμε!

Ο στρατηγός από συγκίνηση, με τα δάκρυα στα μάτια, τον έσφιξε σαν παιδί του στην άγκαλιά του και τον φίλησε!...

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Με **30.000** την εβδομάδα **ΚΑΙ** **ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ** αγοράζετε το κομψό και μουσικό αυτό **ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ** **ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ** 3 ΠΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ 3 ΕΡΜΗΣ.

Χρυσού Νησιού τρεις γίγαντες, περίφημοι και φοβεροί μάγοι. Πλησίασαν στα τείχη της πόλεως και βροντοφώνησαν ότι, αν δεν τούς την παρέδιναν σε τρεις μέρες, θα τη γκρέμιζαν, αφού θάσφαζαν πρώτα όλους τους κατοίκους.

Ήταν τόσοσ ο πανικός που κυρίεψε τον κόσμο, ώστε

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΗΛΘΟΝΙ

— Πιστεύω, πατέρα, είπε η βασιλοπούλα, να κρατήσω την υπόσχεσή σου...

Αν κι' ήταν πολύ κοντή τόσο που θά τη νόμιζε κανείς για μεγαλύτερη αδελφή της γκούκλας της, η κόρη του βασιλιά του Χρυσού Νησιού ήταν η ωραιότερη βασιλοπούλα του κόσμου. Όταν έφτασε σε ηλικία ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθεί, ο πατέρας της της πρότεινε:

— Θά προσκαλέσω σε αγώνες όλους τους νέους πρίγκιπες των γειτονικών βασιλείων, για να διαλέξεις όποιον θά σ' αρέσει.

— Όχι, πατέρα, δεν είνε ανάγκη, απάντησε η βασιλοπούλα. Από καιρό τώρα, αγαπώ κάποιον, και θάμαι ευτυχισμένη αν μου τόν δώσεις. Είνε το αηδόνι που κελαδεύ στους κλώνους της τριανταφυλλιάς του κήπου μας!

Ο βασιλιάς συγκράτησε με κόπο τα γέλια του και διατήρησε τη σοβαρότητα που τού ταίριαζε. Άκουσε εκεί να θέλει να παντρευτεί η κόρη του ένα πουλί! Και θάκαναν σίγουρα τους γάμους τους πάνω σ' ένα δέντρο!...

Λυπημένη απ' τις ειρωνείες του πατέρα της, η βασιλοπούλα κλειστική στο δωμάτιό της, με βαρεία καρδιά. Τό ίδιο βράδυ, είπε απ' το παράθυρό της στο αηδόνι, που είχε άρχισει το τραγούδι του πάνω σ' ένα ανθισμένο βάτο:

— Όμορφό μου πουλάκι, που σε λατρεύω, ο πατέρας μου δεν θέλει ν' ακούσει για τό γάμο μας!

— Μή λυπάσαι, κι' όλα θά διορθωθούν, αφού αγαπιόμαστε! απάντησε το αηδόνι.

Στό μεταξύ, έφτασαν από μακριά κι' έγκρασταθήκαν κοντά στην πρωτεύουσα του

οι μπηρές έτρεχαν στους δρόμους, κλαίγοντας και θρηνώντας, με τα παιδιά τους στην αγκαλιά, κι' οι περισσοτέροι αλικοί σκέπτονταν πώς θάπρεπε ίσως να υποταχθούν στην απαίτησή των μάγων. Τότε ο βασιλιάς έστειλε αγγελιφόρους σ' όλους τους γύρω πρίγκιπες, μηνώντας τους πώς θάδινε την κόρη του γυναικά σ' όποιον θά γλύτωνε το βασιλείο του απ' τους γίγαντες.

Μά, όσο έλκυστική κι' αν ήταν η αμοιβή, κανένας πρίγκιπας δεν τόλμησε ν' αναλάβει τέτοιο ανισό αντάμνο. Η πολιτεία φαινόταν καταδικασμένη...

Έξαφνα όμως, μερικοί απ' τους κατοίκους, που παρακολουθούσαν κάτω απ' τα τείχη τις κινήσεις των τριών γιγάντων τούς είδαν να βγαίνουν απ' τη σκηνή τους και να φεύγουν ουρλιάζοντας σαν τρελλοί!

Ήταν απεριγρόπτη πια η χαρά στην πόλη. Ωστόσο βασάνιζαν όλοι το νοῦ τους, για να εξηγήσουν πώς είχαν σωθεί έτσι απότομα.

— Πατέρα, είπε τότε η βασιλοπούλα, πρέπει να ευνώμονομε το πουλάκι που αγαπώ! Αυτό μπήκε στη σκηνή των έχθρων σου και τούς τύφλωσε με τό ράμφος του, ενώ κοιμόντουσαν. Πιστεύω να κρατήσης τώρα την υπόσχεσή σου νά μου τόν δώσεις για άντρα μου.

Μά ο βασιλιάς — ίσως γιατί δεν πίστευε στα λόγια της βασιλοπούλας — ανασήκωσε τούς ώμους του και της είπε να μη τόν ζαλίζει άλλο...

Τό βράδυ, που τ' αηδόνι άρχισε και πάλι το τραγούδι του, τού είπε η βασιλοπούλα:

— Άχ, αγαπημένο μου πουλάκι, ο πατέρας μου δεν θέλει να μάς παντρώει αν και έδωξες τούς γίγαντες.

— Μή λυπάσαι, κι' όλα θά διορθωθούν, αφού αγαπιόμαστε! της ξανάπε το αηδόνι.

Σέ λίγο καιρό, χάθηκε ο ταμίας του παλατιού. Και τό θησαυροφυλάκιο, με τα πολύτιμα πετράδια, διαμάντια και μαργαριτάρια, βρέθηκε άδειανό.

Ο βασιλιάς, καθώς ήταν πολύ φιλάργυρος, καταστενοχωρήθηκε γι' αυτή την απώλεια. Και διακήρυξε σ' όλα γύρω τα βασίλεια πώς θάδινε την κόρη του γυναικά σ' εκείνον που θά τού έπέστρεφε τό θησαυρό του, είτε πρίγκιπας ήταν, είτε όχι.

Πέρασαν πολλές μέρες χωρίς να μάθει τίποτε νεώτερο. Τέλος, ένα πρωί, μόλις άνοιξε τό θησαυροφυλάκιο του, έθαλασσε μιά φωνή χαρούμενης εκπλήξεως: «Όλα τα πετράδια του, τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια του, βρίσκονται και πάλι εκεί μέσα και ακόρπητα γύρω τους τις λάμψεις τους! Πήγαινε να τρελλάθης απ' τη χαρά του, ο βασιλιάς».

— Πατέρα, τού είπε η κόρη του, το πουλάκι που αγαπώ είχε παρακολουθήσει τόν κλέφτη και ήξερε πού ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Έφερε λοιπόν ένα — ένα τα πετράδια και τ' άφισε μέσα στο θησαυροφυλάκιο, που τού τ' άνοιγα όταν κοιμόσουν ή όταν ήσουν στο κυνήγι. Πιστεύω να κρατήσης τώρα την υπόσχεσή σου και να μου δώσεις άντρα τό αηδόνι της τριανταφυλλιάς μου!

Μά, όσο έλκυστική κι' αν ήταν η αμοιβή, κανένας πρίγκιπας δεν τόλμησε ν' αναλάβει τέτοιο ανισό αντάμνο. Η πολιτεία φαινόταν καταδικασμένη...

Έξαφνα όμως, μερικοί απ' τους κατοίκους, που παρακολουθούσαν κάτω απ' τα τείχη τις κινήσεις των τριών γιγάντων τούς είδαν να βγαίνουν απ' τη σκηνή τους και να φεύγουν ουρλιάζοντας σαν τρελλοί!

Ήταν απεριγρόπτη πια η χαρά στην πόλη. Ωστόσο βασάνιζαν όλοι το νοῦ τους, για να εξηγήσουν πώς είχαν σωθεί έτσι απότομα.

— Πατέρα, είπε τότε η βασιλοπούλα, πρέπει να ευνώμονομε το πουλάκι που αγαπώ! Αυτό μπήκε στη σκηνή των έχθρων σου και τούς τύφλωσε με τό ράμφος του, ενώ κοιμόντουσαν. Πιστεύω να κρατήσης τώρα την υπόσχεσή σου νά μου τόν δώσεις για άντρα μου.

Μά ο βασιλιάς — ίσως γιατί δεν πίστευε στα λόγια της βασιλοπούλας — ανασήκωσε τούς ώμους του και της είπε να μη τόν ζαλίζει άλλο...

Τό βράδυ, που τ' αηδόνι άρχισε και πάλι το τραγούδι του, τού είπε η βασιλοπούλα:

— Άχ, αγαπημένο μου πουλάκι, ο πατέρας μου δεν θέλει να μάς παντρώει αν και έδωξες τούς γίγαντες.

Τό βράδυ, που τ' αηδόνι άρχισε και πάλι το τραγούδι του, τού είπε η βασιλοπούλα:

— Άχ, αγαπημένο μου πουλάκι, ο πατέρας μου δεν θέλει να μάς παντρώει αν και έδωξες τούς γίγαντες.

— Μή λυπάσαι, κι' όλα θά διορθωθούν, αφού αγαπιόμαστε! της ξανάπε το αηδόνι.

Σέ λίγο καιρό, χάθηκε ο ταμίας του παλατιού. Και τό θησαυροφυλάκιο, με τα πολύτιμα πετράδια, διαμάντια και μαργαριτάρια, βρέθηκε άδειανό.

Ο βασιλιάς, καθώς ήταν πολύ φιλάργυρος, καταστενοχωρήθηκε γι' αυτή την απώλεια. Και διακήρυξε σ' όλα γύρω τα βασίλεια πώς θάδινε την κόρη του γυναικά σ' εκείνον που θά τού έπέστρεφε τό θησαυρό του, είτε πρίγκιπας ήταν, είτε όχι.

Πέρασαν πολλές μέρες χωρίς να μάθει τίποτε νεώτερο. Τέλος, ένα πρωί, μόλις άνοιξε τό θησαυροφυλάκιο του, έθαλασσε μιά φωνή χαρούμενης εκπλήξεως: «Όλα τα πετράδια του, τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια του, βρίσκονται και πάλι εκεί μέσα και ακόρπητα γύρω τους τις λάμψεις τους! Πήγαινε να τρελλάθης απ' τη χαρά του, ο βασιλιάς».

— Πατέρα, τού είπε η κόρη του, το πουλάκι που αγαπώ είχε παρακολουθήσει τόν κλέφτη και ήξερε πού ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Έφερε λοιπόν ένα — ένα τα πετράδια και τ' άφισε μέσα στο θησαυροφυλάκιο, που τού τ' άνοιγα όταν κοιμόσουν ή όταν ήσουν στο κυνήγι. Πιστεύω να κρατήσης τώρα την υπόσχεσή σου και να μου δώσεις άντρα τό αηδόνι της τριανταφυλλιάς μου!

Μά, όσο έλκυστική κι' αν ήταν η αμοιβή, κανένας πρίγκιπας δεν τόλμησε ν' αναλάβει τέτοιο ανισό αντάμνο. Η πολιτεία φαινόταν καταδικασμένη...

Έξαφνα όμως, μερικοί απ' τους κατοίκους, που παρακολουθούσαν κάτω απ' τα τείχη τις κινήσεις των τριών γιγάντων τούς είδαν να βγαίνουν απ' τη σκηνή τους και να φεύγουν ουρλιάζοντας σαν τρελλοί!

Ήταν απεριγρόπτη πια η χαρά στην πόλη. Ωστόσο βασάνιζαν όλοι το νοῦ τους, για να εξηγήσουν πώς είχαν σωθεί έτσι απότομα.

— Πατέρα, είπε τότε η βασιλοπούλα, πρέπει να ευνώμονομε το πουλάκι που αγαπώ! Αυτό μπήκε στη σκηνή των έχθρων σου και τούς τύφλωσε με τό ράμφος του, ενώ κοιμόντουσαν. Πιστεύω να κρατήσης τώρα την υπόσχεσή σου νά μου τόν δώσεις για άντρα μου.

Μά ο βασιλιάς — ίσως γιατί δεν πίστευε στα λόγια της βασιλοπούλας — ανασήκωσε τούς ώμους του και της είπε να μη τόν ζαλίζει άλλο...

Τό βράδυ, που τ' αηδόνι άρχισε και πάλι το τραγούδι του, τού είπε η βασιλοπούλα:

— Άχ, αγαπημένο μου πουλάκι, ο πατέρας μου δεν θέλει να μάς παντρώει αν και έδωξες τούς γίγαντες.

— Μή λυπάσαι, κι' όλα θά διορθωθούν, αφού αγαπιόμαστε! της ξανάπε το αηδόνι.

Σέ λίγο καιρό, χάθηκε ο ταμίας του παλατιού. Και τό θησαυροφυλάκιο, με τα πολύτιμα πετράδια, διαμάντια και μαργαριτάρια, βρέθηκε άδειανό.

Ο βασιλιάς, καθώς ήταν πολύ φιλάργυρος, καταστενοχωρήθηκε γι' αυτή την απώλεια. Και διακήρυξε σ' όλα γύρω τα βασίλεια πώς θάδινε την κόρη του γυναικά σ' εκείνον που θά τού έπέστρεφε τό θησαυρό του, είτε πρίγκιπας ήταν, είτε όχι.

Πέρασαν πολλές μέρες χωρίς να μάθει τίποτε νεώτερο. Τέλος, ένα πρωί, μόλις άνοιξε τό θησαυροφυλάκιο του, έθαλασσε μιά φωνή χαρούμενης εκπλήξεως: «Όλα τα πετράδια του, τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια του, βρίσκονται και πάλι εκεί μέσα και ακόρπητα γύρω τους τις λάμψεις τους! Πήγαινε να τρελλάθης απ' τη χαρά του, ο βασιλιάς».

— Πατέρα, τού είπε η κόρη του, το πουλάκι που αγαπώ είχε παρακολουθήσει τόν κλέφτη και ήξερε πού ήταν κρυμμένος ο θησαυρός. Έφερε λοιπόν ένα — ένα τα πετράδια και τ' άφισε μέσα στο θησαυροφυλάκιο, που τού τ' άνοιγα όταν κοιμόσουν ή όταν ήσουν στο κυνήγι. Πιστεύω να κρατήσης τώρα την υπόσχεσή σου και να μου δώσεις άντρα τό αηδόνι της τριανταφυλλιάς μου!

Μά, όσο έλκυστική κι' αν ήταν η αμοιβή, κανένας πρίγκιπας δεν τόλμησε ν' αναλάβει τέτοιο ανισό αντάμνο. Η πολιτεία φαινόταν καταδικασμένη...

Έπικίνδυνο για τα βρέφη ενοχλητικό για τα παιδιά

Η ίναι ζήτημα αν υπάρχει δερματική ασθένεια μεταδοτικότερη απ' το «μολυσματικό κηρίον». Σ' αυτήν όφειλονται τὰ σπειρία που γεμίζουν τό πρόσωπο τώων και τώων μικρών παιδιών.

Ωστόσο, η άρρώστεια αυτή είναι έπικίνδυνη μόνον όταν προσβάλλη τὰ νεογέννητα βρέφη. Παίρνει τότε βαρύτερη μορφή, είτε γιατί τὰ βρέφη δεν είχαν ποτέ άλλοτε έπαφή με τό μικρόβιο που τήν προκαλεί και συνεπώς δεν απέκτησαν άνοχή σ' αυτό, είτε γιατί τό δέρμα τους είναι πολύ λεπτό.

Στ' άλλα παιδιά, τὰ μεγαλειότερα, τό κηρίον είναι μόνον ενοχλητικό και δυσάρεστο, αλλά δεν παρουσιάζει καμιά σοβαρότητα — εκτός αν συμβούν επιπλοκές από άλλες μολύνσεις. Συνήθως θεραπεύεται χωρίς ν' άφισή τό παραιμικό σημάδι στο πρόσωπο. Δεν αποκλείεται νά προσβάλη και ένηλικους.

Στήν άρχή της μολύνσεως, εμφανίζεται στο δέρμα ένα μικρό έξογκωμα, που εξέλισσεται κατόπιν σε υιά έπιφανειακή φουσκάλα με λεπτά τοιχώματα. Η φουσκάλα αυτή περιέχει ένα διαυγές υγρό, που νίνεται έπειτα κίτρινο και θολό. Αν σπάση ή ξεφλουδιστή, μένει στη θέση της ένα κόκκινο σημάδι και σχηματίζεται μιά κρούστα με άκανόνιστο σχήμα και με μέγεθος που κυμαίνεται από κεφαλικό φάσμα ως ένα πόντο ή και περισσότερο. Τό δέρμα γύρω δεν παρουσιάζει διόλου κοκκινίλα ή έρεθισμό. Δεν υπάρχει φαγούρα, εκτός από ένα έλαφρό κάψιμο όταν σχηματίζεται ή φουσκάλα.

Πρέπει να σημειωθεί ωστόσο ότι οι φουσκάλες αυτές μπορεί νά προέρχονται κι' από άλλες αίτίες, π. χ. από τριψίμο του δέρματος, έγκαύματα, ηλιόκαμα, δυνατό άνεμο, κλπ. Τά πρώτα σπειρία της άνεμοθλογιάς, διαφόρων άλλεργικών καταστάσεων και του τριχοφάγου μπορεί νά μοιάζουν με τό κηρίον. Στις περιπτώσεις όμως αυτές, υπάρχει συνήθως μιά κοκκινίλα γύρω απ' τις φουσκάλες, ή φαγούρα, ή απόλεψις. Συνεπώς, ένας έμπειρος γιατρός μπορεί εύκολα νά κάνει τή διάγνωση και νά καθορίση τήν άνάλογη θεραπεία.

Τό κηρίον εμφανίζεται συνήθως στο πρόσωπο, γύρω απ' τὰ ρουθούνια και τό στόμα ή πάνω στα μάγουλα. Δεν έπεκτείνεται ποτέ στις παλάμες των χειρών και στα πέλματα των ποδιών. Κάποτε, συμβαίνει νάχη ένα παιδί άλλη δερματική ασθένεια, που προκαλεί φαγούρα, και με τό εύσιμο νά μολυνθή και νά πάθη κηρίον.

Τό μικρόβιο που προκαλεί τό κηρίον, είναι ο στρεπτόκοκκος (κάποτε

ώστόσο οι φουσκάλες περιέχουν και σταφυλόκοκκο), δηλαδή τό ίδιο στο οποίο όφειλεται και τό έρυσίπελας (άνεμοπύρμα). Ο στρεπτόκοκκος — αντίθετα προς τό σταφυλόκοκκο — δεν συναντάται πάνω σε δέρματα κανονικά και υγιή.

Η μολυνσις μεταδίδεται με τήν άπ' εϋθείας έπαφή με τὰ χέρια, τὰ παιγνίδια, τὰ ρούχα, τὰ σκεπάσματα κλπ. ένός άρρωστου παιδιού. Μετά 1 — 5 ήμέρες, παρουσιάζεται ή πρώτη φουσκάλα, κι' οι άλλες έπακολουθούν πολύ γρήγορα.

τεται μ' ένα ξυλαράκι κι' ένα βαμπακι, για νά μην άγγίζουν τὰ χέρια τό μολυσμένο δέρμα. Τό παιδί δεν πρέπει νά τρίβη τὰ άρρωστα μέρη, για νά μην έπεκτείνεται ή μολυνσις.

Οι νέες μέθοδοι βρεφικής υγιεινής και θεραπείας του κηρίου ελάττωσαν πολύ αυτή τήν άπειλή. Στα μαιντήρια και τὰ βρεφοκομεία, μόλις ένα παιδί παρουσιάση μιά ύποπτη φουσκάλα, άπομονώνεται άμέσως και υποβάλλεται σε θεραπεία.

Η διάρκεια της άσθενείας εξαρτάται άπ' τήν άποτελεσματικότητα της θεραπείας. Τά προσβεβλημένα μέρη θεραπεύονται σε μιά βδομάδα περίπου, μπορεί όμως νά εμφανισθούν κα-

Τό κηρίον εμφανίζεται συνήθως στο πρόσωπο, γύρω απ' τὰ ρουθούνια και στο στόμα ή πάνω στα μάγουλα...

Κάποτε, παρουσιάζεται κηρίον, με χωρίς φουσκάλες, σε μέρη του σώματος του παιδιού που μένουν διαρκώς υγρά, όπως π. χ. κάτω απ' τις μασχάλες ή μέσα απ' τὰ βρεγμένα σπάργανα ενός βρέφους.

Δεν έχει αποδειχθεί αν χρειάζεται μιά διακοπή της συνεχούς τού δέρματος, π. χ. μιά γρατζουνιά, για νά εισχωρήση ή μολυνσις και νά εμφανισθή κηρίον. Πάντως, στις πιο πολλές περιπτώσεις, δεν υπάρχει τέτοια γρατζουνιά ορατή με γυμνό μάτι.

Είναι πολλά φάρμακα που έχουν προταθή κατά του κηρίου: μιά αμμονιοδραγυρική αλοιφή, μιά ειδική διάλυσις νιτρικού άργύρου, υπερμαγανικών κάλιον. Ίσως γεντιανής, αλοιφές με πενικιλίνη και σουλφαμίδες, κλπ. Ο γιατρός θά διαλέξη σε κάθε περίπτωση τό καταλληλότερο, αναλόγως της έκτάσεως της μολύνσεως, της ηλικίας του παιδιού και διαφόρων άλλων στοιχείων.

Πάντως, κανένα φάρμακο δεν όφειλει όταν χρησιμοποιήται πάνω απ' τις κρούστες, γιατί τὰ μικρόβια μένουν κρυμμένα και προφυλαγμένα κάτω απ' αυτές. Πρέπει λοιπόν νά μαλακώσουν οι κρούστες με σαπουνάδα και ν' αφαιρεθούν. Έπειτα, τό φάρμακο επιθέ-

τόπιν καινούργια. Πάντως, δεν μένουν σημάδια μετά τη θεραπεία — εκτός αν ή μολυνσις προχωρήση σε βαθύτερα στρώματα.

Και μιά τελευταία λεπτομέρεια: Τά κρούσματα του κηρίου γίνονται περισσότερο τό καλοκαίρι, όταν έπικρατή καίρως ζεστός και υγρός.

Επιστημονικές πενιές

Κι' αν ακόμη τρεφώμαστε με χάπια από καθαρό λίπος, θά χρειάζομαστε τό λιγώτερο 300 γραμμάρια απ' αυτά τήν ήμέρα για τή συντήρησή μας.

Μόνον ένας άνθρωπος στα 10 εκατομμύρια πάσχει από πραγματική υπερχλωροδρία του στομάχου.

Τό άσπράδι του αυγού είνε λίγο βρεπτικότερο από τόν κρόκο, γιατί περιέχει περισσότερα άμινοξέα.

Τά προϊστορικά εϋρήματα έχουν άποδείξει ότι οι άνθρωποι της εποχής εκείνης δεν ήσαν υγιέστεροι απ' τούς σημερινούς. Έπέφεραν κι' αυτοί απ' τις ίδιες περίπου άρρώστειες.

Τά αυτοκίνητα με τή μηχανή πίσω δεν είνε καινούργια εφευρέσεις. Τό 1888, τὰ έργοστάσια Μπένζ κατασκεύαζαν ένα τέτοιο τύπο.

Ο ήλιος είναι ΑΝΕΞΑΝΤΛΗΤΟΣ

Οι θεωρίες για την ενέργειά του

«Αν περιοριζόταν στο μισό ή ενέργεια που μας στέλνει ο Ήλιος, η μέση θερμοκρασία της Γης θα πέφτε χαμηλότερα απ' τους 20 βαθμούς υπέρ το μηδέν. Αν απεναντίας διπλασιαζόταν η ενέργεια αυτή, η Γη θα αποκτούσε θερμοκρασία 80 βαθμών. Για να συμβούν δε οι μεταβολές αυτές της ενέργειας, θα αρκούσε να κατέβη ή ν' ανεβή η θερμοκρασία του Ήλιου κατά 10% μόνον.

Ευτυχώς, όπως έχει εξακριβωθεί με επιστημονικές μετρήσεις, οι διακυμάνσεις της ακτινοβολίας του Ήλιου είναι εντελώς ασημαντές, οφειλόμενες κυρίως σε αλλαγές της διαφάνειας της ατμοσφαιράς από σκόνη και άλλα πράγματα. Αλλά και η εξέταση των βράχων και των απολιθωμάτων απ' τους παλαιολόγους αποδεικνύει ότι ο Ήλιος έστειλε πάντοτε στη Γη την ίδια ποσότητα ενέργειας όπως και σήμερα.

Η ποσότητα αυτή είναι ένα ελάχιστο ποσοστό της συνολικής ενέργειας που εκπέμπει συνεχώς ο Ήλιος. Έχει υπολογισθεί απ' τους επιστήμονες ότι το άστρο της ημέρας χάνει κάθε δευτερόλεπτο 5 εκατομμύρια τόνους ενέργειας, με μορφή θερμότητας και φωτός. Φαίνεται ίσως παράξενη αυτή η μέτρηση της ενέργειας με τόνους, την οποία μεταχειρίζονται οι αστρονόμοι. Ένας τόνος ενέργειας αρκεί για να μεταβάλει 40 δισεκατομμύρια τόνους βράχων σε υγρή και διαυγή λάβα!

Είναι φυσικόν λοιπόν ν' απορήσει κανείς πως δεν εξαντλείται η ενέργεια που περιέχεται στον Ήλιο, εφόσον καταναλώνεται με τέτοιο ρυθμό.

Υπήρχε άλλοτε η θεωρία ότι συμβαίνει στον Ήλιο μια χημική καύση, απ' την οποία προέρχεται η θερμότητά του. Εγκυρία όμως γρήγορα απ' τους επιστήμονες, γιατί, αν αλήθευε, ο Ήλιος θα είχε τελειώσει σε 1.000 χρόνια. Την ίδια τύχη είχε και μια άλλη θεωρία: ότι η θερμότητά του Ήλιου προέρχεται απ' τη βαθμιαία συστολή του. Αν συνέβαινε αυτό, η παραγωγή ενέργειας του θα διαρκούσε περίπου 15.000.000 χρόνια, ενώ τα φυσικά απολιθώματα δείχνουν ότι φωτίζει και θερμαίνει τη Γη πριν από 150.000.000 χρόνια.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ίατρος Γυναικολόγος — Μαγειρή. Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6 ως και επί συνεντεύξεi. Χαριλάου Τρικούπη 113. Τηλ 63-885.

«Ετσι οι επιστήμονες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο Ήλιος είναι ένα είδος ατομικής βόμβας κι ότι η ενέργειά του προέρχεται από έσω-τερικές μεταβολές των ατόμων του. Εφόσον δε ο αριθμός των ατόμων του Ήλιου είναι τεράστιος (γράφεται με μια μονάδα και με 55 μηδενικά), αποτελεί μια πρακτικά ανεξάντλητη πηγή ενέργειας.

Το κοινότερο χημικό στοιχείον του Ήλιου είναι το υδρογόνο. Ακολουθούν το ήλιον, ο άνθραξ, το άζωτον και το οξυγόνο.

Τα άτομα λοιπόν του υδρογόνου ενώνονται με του άνθρακος και σχηματίζουν άζωτον. Αυτό μεταβάλλεται σ' ένα άλλο είδος άνθρακος, που ενώνεται πάλι με υδρογόνο και παράγει άζωτον. Αυτό ενώνεται με υδρογόνο και παράγει οξυγόνο, που μεταβάλλεται σε ραδιενεργόν άζωτον. Το άζωτον αυτό ενώνεται με τέταρτο άτομον υδρογόνου και παράγει άνθρακα όμοιον με τον αρχικό, καθώς κι ένα άτομον ήλιου.

Μ' άλλα λόγια, μ' όλη αυτή τη διαδικασία, χάνονται τέσσερα άτομα υδρογόνου και σχηματίζεται ένα άτομον ήλιου. Συγχρόνως, εκλύεται τεράστια ποσότης ενέργειας.

Οι υπολογισμοί των επιστημόνων αποδεικνύουν ότι, μ' αυτό τον τρόπο, ο Ήλιος θα μπορούσε να παράγει αμετάβλητη ποσότητα ενέργειας επί 200.000.000 χρόνια. Εφόσον δηλαδή υπάρχει υδρογόνο, δεν έχουμε φόβο να σβύσει ο Ήλιος.

Για να γίνονται με αρκετή ταχύτητα οι ατομικές μεταβολές του Ήλιου, θα έπρεπε να υπάρχει θερμοκρασία περίπου 20.000.000 βαθμών. Τόση λοιπόν φαίνεται πως είναι η θερμοκρασία στο έσωτερικό του.

Ας μη ξεχνούμε όμως ότι ο Ήλιος είναι απλώς ένα απ' τα άμέτρητα άστρα του Σύμπαντος, και μάλιστα όχι απ' τα πολύ μεγάλα, ούτε απ' τα πολύ θερμά. Υπάρχουν άλλα άστρα 500 φορές μεγαλύτερα, ή 20 φορές θερμότερα, ή 1 εκατομμύριο φορές λαμπερότερα. Σ' αυτά, η καταναλωσις ενέργειας είναι μέχρι 500.000 φορές μεγαλύτερη απ' του Ήλιου. Με το βάρος δε που έχουν, δεν θα έπρεπε να διατηρηθούν περισσότερα από 1.000 χρόνια. Κι όμως, αρκετά απ' αυτά ανεφάνησαν απ' τον αρχαίο αστρονόμο Ιπποκράτη πριν 2.500 ετών.

Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι στα άστρα αυτά η ενέργεια παράγεται με τρόπο διαφορετικό απ' του Ήλιου κι' άγνωστον ακόμη στην ανθρώπινη επιστήμη.

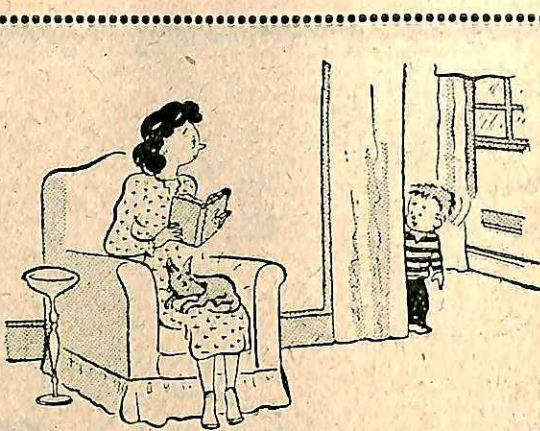
ΟΟ

Το χαπέλλο ζεσταίνει... τα πόδια

Με την προοπτική ενός τρίτου πολέμου, στον οποίο θα διεξαχθούν μάχες στις υπερβόρειες χώρες, ο αμερικανικός στρατός λαβαίνει τα μέτρα του κατά του κρύου.

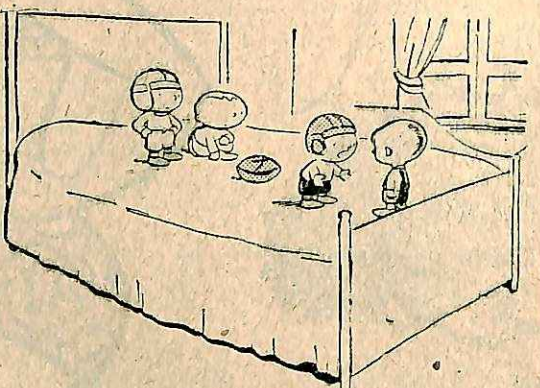
Τα σχετικά λοιπόν πειράματα που έγιναν, απέδειξαν ότι οι χοντρές καλτσες, που φοράμε όταν κρυνώνουν τα πόδια μας, δεν φέρνουν κανένα αξιόλογο αποτέλεσμα. Πραγματικά, τα πόδια κρυνώνουν γιατί δεν παίρνουν πια αρκετή θερμότητα απ' το σώμα. Όσο κι αν τ' απομονώσουμε λοιπόν απ' το περιβάλλον, θα εξακολουθήσουν να ναι παγωμένα, εφόσον δεν θερμαίνονται από μέσα.

Μια αιτία που κάνει να κρυνώνουν τα πόδια, είναι η ξεκουσμός το χειμώνα. Το κεφάλι χάνει τότε ένα μεγάλο ποσόν θερμότητας, που το αναπληρώνει όμως άμεσως, γιατί έχει την απόλυτη προτεραιότητα αίματος και θερμότητος του οργανισμού. Η θερμότης λοιπόν αυτή, που παρέχεται στο κεφάλι, αφαιρείται απ' τα χέρια και τα πόδια. Το αίμα που κυκλοφορεί σ' αυτά ελαττώνεται κι' η θερμοκρασία πέφτει.

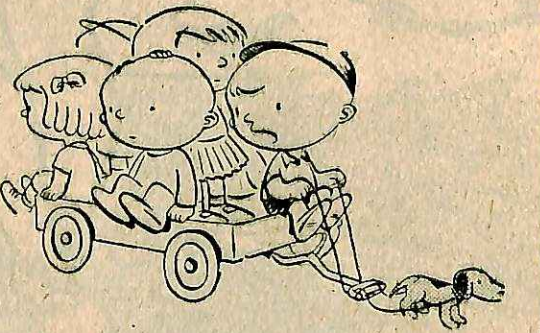
ΟΙ ΠΟΝΗΡΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

— Μάντεψε, μαμάκα, αν μπορείς, τί έσπασε το σκυλάκι...

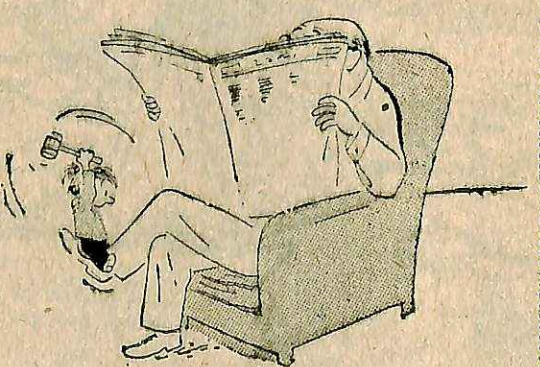

ΤΟ ΓΗΠΕΔΟ!

— Λοιπόν, έσυ θα είσαι τερματοφύλακας κι' εγώ κυνηγός!...

— Κρατηθήτε παιδιά, γιατί μπορεί να ξεκινήσουμε απότομα!...

Τα τρομερά παιδιά!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΗΖ

Το κυνήγι του δολοφόνου

Μου είχαν πη ότι το Πα-

ρατάι Πάλμς ήταν μια λουτρόπολη συμπαθητική, αλλά όταν έφτασα εκεί έμεινα κατάπληκτος — τόσο ήταν περίφημο.

Η πόλις απλωνόταν κατά μήκος μιας ακτής, με μια αμμουδιά μεταξίνας, που την φιλούσαν τα σμαραγδένια κύματα του ωκεανού, και την σκίαζαν οι χουρμωδιές.

Ήταν αδύνατον να βρω ένα μέρος πιο όνειρεμένο για να ξεκουραστώ. Κι' ήθελα, πραγματικά, να ξεκουραστώ. Είχα περάσει τέσσερες σκληρούς μήνες, τριγυρνώντας στα καταγώγια της Νέας Υόρκης, κι' είχα αποφασίσει να πάω κάπου να αναπαυθώ, μόλις καθάρωνα να συγκεντρώσω και μια εικοσαριά χιλιάδες δολάρια.

Όταν μάζεψα τις δεκαπέντε χιλιάδες, λίγο έλειψε να τα παρατήσω όλα στη μέση, γιατί μου έτυχαν κάτι αναποδιές κι' έφαγα και δυο σφαίρες στο κορμί. Δεν κερδίζει κανείς είκοσι χιλιάδες δολάρια χωρίς να δημιουργήσει έχθρους. Κι' εγώ είχα δημιουργήσει αρκετούς. Τα πράγματα είχαν πάρει ένα τόσο άσχημο δρόμο, ώστε δεν κυκλοφορούσα πια παρά σ' ένα θωρακισμένο αυτοκίνητο, κι' είχα διαρκώς το πιστόλι μου στο χέρι, ακόμα κι' όταν πήγαινα στο λουτρό.

Συγκέντρωσα τέλος το ποσόν που ήθελα κι' απόχτησα και κάποια φήμη. Όλος ο κόσμος έλεγε πως σ' όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες, κανένας δεν μπορούσε να τραβήξει το πιστόλι και να ρίξει τόσο γρήγορα όσο εγώ. Αυτό μπορούσε να είναι αλήθεια, αλλά εκείνο που δεν το μαστουρούσα σε κανένα ήταν ότι δυο ώρες την ημέρα, χειμώνα κολοκαίρι, γυμναζόμουν σ' αυτό το σπώρ. Σκότωσα μερικούς, αλλά δεν δολοφόνησα. Ακόμα κι' οι αστυνομικοί το αναγνώρισαν αυτό. Κάθε φορά που σκότωνα κάποιον, φρόντιζα να τον αφήσω να τραβήξει πρώτος το πιστόλι του και να κάνει μάρτυρες μπροστά. Πάντως κατώρθωσα να μην πιστώθω ούτε μια φορά.

Όταν συμπλήρωσα λοιπόν το ποσόν που ήθελα, κι' άγορασα και μια Μπουϊκ, έφυγα για το Παραντάι Πάλμς, για να ξεκουραστώ.

Πήγα στο ξενοδοχείον Πάλμ Μπίτς. Η υποδοχή που μου έκαναν, θα ικανοποιούσε και τον Ροκφέλερ τον ίδιο. Ένα πλήθος γκρουβς έτρεξαν να πάρουν τις βαλίτσες μου, κάποιος υπάλληλος πήγε τη

Μπουϊκ μου στο γκαράζ και δυο νεαροί με χρυσόστολιστη γαλάζια στολή με ώδηγησαν στον αρμόδιο υπάλληλο, που λίγο έλειψε να γονατίσει μπροστά μου.

Είπε μια μεγάλη ευχαρίστηση για μένα να σας δεχτούμε εδώ, μίστερ Κέιν, μου είπε, δίνοντάς μου το διότι των πελατών κι' ένα στυλό. Το διαμέρισμά σας είναι έτοιμο. Αν δεν σας άρεση ή θέα, δεν έχετε πασαά να μου το πείτε.

Δεν ήμουν συνηθισμένος σε τέτοιες περιποιήσεις, αλλά δεν το δέχτηκα.

Ήταν, πραγματικά, περίφημη η θέα απ' το διαμέρισμά μου. Είχα ένα ιδιαιτέρω μπαλκόνι, ένα σαλονάκι, μια κρεββατοκάμαρα κι' ένα δωμάτιο μπάνιου.

Ύστερα από λίγο, άκουσα να χτυπάη το τηλέφωνο. Πήρα το ακουστικό, βέβαιος πως είχε γίνει κάποιο λάθος.

Ο κύριος Κέιν; ρώτησε μια φωνή.

Απάντησα πως ήμουν εγώ. Σας εύχομαι το «καλώς όρισατε» στο Παραντάι Πάλμς, εξακολουθώ να σ' αγαπώ. Σπεράτζα εδώ. Είμαι ο διευθυντής του Καζίνο. Έλπιζω πως θα βρεθείτε στο Καζίνο μας. Σας γνωρίζουμε εκ φύσεως.

Αλήθεια; είπα ικανοποιημένος. Περιφύλαξη! Βεβαίως! Θα ήθελα να πάω να αναπαυθώ, αλλά αυτό δεν μ' εμποδίζει να παίξω.

Έχουμε ένα όμορφο Καζίνο εδώ, κύριε Κέιν, εξακολουθώ να σ' αγαπώ. Θα σας άρεση. Τι θα λέγατε γι' απόψε; Είστε ελεύθερος; Ζητήστε μεμένα: Δόν Σπεράτζα. Θα σας περιποιηθώ. Έχετε μαζί σας καιμιά φίλη;

Όχι, παρότι το παρόν. Θα το κανονίσω εγώ αυτό το ζήτημα. Θέλουμε να μείνετε ευχαρίστημένος από τη διαμονή σας.

Τον ευχαρίστησα και κατέβασα το ακουστικό.

Δέκα λεπτά αργότερα, το τηλέφωνο χτύπησε πάλι. Αυτή τη φορά ήταν κάποιος Έντ Κιλεάνο.

Εμαθα πως ήρθατε, κύριε Κέιν, μου είπε. Θέλω να βεβαιωθείτε πως είμαστε κατενθουσιασμένοι που σας δεχόμαστε εδώ. Αν μπορώ να κάνω κάτι, για να γίνει πιο εύκολη η διαμονή σας, γάρ πασακλώ να μου το πείτε. Θα σας πωλν στο ξενοδοχείο που θα με βρείτε. Καλή διασκέδαση.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο, πριν προφτάσω να βρω κάτι να του πω.

Τηλεφώνησα από περιέργεια στο γκαράζ του ξενοδοχείου και ρώτησα ποιός ήταν ο Έντ

Κιλεάνο. Μου απάντησαν, χαμηλώνοντας τη φωνή, πως ήταν ο δημαρχος.

Τους ευχαρίστησα και ξαναγύρισα στο μπαλκόνι.

Το φεγγάρι έλαμπε, πάνω από τη χρυσή αμμουδιά κι' ο ωκεανός σπινθηροδούσε.

Κατέβηκα κάτω, μπήκα στο αυτοκίνητό μου και τραβήξα προς τη Λεωφόρο του Ωκεανού. Υπήρχε μεγάλη κίνηση στο δρόμο και προχωρούσα άργα.

Ήταν μια νύχτα όνειρεμένη, τ' αστέρια έμοιαζαν σαν διαμαντόσκονη, σπαρμένη πάνω σ' ένα γαλάζιο βελούδο.

Μπήκα σε μια δεντροστοιχία, που έβγαζε σ' ένα μεγάλο κτίριο. Μια τεράστια φωτεινή επιγραφή ήταν πάνω στο πρώτο πάτωμα: «ΚΑΖΙΝΟ». Ολόκληρο το κτίριο ήταν πλημμυρισμένο από φώτα.

Ένας νέγρος θυρωρός μου άνοιξε την πόρτα κι' ένας άλλος νέγρος πήρε το αυτοκίνητό μου, για να το οδηγήσει στο γκαράζ.

Προχώρησα σ' ένα διάδρομο, και μπήκα στην αίθουσα όπου υπήρχε το μπάρ.

Ένας κουντρός με πλησίασε, χαμογελώντας. Ήταν ο διευθυντής του Καζίνο Γκουίλερμο.

Θέλω να ιδώ τον κ. Σπεράτζα, του είπα. Πέστε του πως ήρθε ο Τσέστερ Κέιν.

Αν τούλεγα πως ήμουν ο βασιλιάς της Αγγλίας, δεν θα μουκανε πειο βαθεία υπόκλησι.

Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμην που δεν σας αναγνώρισα, κύριε Κέιν, μου είπε. Ο σενιόρ Σπεράτζα θα κατενθουσιαστή. Θα τον ειδοποιήσω άμεσα πως ήρθατε.

Έγενεψε σ' ένα γκρουμ, που στεκόταν πλάι στο μπάρ. Ο μικρός εξαφανίστηκε άμεσα, Μου πρόσφερε κατόπιν ούσκα.

Είστε μετριόφων, κύριε Κέιν, μου απάντησε γελώντας.

Μπιρέζις 46τορίες

Ο στρατάρχης

Αυτή την ιστορία, την διηγήθηκε ο ένδοξος Αμερικανός στρατάρχης Αϊζενχάουερ.

Όταν κάναμε το δεύτερο μέτωπο στη Γαλλία, με την περίφημη και επικίνδυνη απόβασή του Ατλαντικού, ύστερα από κάθε μάχη, οι αναφορές που μου έδιναν, εξυμνούσαν ιδιαίτερας την παλληκαριά ενός στρατιώτου από τη Νέα Υόρκη. Αυτός ο απλός στρατιώτης λεγόταν Τόμ Τζέμινς, ήτανε δε τόσο ατρόμητος στους κινδύνους, ώστε ο λοχαγός του σ' αυτόν ανέθετε κάθε επικίνδυνη αποστολή, που ο Τόμ την τελείωνε πάντα μ' επιτυχία. Ήταν φυσικό, λοιπόν, ν' αποφασίσω να τον προβιβάσω. Έκάλεσα το λοχαγό του και του το είπα.

Ο λοχαγός του, με κάποια στενοχώρια, μου απάντησε:

Δεν υπάρχει αμφιβολία, στρατηγέ μου, ότι ο Τόμ Τζέμινς πρέπει να προαχθεί σε δεκανέ. Αλλά έχει ένα πολύ μεγάλο ελάττωμα.

Τι ελάττωμα, λοχαγέ; ρώτώ.

Είπε υπερήφανος, στρατηγέ μου. Πίνει όσο δεν μπορείτε να φαντασθείτε. Κι' όταν πίνει, είναι ανυπόφορος.

Αποφάσισα να διορθώσω αυτό το γενναίο παλληκάρι από το ελάττωμά της μέθης — συνεχίζει ο στρατηγός Αϊζενχάουερ — κι' ένα πρωί, τον κάλεσα να παρουσιάσει μπροστά μου.

Ήρθε. Ήταν ένα άραιο, σεμνό και συνεσταλμένο παλληκάρι, που πιστέψτε με, πικράθηκε με τη σκέψη ότι είχε αυτό το ελάττωμα. Του είπα, χωρίς περιστροφές:

Πλησίασε, Τζέμινς. Εμαθα ότι είσαι ένα γενναίο παιδί, λαμπρός στο αιώτημα και είχα αποφασίσει να σε κάνω δεκανέ. Δυστυχώς, μου είπαν ότι πίνεις πολύ και μεθάς. Και φυσικά είμαι αναγκασμένος να μη σε προβιβάσω. Έκτός, αν κόψεις το ούισκι!

Να κόψω το ούισκι, στρατηγέ μου, για να γίνω δεκανέας; είπα ο Τόμ.

Ναι.

Προτιμώ να μην το κόψω, στρατηγέ μου! Έγώ όταν πίνω, νομίζω πως γίνουσι... στρατάρχης!

που φορούσε σακκάκι.

Μπροστά απ' όλους ήταν ένας άντρας με πράσινο κοστούμι από γκαμπαρτίνα, που τον είχα δει στο Καζίνο να με κυττάει.

Μόλις αντίκρισαν τον Χέρικ, οι δύο γυναίκες άρχισαν να φωνάζουν. Αυτό έκανε τον άνθρωπο με την γκαμπαρτίνα να θυμώσει.

—Βγάλτε αυτές τις γυναίκες έξω! γρύλλισε. Έμπρός φύγετε όλοι.

Ο υπάλληλος κι' ο ντέτεκτίβ του ξενοδοχείου έμειναν στο δωμάτιο, όλοι όμως οι άλλοι βγήκαν έξω.

Όταν ξανακλείσε η πόρτα, ο άνθρωπος με την γκαμπαρτίνα στράφηκε προς εμένα.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε σφίγγοντας τις γροθιές του απειλητικά.

Ακούγοντας αυτή την ερώτηση, κατάλαβα πως ήταν αστυνομικός.

—Αυτό ρωτώ κι' εγώ, δοκίμασα να πάω.

Αλλά οι λέξεις δεν μου έρχονταν στη γλώσσα. Είχα την εντύπωση ότι το στόμα μου ήταν γεμάτο από χοντρά σκουριασμένα καρφία.

Με μεγάλες προφυλάξεις, σά να βρισκόταν σε έκκληση, ο ντέτεκτίβ του ξενοδοχείου διέσχισε το σαλόνι, πατώντας στις μύτες των ποδιών και μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Γύρισε σε λίγο φέρνοντας μια κουβέρτα που την έριξε πάνω στην μισ Γουόντερλ για να σκεπάσει τη γυμνία της.

—Ποιος είναι αυτός; ρώτησε ο άνθρωπος με την γκαμπαρτίνα, τον υπάλληλο του ξενοδοχείου, δείχνοντας με με το δάχτυλο.

—Είναι ο κ. Τσέστερ Κέιν, απάντησε εκείνος.

Τα λόγια αυτά φάνηκαν σαν να ζυμνούσαν τον αστυνομικό.

—Είστε βέβαιος; ξαναρώτησε.

Ο υπάλληλος έκαμε ένα νεύμα καταφατικό.

Ο αστυνομικός στάθηκε μπροστά μου. Ή απίστια μορφή του εξέφραζε απέραντη κακία.

—Σε ξέρουμε καλά, είπε. Λέγομαι Φλάγκερτ, κι' ανήκω στην Ασφάλεια. Την έχεις καλά τώρα, Κέιν...

Με κάθε τρόπο, έπρεπε να κατορθώσω να πάω κάτι.

—Είστε τρελλός; είπα. Δεν τόκαμα εγώ.

Όταν βρίσκα ένα καθαρισμα σάν και σένα, κλεισμένο εδώ μ' ένα πτώμα, δεν έχω ανάγκη να ψάξω μακριά για να βρω το δολοφόνο, γρύλλισε ο Φλάγκερτ. Σε συλλαμβάνω!

Πρόσπαθησα να σκεφτώ, αλλά το μυαλό μου δεν δούλευε.

Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου τράβηξε τον Φλάγκερτ από το μανίκι και τον πήρε i-

διαίτησας. Άρχισε κάτι να του ψιθυρίζει. Ο Φλάγκερτ δεν ήθελε στην αρχή ν' ακούσει τίποτα. Άκουσα το όνομα του Κιλέαν. Αυτό φάνηκε να κάνει εντύπωση στον Φλάγκερτ. Με κυττάζε με ύφος αμφιβολίας και σήκωσε τους ώμους του.

—Όπως θέλετε, είπε, αλλά χάνουμε τον καιρό μας.

Ο υπάλληλος βγήκε από το δωμάτιο. Χρειαστική ν' ανοίξει δρόμο μέσα από το πλήθος των περιέργων, που περιμεναν έξω στο διάδρομο. Τρεις τέσσερες, δοκίμασαν να γλιστρούν μέσα στο σαλόνι, αλλά ο Φλάγκερτ τους έκλεισε την πόρτα κατόρθωτα. Προχώρησε έπειτα προς το παράθυρο και κύτταζε έξω.

Ο ντέτεκτίβ του ξενοδοχείου μου έδωσε ένα ποτήρι ούισκι, μου άγγιξε το μπράτσο και τ'όπληρα και τ'όπληρα.

—Ηταν ακριβώς εκείνο που μου χρειαζόταν.

Τού ξαναζήτησα.

Μου έδωσε άλλο ένα ποτήρι. Μαυροχέλυσε κουτά.

Μέσα στα μάτια του, ήταν ανακατεμένες η φρίκη κι' η δουλικότητα.

Ξαφνικά, το βαμπακί, που θαρρείς και γέμισε το κρανίο μου, εξαφανίστηκε. Ο πόνος έφυγε κι' ένοιωσα τον έαυτό μου περιορισμένο. Ζήτησα ένα τσιγάρο από τον ντέτεκτίβ του ξενοδοχείου. Μου έδωσε και μου το άναψε. Το χοντρό τριχωτό του χέρι έτρεμε.

—Εν τάξει! Καταρθώσατε να συνεχίσετε αυτό το καθήκον, γρύλλισε ο Φλάγκερτ από το παράθυρο πούστακε.

Με επέδρασε, κρατώντας στο χέρι του ένα βραχύκανο πιστόλι.

—Μην κουνήθεις; Κέιν, εξακολούθησε. Δεν σ'όχω καμιαν εμπιστοσύνη.

—Ξέρω καλά ότι βρίσκομαι σε άσχημη θέση, αλλά, μόλις η Γουόντερλ συνέλθει, θα σας πω τι συνέβη, που απάντησα.

Εγώ δεν ξέρω τίποτα.

—Όπως πάντοτε, γρύλλισε ο Φλάγκερτ.

—Αν ήμουν στη θέση σας, δεν θα λέγα τίποτα, κύριε Κέιν, ψιθύρισε ο ντέτεκτίβ του ξενοδοχείου. Περιμένετε ώσπου ναρθεί ο κ. Κιλέαν.

—Πρόκειται ναρθεί; ρώτησα.

—Βεβαίως. Είσατε ένας καλός άνθρωπος, κ. Κέιν. Και θα θέλαμε να σας γλυτώσουμε απ' αυτή την περιπέτεια, αν υπάρχει τρόπος.

Τον κύτταξα με κατάπληξη. Μου χαμογέλασε αλλά γύρισε άλλοι τα μάτια του.

Κύτταξα την μισ Γουόντερλ, που εξακολουθούσε να είναι λιποθυμισμένη. Έκαμα μια κίνηση να πάω κοντά της.

—Μείνε ήσυχος, Κέιν! ούρλιαξε ο Φλάγκερτ. Μην κουνήθεις!

Είχα την εντύπωση πως ήταν έτοιμος να με πυροβολήσει με την παραμικρή αφορμή.

Ξανακάθησα λοιπόν, ανασηκώνοντας τους ώμους μου.

—Καλά θα κάνετε να συνεχίσετε αυτή τη γυναίκα, είπα. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

11ον

«Έπεβαλα στον έαυτό μου τις δυνατότητες, να κάνω άλλες κινήσεις, αλλά δεν το κατάρθυνα. Έδωπα καθαρά, σ' όλες τις λεπτομέρειες, την εικόνα που είχα αντίκρισι μου. Άκουγα πολύ καλά το τικ - τικ του ρολογιού που κρεμόταν στον τοίχο. Σκεπτόμουν με απόλυτη πνευματική διαύγεια κάθε τι που ήθελα να σκεφθώ. Μα δεν μπορούσα να κουνήσω ούτε ένα δαχτύλο μου, ούτε και να προφέρω λέξη, παρ' όλες μου τις προσπάθειες.

«Μα δλ' αυτό, όσο κι' αν φαίνονταν εκπληκτικά, δεν είναι τίποτα ακόμη. Κάποια στιγμή, χωρίς να τοχω καθόλου, βελήσας ή να τοχω σκεφθώ, τα μάτια μου υπήκουσαν σε κάποια ξένη βέλση, άρσαν την εικόνα και κερρώθηκαν στο ρολόι.

«Αμέσως, κατόπιν, ένοιωσα, είδα και κατάλαβα ότι το στόμα μου κουνόταν, πάντα δίχως να το βελήσω ή να το σκεφθώ. Σηκώθηκα όρθιος, πεπατήσα, βγήκα απ' το γραφείο, κατέβηκα στην είσοδο, πήγα στο τηλέφωνο, πήρα έναν αριθμό.

«Άκουσα μια φωνή να με ρώτηε, απ' την άλλη άκρη του συρματος, ποιος ήμουν. Τέλος, ένοιωσα τη χείλη μου να κινούνται δίχως τη βέλση μου. Ν' ερωθάνουν συλλαβές, να προφέρουν λέξεις.

«Ζήτησα ένα πρόσωπο άγνωστό μου. Κι' όταν το πρόσωπο αυτό ήρθε στο τηλέφωνο, μίλησα μαζί του μ' εμπιστευτικό τόνο, είπα πράγματα που δεν τα σκεπτόμουν, που δεν έβγαζαν απ' το μυαλό μου, που κι' εγώ ο ίδιος τα μάθαινα ακούγοντάς τα να τα προφέρουν τα χείλη μου!

«Αφού τελείωσε η τηλεφωνική συνδιάλεξις, κατέβηκα στον κηπο, πήγα στο γκαράζ, πήρα τ' αυτοκίνητο και, πάντοτε χωρίς την παραμικρή επέμβασι της θελήσεώς μου, υπακούοντας ποθητικά σε μίαν άλλη άγνωστη βέλση, κι' αντίληψι, που με διηύθυνε χωρίς να μπορώ να φέρω αντίστασι, ξεκίνησα για την πόλι.

«Σ' ένα απόκεντρο δραμακί, κοντά στη Βίλλα Μπρούμ, έσβυσα τη μηχανή και περίμενα. «Επειτ' από λίγο, πλησίασε ένα άγνωστο, που μου ψιθύρισε στ' αυτί: «Δεν ήρθε ακόμα, μα δεν θ' άργησε πολύ». Δεν είχα ιδέα τι έννοούσε, ούτε κι' ήξερα τί θα του απαντούσα. Τόμαθα μόνον όταν του

απάντησα, με τόνο ξερό κι' επιτακτικό, διατάζοντάς τον ναχί τα μάτια του τέσσαρα και ναρρή άμέσως να με είσοποιήση σ' ένα γειτονικό μικρό ρεστωράν, όπου θα πήγαινα να περιμένω.

«Στο φαγητό, με περίμεναν κι' άλλες εκπλήξεις. Έπέστρεψα δυο - τρία φαγιά, που είχα παραγγείλει κι' είχα δοκιμάσει επανειλημμένως, μελονότι ήξερα από πρίν πως δεν θα μ' άρεσαν... Τέλος, ο άγνωστος ήρθε να μου αναγγείλη πως «έφτασε εκείνος και μπήκε». Μολονότι δεν ήξερα για ποιόν μου μιλούσε, κι' επομένως ή αναγγελία του μ' άφινε τελείως αδιάφορο, ένοιωσα το πρόσωπό μου να παίρνει μίαν έκφρασι σκληρής χαράς.

«Βγήκα άμέσως απ' το ρεστωράν, βιάζοντας τον άλλον να εξακολουθή να φυλάει. Ξαναβήκα στο αυτοκίνητό μου και διευθύνθηκα προς τ' κέντρο της πόλεως. «Όταν έφτασα μπροστά σ' ένα μπάρ γαρντοκόσμιο, σταμάτησα τ' αυτοκίνητο, μπήκα στο κατώστημα, προχώρησα σ' ένα μισοσκιεμένο διάδρομο, μπήκα σ' ένα τηλεφωνικό βέλομο, ξεκρέμασα τ' μικρόφωνο, πήρα ένα αριθμό... και άκουσα με κατάπληξι τον έαυτό μου να καταγγέλλει στην αστυνομία ότι ο Χουάν Ρουμπλέξ είχε κάμει ένα έγκλημα, ότι μπορούσαν να τον συλλάβουν άμέσως στο σπίτι του θυματός του, δηλαδή στη Βίλλα Μπρούμ, κι' ότι θαβρίσκαν, τότε πάνω του τις ύλικες αποδείξεις του έγκλημάτος του.

«Απ' την άλλη άκρη του συρματος, μου ζήτησαν κι' άλλες λεπτομέρειες, που τους τις έδωσα όλες. «Όταν όμως με ρώτησαν ποιος ήμουν, έκλεισα το τηλέφωνο, χωρίς ν' απαντήσω, και ξαναβγήκα απ' το μπάρ.

«Επειτ' από λίγο, είχα ξαναγυρίσει στο μέρος όπου είχα αφήσει να φυλάη ο άγνωστος βοηθός μου. Τον πήρα μαζί μου, πλησίασαμε στη βίλλα Μπρούμ και κρυφτήκαμε άναμεσα στα δέντρα του δημοσίου πάρκου που βρίσκεται αντίκρισι στην γκαλεόπορτα της. Σε μερικά λεπτά, είδα να φάει ένα μεγάλο αυτοκίνητο και να κατεβαίνουν απ' αυτό τέσσαρες άντρες, που στάθηκαν δεξιά κι' αριστερά απ' την γκαλεόπορτα.

«Πέρασαν ως δέκα λεπτά της ώρας ακόμη. «Επειτα είδα μια σίλουεττα, που προχωρούσε γρήγορα στη δεντροστοιχία προς την έξοδο. «Όταν έφτασε στην γκαλεόπορτα, άναγνώρισα τ'ό Χουάν Ρουμπλέξ.

«Μόλις βγήκε στο δρόμο, τον περιέκλωσαν οι τέσσαρες άνθρωποι που περίμεναν εκεί... ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Ένας όμορφος «άστéρας» που φλογίζει τις καρδιές τών κριτιτών

Ο Τζίζικ Γιάνγκ, ένας πραγματικά ωραιότατος νέος, έγινε άστéρας του κινηματογράφου με τόση άπίστευτη ταχύτητα, ώστε την ημέρα που οι διευθυνταί των στούντιο Γουώρνερ του άναγγείλαν ότι είχε περάσει πιά στη σειρά τών άστéρων πρώτων μεγέθους, δεν πίστευε τ' αυτιά του!

— Δίχως άλλο, θέλουν να γελάσουν με τον πόνο μου, σκέφτηκε ο Τζίζικ. Ξέρω ποιός διέδωσε αυτή τη φήμη. «Αν αποδειχτεί ψεύτικη, δεν θα διστάσω να του δώσω ένα γερό μάθημα... Ξιφασκίας, που να τ'ό θυμάται σ' όλη του τη ζωή!...

Ευτυχώς, δεν χρειάστηκε να κρατήσει ο Τζίζικ την υπόσχεσί του, γιατί ή φήμη αποδείχτηκε άληθινή. Την άκουσε από τα ίδια τα χείλη ενός Γουώρνερ. Κι' έτσι... έβαλε το σπαθί του ξανά στη θήκη του.

Όστόσο, μ' όλη την άμνηστία του νεαρού και ωραίου άστéρος, ή ιδιοτροπία που έκανε τους παραγωγούς να τον άγγίξουν με το μαγικό ραβδί τους» δεν ήταν ανεξήγητη. «Εκείνο που τους άνάγκασε να χρίσουν τον Τζίζικ άστéρα ήταν ή όμορφωη προτίμησι του κοινού, του μεγάλου αυτού κριτού, για τ'ό νέο «γόητα» που ως τότε ήταν όλο-

τελα άγνωστος. «Αφού έπαιε αρκετούς άσημαντους ρόλους σε διάφορες ταινίες, ο Τζίζικ Γιάνγκ, γνωστός τότε με τ' όνομα Μπράιαν Μπάρ παρουσιάστηκε για πρώτη φορά, σε αξιόλογο ρόλο στην ταινία της Γουώρνερ «Τρεις εύθυμοι άδελφές», με τ'ό Στανγούικ. «Όταν τ'ό γύρισμα τελείωσε, ή ταινία παίχτηκε σε δοκιμαστική προβολή και οι ένδιαφερόμενοι τών στούντιο έοπεσαν να σημειώσουν τις κρίσεις του κοινού. «Όταν έγινε ή έλεγχος, τα δελτία που είχαν τις παρατηρήσεις τών θεατών, απέδειξαν πως τ'ό μεγαλύτερο ενδιαφέρον 3.000 θεατών, κι' απ' αυτούς 1.800 γυναίκες, και κορίτσια, τ'ό τράβηξε ή Τζίζικ. Κι' έτσι κρίθηκε ή μελλοντική του καριέρα. Οι κινηματογραφικοί παραγωγοί δεν θέλουν και πολύ για να πάρουν φωτιά. «Ετσι άρχισαν να χρησιμοποιούν έντατικά τον Τζίζικ και να τον ρεklamάρουν με χιλιάδες φωτογραφίες. «Ακολουθούσαν τ'ό φιλμ «Εφορήσατε», με τ'ό Φλύν, «Τ'ό ναυτικό χορεύει», με τ'ό Σέρινταν, «Ένα βήμα στον Παράδεισο», με τ'ό Μάρς, «Άρχων τών Ουρανών», με τ'όν Κάγκνευ και «Επέλασις Δραγώνων», πάλι με τ'ό Φλύν.

Πέραν, για πρώτη φορά, τον κάλεσαν από τ'ό στούντιο Μέτρο, όπου ετοίμαζαν τ'ό γύρισμα του άθάντου αριστουργήματος του Δουμά πατρός: «Οι Τρεις Σωματοφύλακες».

— Τι θα έλεγε για τ'ό ρόλο του Πόρθου, Τζίζικ; τον ρώτησε ή σκηνοθέτης Τζώρτζ Σιδνεύ ξέρουμε καλά ότι είσαι σπουδαίος ξιφομάχος. Είσαι πλασμένος γι' αυτό τ'ό ρόλο. Αυτό τ'ό θαυμάσιο και λεπτό πρό πάντων μουστάκι σου, είμαι σίγουρος ότι θα ξετρελλάνη την ό-

μορφή και καταχθόνια λαίδη Γουίντερ (Λάνα Τάρνερ) όσο και τ'ή χαριτωμένη κι' άφελή Κώνστανς (Τζούν Άλυσσον). Μα και τ'ή βασίλισσα Άννα, δεν θα την άφήση άσυγκίνητη... Λοιπόν;

Είπε φυσικά περιττό να πούμε ότι ο Τζίζικ δέχτηκε αυτό τ'ό ρόλο. Ένας σπουδαίος λόγος που τον έκανε να δεχτή ήταν ότι θαπαιρνε γι' άμοιβή 40.000 δολάρια, ποσό πολύ σημαντικό για τ'ή νεαρή καριέρα του Τζίζικ.

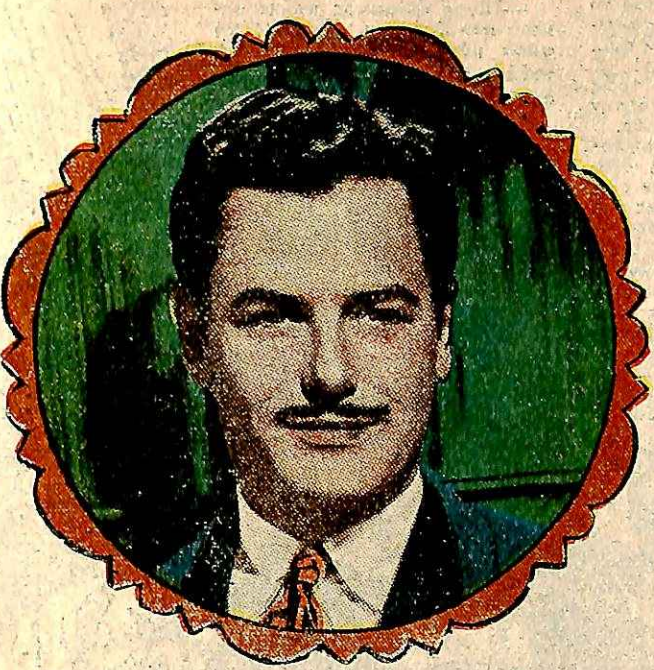
Ο Τζίζικ Γιάνγκ γεννήθηκε στη Σάντα Κλάου, της Μιννεσότα της Αμερικής, στις 4 Νοεμβρίου του 1917, και τ'ό πραγματικό του όνομα είναι Μπράιαν Μπάρ. Μεγάλωσε με τ'ή φιλοδοξία να γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου. Νεαρός ακόμη είχε πολυάριθμες κατακτήσεις. Μέχρις ότου όμως κατορθώση να πάρη τον πρώτο θεατρικό ρόλο του, πέρασε από άπειρα επανειλημμένα, χωρίς κανένα άπ' αυτά να τ'όν τραβήξει. Την ημέρα δούλευε και τ'ό βράδυ έπαιζε, χωρίς καμιά άμοιβή, στο θέατρο του Φιλ Χέιντεν. «Επί τέλους κάποιος τον πρόσεξε ένα βράδυ και τον πήγε στα στούντιο της Γουώρνερ. «Αν ή επαγγελματική του εξέλιξι είχε πολλές δυσκολίες, στο ψηλός, λεπτός, με άθλητικό παράστημα, συμμετρικά χαρακτηριστικά, ωραιότατο πρόσωπο, έξοχα μάτια καστανά και... χορευτικώτατο μουστακάκι, έκανε πραγματική θραύσι στον γυναικόκοσμο του Χόλλυγουντ, μέχρι τ'ό σημείου να τ'ό δώσουν τον τίτλο του «εμπροπολήτ των γυναικών των καρδιών». Κι' όμως μ' όλες τις άπειρες έρωτικές του περιπέτειες, ο Τζίζικ εξακολουθεί να είναι άγαμος και, φυσικά, ή διαρκής στήθος τών κοριτσιών. Μ' όλη όμως τ'ή νεαρή ακόμη κινηματογραφική του καριέρα, τ'ό ανέκδοτά του, από τ'ό στούντιο, να πολλά και χαριτωμένα. «Αναφέρουμε εδώ τ'ό τελευταίο του, τ'ό πιο χαρακτηριστικό:

Σ' ένα πλατώ τών στούντιο Μέτρο γυρίζουν σκηνές από τ'ους «Τρεις Σωματοφύλακες». Ο Πόρθος πρέπει να διασταυρώσει τ'ό σπαθί του με τ'όν Ντ' Αρτανιάν για τ'ό χατήρι μίας όμορφης κοπέλας, πάνω στη στροφή μίας σκάλας τών Ανακτόρων.

— Φυλάξου Ντ' Αρτανιάν, από τ'ό σπαθί του Πόρθου, φωνάζει ή Τζίζικ και επιτίθεται άκαθέκτος, κρατώντας ένα ξίφος σεβαστών διαστάσεων.

Φαίνεται όμως ότι δεν είχε υπολογίσει καλά την απόστασι που τον χώριζε από τ'όν αντίπαλό του γιατί, μόλις ή Ντ' Αρτανιάν παραμέρισε λίγο για να άποφύγη τ'ό χτύπημα, ή Τζίζικ - Πόρθος σκόνταψε σ' ένα χαλί και... καταράκλινσε από τις σκάλες, πέφτοντας τελικά μέσα σ' ένα... βαρέλι με νερό!

— Περιττό να συνεχίσω, Τζίζικ, έκανε σκασμένος στα γέλια ή σκηνοθέτης Σιδνεύ. Υστερα από τ'ήν ψυχρολουσία αυτή, νομίζω ότι... τ'ό πολεμικό μένος σου εξαντλήθηκε. Κάτσε τώρα να στεγνώσης κι' έπειτα βλέπουμε.

Ο νέος «γόητ» Τζίζικ Γιάνγκ

μας ή επαγγελματική του εξέλιξι είχε πολλές δυσκολίες, στο ψηλός, λεπτός, με άθλητικό παράστημα, συμμετρικά χαρακτηριστικά, ωραιότατο πρόσωπο, έξοχα μάτια καστανά και... χορευτικώτατο μουστακάκι, έκανε πραγματική θραύσι στον γυναικόκοσμο του Χόλλυγουντ, μέχρι τ'ό σημείου να τ'ό δώσουν τον τίτλο του «εμπροπολήτ των γυναικών των καρδιών». Κι' όμως μ' όλες τις άπειρες έρωτικές του περιπέτειες, ο Τζίζικ εξακολουθεί να είναι άγαμος και, φυσικά, ή διαρκής στήθος τών κοριτσιών. Μ' όλη όμως τ'ή νεαρή ακόμη κινηματογραφική του καριέρα, τ'ό ανέκδοτά του, από τ'ό στούντιο, να πολλά και χαριτωμένα. «Αναφέρουμε εδώ τ'ό τελευταίο του, τ'ό πιο χαρακτηριστικό:

μορφή και καταχθόνια λαίδη Γουίντερ (Λάνα Τάρνερ) όσο και τ'ή χαριτωμένη κι' άφελή Κώνστανς (Τζούν Άλυσσον). Μα και τ'ή βασίλισσα Άννα, δεν θα την άφήση άσυγκίνητη... Λοιπόν;

Είπε φυσικά περιττό να πούμε ότι ο Τζίζικ δέχτηκε αυτό τ'ό ρόλο. Ένας σπουδαίος λόγος που τον έκανε να δεχτή ήταν ότι θαπαιρνε γι' άμοιβή 40.000 δολάρια, ποσό πολύ σημαντικό για τ'ή νεαρή καριέρα του Τζίζικ.

Ο Τζίζικ Γιάνγκ γεννήθηκε στη Σάντα Κλάου, της Μιννεσότα της Αμερικής, στις 4 Νοεμβρίου του 1917, και τ'ό πραγματικό του όνομα είναι Μπράιαν Μπάρ. Μεγάλωσε με τ'ή φιλοδοξία να γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου. Νεαρός ακόμη είχε πολυάριθμες κατακτήσεις. Μέχρις ότου όμως κατορθώση να πάρη τον πρώτο θεατρικό ρόλο του, πέρασε από άπειρα επανειλημμένα, χωρίς κανένα άπ' αυτά να τ'όν τραβήξει. Την ημέρα δούλευε και τ'ό βράδυ έπαιζε, χωρίς καμιά άμοιβή, στο θέατρο του Φιλ Χέιντεν. «Επί τέλους κάποιος τον πρόσεξε ένα βράδυ και τον πήγε στα στούντιο της Γουώρνερ. «Αν ή επαγγελματική του εξέλιξι είχε πολλές δυσκολίες, στο

ψηλός, λεπτός, με άθλητικό παράστημα, συμμετρικά χαρακτηριστικά, ωραιότατο πρόσωπο, έξοχα μάτια καστανά και... χορευτικώτατο μουστακάκι, έκανε πραγματική θραύσι στον γυναικόκοσμο του Χόλλυγουντ, μέχρι τ'ό σημείου να τ'ό δώσουν τον τίτλο του «εμπροπολήτ των γυναικών των καρδιών». Κι' όμως μ' όλες τις άπειρες έρωτικές του περιπέτειες, ο Τζίζικ εξακολουθεί να είναι άγαμος και, φυσικά, ή διαρκής στήθος τών κοριτσιών. Μ' όλη όμως τ'ή νεαρή ακόμη κινηματογραφική του καριέρα, τ'ό ανέκδοτά του, από τ'ό στούντιο, να πολλά και χαριτωμένα. «Αναφέρουμε εδώ τ'ό τελευταίο του, τ'ό πιο χαρακτηριστικό:

Σ' ένα πλατώ τών στούντιο Μέτρο γυρίζουν σκηνές από τ'ους «Τρεις Σωματοφύλακες». Ο Πόρθος πρέπει να διασταυρώσει τ'ό σπαθί του με τ'όν Ντ' Αρτανιάν για τ'ό χατήρι μίας όμορφης κοπέλας, πάνω στη στροφή μίας σκάλας τών Ανακτόρων.

— Φυλάξου Ντ' Αρτανιάν, από τ'ό σπαθί του Πόρθου, φωνάζει ή Τζίζικ και επιτίθεται άκαθέκτος, κρατώντας ένα ξίφος σεβαστών διαστάσεων.

Φαίνεται όμως ότι δεν είχε υπολογίσει καλά την απόστασι που τον χώριζε από τ'όν αντίπαλό του γιατί, μόλις ή Ντ' Αρτανιάν παραμέρισε λίγο για να άποφύγη τ'ό χτύπημα, ή Τζίζικ - Πόρθος σκόνταψε σ' ένα χαλί και... καταράκλινσε από τις σκάλες, πέφτοντας τελικά μέσα σ' ένα... βαρέλι με νερό!

— Περιττό να συνεχίσω, Τζίζικ, έκανε σκασμένος στα γέλια ή σκηνοθέτης Σιδνεύ. Υστερα από τ'ήν ψυχρολουσία αυτή, νομίζω ότι... τ'ό πολεμικό μένος σου εξαντλήθηκε. Κάτσε τώρα να στεγνώσης κι' έπειτα βλέπουμε.

Selofrutine
ADELCO
για να διατηρήτε πάντα την υγεία σας

ΕΡΩ πώς μ' αγαπάς, Φεντόρ. Γιατί δεν μου το λες;

— Πώς μπορώ να πάρω αυτό το βάρος, Βανίγκα; Είμαι ένας ταπεινός αξιωματικός, χωρίς περιουσία και σύ...

— Κι' εγώ... σ' αγαπώ, Φεντόρ! Είχαν συναντηθεί μόλις πριν από τρεις μήνες κι' η αγάπη είχε μιλήσει από την πρώτη στιγμή μέσα στις καρδιές τους.

Ο Φεντόρ ήταν γυιός του συνταγματάρχου βαρώνου Ρωμανώφ, που η δυσμενεία του πανίσχυρου Ποτέμκιν τον είχε απομακρύνει από το στρατό, μ' όλες τις λαμπρές υπηρεσίες που είχε προσφέρει και τον απαρράμιλλο ηρωισμό του.

Ο βαρώνος, έπειτα απ' αυτή την άδικη απομάκρυνση, είχε πέσει σε μεγάλη μελαγχολία κι' αργότερα ρίχτηκε στα χαρτιά, προσπαθώντας να γεμίσει το μεγάλο κενό που ένοιωσε στη ζωή του. Αυτό το πάθος του τον κατέστρεψε. Έτσι, όταν πέθανε, το 1798, τα μόνα πράγματα που άφησε στο γυιό του ήταν ένα ερειπωμένο και σχεδόν ακατοίκητο σπίτι, δυο υπηρέτες με κάτασπρα μαλλιά και μια συμβούλη.

— Θα πάς να βρεις τον παλιό μου φίλο στρατηγό κόμητα Τσερμαύλωφ, του είπε. Είμαι βέβαιος ότι θα σε προστάτησει και θα επιτύχει για σένα την εύνοια του Τσάρου.

Ο Παύλος ο Α', που αισθανόταν μεγάλη φιλία για τον κόμητα Τσερμαύλωφ, δόνασε το νεαρό Ρωμανώφ ύπολοχαγό των κυνηγών της αυτο-

κρατορικής φρουράς. Λίγο καιρό αργότερα, ο Φεντόρ διατάχθηκε να φύγει για την Έλβετία, όπου βρισκόταν τότε η στρατιά Σουβάρωφ, πολεμώντας εναντίον των Γάλλων του στρατηγού Μασσενά. Ο νεαρός αξιωματικός, μόλις πήρε αυτή τη διαταγή, πήγε ν' αποχαιρετήσει τον προστάτη του και τον βρήκε να παίζει «φαράω» με την κόρη του.

Εκείνη την ημέρα, ο Φεντόρ, φάνηκε δόλο δεν παίρνει πιο πολύ αδέξιος. Γελούσε σκεδόν. Κι' αυτή, από τ' άλλο μέρος, κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αγαπήσει άλλη γυναίκα.

Το ίδιο βράδυ, η Βανίγκα παρακάλεσε μια γρήγα σκλάβια από την Κριμαία, που υπηρετούσε στο πατρικό της σπίτι, να διαβάσει την τύχη της στις γραμμές του

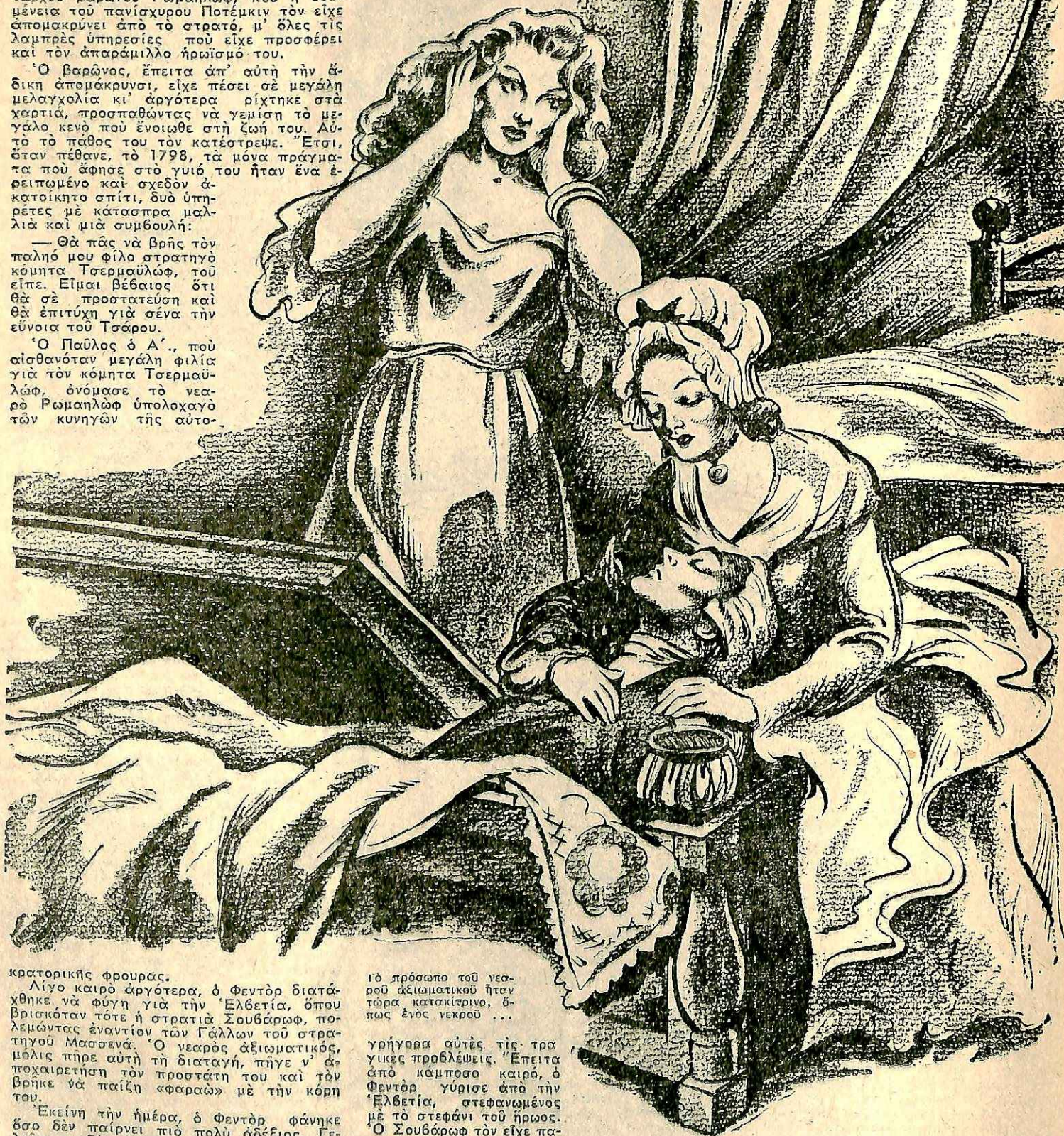
χρυσού της. Κι' αυτή, έπειτα από μικρό διαταγμό της είπε: — Ένας άνθρωπος μπήκε σήμερα στη ζωή σου. Δεν θα φύγει παρά μόνο με το θάνατο. Θα πεθάνει για σένα. Και σύ θα σκοτώσεις γι' αυτόν. 'Αλλ' η Βανίγκα ξέχασε πολύ

για να μπορέσει να 'χει μια ιδιαίτερη συνάντησι μαζί του. Το κατώρθωσε, τέλος, με τη συνδρομή της μικρής 'Αννούσκας, που ήταν κόρη της παλιάς τροφού της και που κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο από το δικό της, μέσα στο μεγάλο

το πρόσωπο του νεαρού αξιωματικού ήταν τώρα κατακίτρινο, όπως ενός νεκρού...

γρήγορα αυτές τις τρεις γίνες προβλέψεις. Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο Φεντόρ γύρισε από την Έλβετία, στεφανωμένος με το στεφάνι του ήρωος. Ο Σουβάρωφ τον είχε παρασημοφορήσει πάνω στο πεδίο της μάχης κι' όταν τον μετέφεραν τραυματισμένο στην Πετρούπολη, ο ίδιος ο Τσάρος τον είχε επισκεφθεί στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύονταν και του είχε απονεμίσει το χρυσό μετάλλιο της στρατιωτικής αξίας.

Η Βανίγκα έκανε τ' αδύνατα δυνατά

Τσερμαύλωφ.

— Σ' αγαπώ και μ' αγαπάς, Φεντόρ, συνέχισε η νέα. Δεν έχεις περιουσία, όπως είπες, αλλ' είμαι αρκετά πλούσια και για τους δυο μας. 'Η οικογένειά σου είνε το ίδιο παλιά κι' ένδοξη όσο κι' η δική μου και το μέλλον σου είνε εξασφαλισμένο, χάρις στην εύνοια του Αυτοκράτορος. Δεν βλέπω, λοιπόν, γιατί διστάζεις να ζητήσεις το χέρι μου από τον πατέρα μου...

Την άλλη μέρα, ο Φεντόρ έκαμε την αίτησή του.

— Φτωχέ μου Φεντόρ, απάντησε ο στρατηγός μόλις άκουσε την αίτησι του νέου. Καί σύ δυστυχισμένη μου Βανίγκα!... Θα ήμουν πολύ εύτυχισμένος αν μπορούσα να σάς ενώσω με τα δεσμά του γάμου. 'Αλλά γιατί δεν μου το λέγατε προ-

— Μόλις τα βήματά του έπαψαν ν' ακούγονται, η Βανίγκα κι' η 'Αννούσκα έτρεξαν ν' ανοίξουν ένα μεγάλο σεντούκι, που βρισκόταν σε μία γωνία του δωματίου. Μέσα σ' αυτό, κάτω από σωρούς ρούχων, είχαν κρύψει το Φεντόρ...

Το πρόσωπο του νεαρού αξιωματικού ήταν τώρα κατακίτρινο, όπως ενός νεκρού. Καί, σ' αλήθεια, ο Φεντόρ Ρωμανώφ ήταν νεκρός. Είχε πεθάνει από ασφυξία.

Η Βανίγκα ξέσπασε σε λυγμούς. 'Αλλ' η 'Αννούσκα, που ήταν πιο ψυχραιμη, της είπε πως είχε καιρό να κλάψι όσο ήθελε τον αγαπημένο της, εκείνη όμως τη στιγμή το κυριώτερο ήταν να σκεφθούν τι θα έκαναν το πτώμα του.

— Μπορούμε νάκαμε έμπιστοσύνη στον αδελφό σου, τον Πιέτρ; ρώτησε η Βανίγκα, σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

— Πίνει λίγο, αλλ' είνε λαμπρό παλληκάρι, απάντησε η 'Αννούσκα.

— Πήγαινε να τον βρεις, και πές του πως, αν είνε πρόθυμος να ρίξη το πτώμα του Φεντόρ μέσα στο Νέβα, δεν θα του λείψουν ποτέ τα χρήματα.

Η 'Αννούσκα έτρεξε να εκτελέσει τη διαταγή της κυρίας της. 'Αλλ' η μεταφορά του πτώματος δεν μπόρεσε να γίνει πριν από την επόμενη νύχτα. Σ' όλο το διάστημα που μεσολάβησε, οι δυο γυναίκες έμειναν πλάι στο νεκρό. Τα δάκρυα της Βανίγκας δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή να τρέχουν από τα μάτια της.

Ο κόμης Τσερμαύλωφ ήταν ένθυσιασμένος με το αποτέλεσμα της έρευνάς του. Και τόσο πολύ, μάλιστα, που δεν κράτησε καμμία μνησικακία εναντίον του Γρηγόρη. Τον συγχώρησε.

— Τα μάτια σου σε γέλασαν, φίλε μου, του είπε. 'Αλλά δεν θα σε τιμωρήσω. Το μόνο που θέλω είνε να μην σε ξαναδώ μπροστά μου. Μ' όλο που η πληροφορία σου δεν ήταν σωστή, θα σου δώσω δυο χιλιάδες ρούβλια γιατί δεν θέλω να δυστυχίσεις.

Μ' αυτές τις δυο χιλιάδες ρούβλια, ο Γρηγόρης άνοιξε μια ταβέρνα. Οι παλιοί συνάδελφοί του στο σπίτι του Τσερμαύλωφ κι' ανάμεσα σ' αυτούς ο Πιέτρ, ο αδελφός της 'Αννούσκας, ήταν οι τακτικότεροι πελάτες του.

Ο Πιέτρ ξώδεκε ασυλλόγιστα και γινόταν κάθε βράδυ τυφλό στο μεθύσι. Κάποτε, λοιπόν, ο Γρηγόρης του είπε: — Δεν μπορώ να καταλάβω που τα βρίσκεις τόσα λεφτά...

— Έχω όσα θέλω, απάντησε κομπάζοντας ο Πιέτρ. 'Αρκεί να πω μία λέξη κι' η δεσποινίς αδειάζει άμέσως όλο το πογγί της στα χέρια μου.

— Μιλάς για την κόρη του στρατηγού; ρώτησε με δυσπιστία ο ταβερνιάρης. — Αμ για ποιά άλλη θέλεις να μιλάω; απάντησε ο Πιέτρ.

Ο Γρηγόρης ξεκαρδίστηκε στα γέλια. — Πιέτρ, είπε στον πελάτη του, παραήπιος απόψε.

Τα μάτια του υπηρέτη άστραψαν από θυμό. — Εγώ παραήπια; φώναξε. 'Ε λοιπόν, προτού περάσω μία ώρα, η όμορφη Βανίγκα θα είνε εδώ. Και θα μου φέρη μία μποτίλλια από το καλύτερο κρασί που υπάρχει στο σπίτι του πατέρα της.

Ο Πιέτρ έφυγε άμέσως τρεκλίζοντας. Όταν ξαναφάνηκε, έπειτα από μία περίπου ώρα, είπε στον ταβερνιάρη με θαυμαστικό ύφος:

— Άνοιξε τα μάτια σου να την δεις! 'Η Βανίγκα παρουσιάστηκε σε λίγο. Η 'Αννούσκα την συνόδευε, κρατώντας στο χέρι της μία μποτίλλια παλιό κρασί.

Μέσα στο καπιλίο, εκτός από το Γρηγόρη και τον Πιέτρ, ήταν ακόμη άλλοι δυο άνθρωποι.

— Έυαθα πώς πίνετε στην υγεία μου

— Μια στιγμή, πατέρα μου, να ρίξη κάτι πάνω της η 'Αννούσκα...

Η φωνή της δεν φανέρωνε την παραμικρή ταραχή.

Ιστορικό διήγημα

ήτερα πώς αγαπιόσαστε;... 'Αλλοίμονο, φίλε μου, δεν μπορεί να γίνει τίποτε τώρα. 'Εδωσα το λόγο μου στον Τσάρο, που μου ζήτησε την κόρη μου για το γυιό ενός από τους ιδιαίτερους συμβούλους του, τον Μιχαήλ Ποντμπιενίκι. Οι γάμοι τους θα γίνουν, μόλις η Βανίγκα συμπληρώσει τα δέκα όχτω της χρόνια.

Το ίδιο βράδυ η Βανίγκα έμαθε από τον Φεντόρ την απάντησι του πατέρα της. 'Η δυστυχισμένη ξέσπασε στην αρχή σε λυγμούς. 'Αλλά, ξαφνικά, τινάχτηκε όρθια, πέρασε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του Φεντόρ και του φώναξε:

— Είμαι δική σου, αγαπημένε μου! Μας χωρίζουν έφτα περίπου μήνες από την ημέρα, που θα συμπληρώσω τα δέκα όχτω μου χρόνια. 'Ας τους αφιερώσωμε στην εύτυχία μας... Δεν ξέρω και δεν θέλω να σκεφτώμι τι μπορεί να γίνει αργότερα...

Κάθε βράδυ, από τότε, ο Φεντόρ, χωριόταν κρυφά στο δωμάτιο της Βανίγκα, με τη συνενοχή της 'Αννούσκας κι' έφευγε από κεί τα διημέρωματά.

'Αλλ' ένας υπηρέτης, που τον έλεγαν Γρηγόρη, πρόδωσε κάποτε το μυστικό των δυο έρωτευμένων.

— Αν λες ψέματα, του είπε ο στρατηγός Τσερμαύλωφ, θα διατάξω να σε σταυρώσουν στην αυλή του μεγάρου. 'Αλλ' αν λες αλήθεια, θα σου δώσω δυο χιλιάδες ρούβλια και θα σ' αφήσω να φύγης από την υπηρεσία μου.

Πήρε κατόπιν το πιστόλι του και πήγε να χτυπήση την πόρτα του δωματίου της κόρης του.

— Ποιος είνε; ρώτησε από μέσα η Βανίγκα, με ήρεμη φωνή.

— Είμαι εγώ, ο πατέρας σου απάντησε ο στρατηγός. Άνοιξε...

— 'Αννούσκα, πήγαινε ν' ανοίξεις! Φώναζε η Βανίγκα.

Και πρόσθεσε μιλώντας στον πατέρα της:

— Μια στιγμή, πατέρα μου, να ρίξη κάτι πάνω της η 'Αννούσκα...

Η φωνή της δεν φανέρωνε την παραμικρή ταραχή.

κι' ήρθα να σάς ευχαριστήσω, είπε η νέα. Γέμισε τα ποτήρια 'Αννούσκα.

Ο κάπελας κι' οι τρεις άλλοι τ' άδειασαν στη στιγμή. 'Αλλ' άμέσως άρχισαν να τρικλίζουν και σωριάστηκαν ό ένας εδω κι' ο άλλος πιο πέρα.

— Το όπιο έκανε τη δουλειά του, είπε η Βανίγκα. Έμπρός τώρα!

Η 'Αννούσκα έκλαψε σιγά.

— Δυστυχισμένη Πιέτρ! ψιθύρισε. Καί, σκυδώντας, φίλησε τον αδελφό της στο μέτωπο.

— Μας πρόδωσε! είπε η Βανίγκα. Ο μόνος τρόπος για να σωθούμε είνε να πεθάνη, καθώς κι' οι άλλοι που άκουσαν τα λόγια του.

— Ο θεός να τον συγχωρήσ! ψιθύρισε η υπηρέτρια, κάνοντας τρεις φορές το σταυρό της.

Οι δυο γυναίκες έφεραν κατόπιν άχυρο από το σταυλό που βρισκόταν στο βάθος της αυλής της ταβέρνας, το συγκέντρωσαν κοντά στις πόρτες και τα παράθυρα κι' έδωσαν φωτιά.

Σε λίγο, η ταβέρνα καιγόταν σαν πυροτέχνημα.

Η Βανίγκα αισθανόταν, όμως, τύψεις γι' αυτό το ανατρίχιαστικό έγκλημα και πήγε να εξομολογηθ σ' έναν παπά. 'Αλλά, για κακή της τύχη, η μικρή 'Αρίνα, η κόρη του εξομολογητού της, που ήταν μόλις δώδεκα χρόνων, άκουσε τα λόγια της και την άλλη μέρα άφηγήθηκε την τραγική ιστορία της πυρκαϊάς του καπιλίου στις φίλες της.

Σε λίγο, όλοι στην Πετρούπολη ήξεραν το ανατρίχιαστικό έγκλημα της κόρης του στρατηγού Τσερμαύλωφ.

'Αλλ' ο Τσάρος φάνηκε μεγαλόκαρδος απέναντί της. Μόνο τη δυστυχισμένη 'Αννούσκα έξωρισε στη Σιβηρία.

Η Βανίγκα έκοψε τότε τα όλόξανθα μαλλιά της και πήγε να κλεισθ σ' ένα μοναστήρι. 'Αλλ' οι τύψεις δεν την άφηναν να ησυχάση. Καί πεθανε τρελλή σχεδόν, έπειτα από όχτω μήνες.

Z, LEON ΤΡΕΚ

Το σπίτι των «εχυμάτων»

«Ένα απ' τα πιο «μηχανοποιημένα» σπίτια της 'Αμερικής είνε το 'Αλφρεντ Τόμλινσον, στο Σαιντ 'Αλμπαν. Οι έπισκεπτες βλέπουν με κατάπληξι χέρια που ξεπροβάλλουν απ' τον τοίχο για να δεχθούν τη στάχτη του τσιγάρου τους, ένα φειδί που κατεβαίνει απ' το ταβάνι και που μιλάει σαν άνθρωπος, μία μηχανοκίνητη ζύστρα μολυβιών, ένα δοχείο σκουπιδιών που εξαφανίζεται...

Πρέπει ωστόσο να σημειωθ ότι ο Τόμλινσον, ενώ σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ σαν σκερτικό, ελληνικά και λατινικά, δεν πήρε ποτέ μαθήματα μηχανικής. Από της απόψεως αυτής, είνε τελείως αυτοδίδακτος. Διαθέτει τα έλεύθερα βράδια του και τις Κυριακές του σε ερασιτεχνικές εργασίες, στο υπόγειο του σπιτιού του.

Φθάνοντας στο σπίτι του, πιέζει ένα κουμπί που βρίσκεται στο ταμπλό του αυτοκινήτου του, κι' άμέσως ανοίγει η πόρτα του γκαράζ, με ηλεκτρικά κύματα, από 4 μέτρα μακριά. Κατόπιν, όταν μπή, πιέζει άλλο κουμπί κι' η πόρτα ξανακλείνει πίσω του.

Τα διάφορα μηχανικά τρυκ του σπιτιού του λειτουργούν με 79 μοτέρ, από 1/2 έως 1/60 του ίππου.

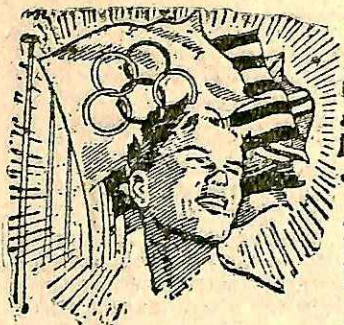
Στον κήπο υπάρχουν πελώρια ζώα από τοιμέντο (ένα πουλί, μία σαύρα, μία μέλισσα κι' ένας κροκόδειλος), που κάνουν διάφορες φυσικές κινήσεις, όταν ο Τόμλινσον πιέση ένα κουμπί.

Ενώ παίζει πόκερ, μία φιλική συντροφιά στο σπίτι του Τόμλινσον, βλέπει ξαφνικά να κατεβαίνει απ' το ταβάνι ένα φειδί και να λέει:

«Κρύψτε τα χαρτιά, παιδιά! Έρχεται η αστυνομία!», κι' έπειτα ν' ανεβαίνει πάλι σιγά-σιγά και να χανεται.

'Αλλά κι' ο τενεκές των σκουπιδιών της κουζίνας φωνάζει, όταν παραγεμίση: «Αδειάστε με!...».

75

Ο Διεθνής Τηλεβόλ

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Οι επιδόσεις των Ελλήνων αθλητών

Οι Πανελλήνιοι αθλητικοί αγώνες προκαλούν πάντοτε το ενδιαφέρον και συγκινούν τις ψυχές των Ελλήνων φιλάθλων. Έλληνες αθλητές από την Κύπρο, την Αίγυπτο, την Οράκη, τη Μακεδονία, την Ήπειρο, τη Θεσσαλία, την Πελοπόννησο, την Κρήτη, την Αττικοπελοποννησιακή, τα νησιά του Αιγαίου και του Ιονίου Πελάγους, ήλθαν και φέτος, για να στεφανωθούν στο Παναθηναϊκό Στάδιο με τον ανεκτίμητο του Πανελληνιονίκη στέφανο. Από το 1901, πρώτον έτος της διοργανώσεως τους μέχρι σήμερα, οι Πανελλήνιοι αγώνες έτελέσθησαν 35 φορές. Έδω και σαράντα οκτώ χρόνια, οι επιδόσεις των Πανελληνιονικών ήταν βέλτιστα ασήμαντες: 11' 6" στα 100 μ., 53' 2" στα 400 μ., 2' 11" 4" στα 800 μ., 4' 28" στα 1500 μ., 17' 6" στα 110 μ., μετ' εμπόδιων, 1.54 μ. στο άλμα εις ύψος, 5.98 μ. στο άλμα εις μήκος, 13.16 μ. στο άλμα τριπλούν, 2.90 μ. στο άλμα επί κοντώ, 11 μ. στη σφαίρα, 34.04 μ. στο δίσκο και 37.30 μ. στον άκοντισμό. Αθληταί όμως σαν τον Τσιλική, τον Δωρίδα, τον Ανδρεάδα, τον Καντζιά, τον Γεωργαντά, τον Σκουταρίδη, τον Καλονιμπερά, τον Τσατσά, τον Καρακάλο, τον Ζωγραφάκη, τον Καραγιώργο, τον Στρατάκη, τον Μητσιγά, τον Κράνη, τον Χαροπόλο, τον Καραμπάτη, τον Βεργίνη, τον Καραγιάννη, τους Ανδρεόπουλους, τους Καραφύλληδες, τον Μοιράτο, τον Φραγκούδη,

τον Παντελίδη, τον Καρακάλο, τον Χιωτέλη, τον Οικονομόπουλο, τον Δρούκα, τον Νικολάκη, τους Αδελφούς Ανδριανόπουλους (Κώστα, Βασίλη και Λεωνίδα) το Φελλικό, τον Νιάτα, το Μάγκο, τον Τσουκαλά, τον Τσουρή, τον Γλένη, τον Μπελάση, τον Καραούσο, τον Στανίτσα, τον Ροζάκη, τον Μπενανδρή, τον Μολυβδόπουλο, τον Φωτόπουλο, τον Κορρέ, τον Σταυριανό, τον Γεωργακόπουλο, τον Παπαγεωργίου, τον Μανασίδη, τον Πατερράκη, τον Μπουρλό, τον Λάμπρου, τον Αγγελόπουλο, τον Μενεξή, τον Περίδη, τους Ιωάννες, τον Χατζηγεωργίου, τον Χαχονά, την Ήπειρο, τη Θεσσαλία, την Πελοπόννησο, την Κρήτη, την Αττικοπελοποννησιακή, τα νησιά του Αιγαίου και του Ιονίου Πελάγους, ήλθαν και φέτος, για να στεφανωθούν στο Παναθηναϊκό Στάδιο με τον ανεκτίμητο του Πανελληνιονίκη στέφανο. Από το 1901, πρώτον έτος της διοργανώσεως τους μέχρι σήμερα, οι Πανελλήνιοι αγώνες έτελέσθησαν 35 φορές. Έδω και σαράντα οκτώ χρόνια, οι επιδόσεις των Πανελληνιονικών ήταν βέλτιστα ασήμαντες: 11' 6" στα 100 μ., 53' 2" στα 400 μ., 2' 11" 4" στα 800 μ., 4' 28" στα 1500 μ., 17' 6" στα 110 μ., μετ' εμπόδιων, 1.54 μ. στο άλμα εις ύψος, 5.98 μ. στο άλμα εις μήκος, 13.16 μ. στο άλμα τριπλούν, 2.90 μ. στο άλμα επί κοντώ, 11 μ. στη σφαίρα, 34.04 μ. στο δίσκο και 37.30 μ. στον άκοντισμό. Αθληταί όμως σαν τον Τσιλική, τον Δωρίδα, τον Ανδρεάδα, τον Καντζιά, τον Γεωργαντά, τον Σκουταρίδη, τον Καλονιμπερά, τον Τσατσά, τον Καρακάλο, τον Ζωγραφάκη, τον Καραγιώργο, τον Στρατάκη, τον Μητσιγά, τον Κράνη, τον Χαροπόλο, τον Καραμπάτη, τον Βεργίνη, τον Καραγιάννη, τους Ανδρεόπουλους, τους Καραφύλληδες, τον Μοιράτο, τον Φραγκούδη,

Ετσι θάσασμε σήμερα σε ρεκόρ Πανελληνίων αγώνων (πρέπει να γίνει διάκρισις από τα πανελλήνια ρεκόρ, που έινε ρεκόρ ανώτερα εκείνων των Πανελληνίων αγώνων) ζηλευτά και αξία προσοχής. Ο Φραγκούδης του Παναθηναϊκού έχει επί- τυχει λ.χ. το 1936 10' 8" στο δρόμο των 100 μέτρων. Ο Ευσθίου του Γ.Σ.Μ. έ- κεινα που έπρεπε να έινε. Αλλά μην ξεχνάμε πως ο- χτώ χρόνια πολέμα, πως δεν μπορούμε να διαθέσουμε τα μέσα που διαθέτουμε οι άλλοι λαοί για τον αθλητισμό τους, πως οι Έλληνες πρωταθληταί δεν προπο- νούνται συστηματικά, γιατί τότε επιστρέφουν, τότε αγωνίζονται, τότε δίνουν έ- ξετάσεις, τότε τους απαγο- ρεύεται να μετέχουν με τους παλαιούς τους και τότε επιταχύνουν σκληρά για τον ρεκόρ, αλλά έινε υπέροχοι σε μαχητικότητα. Ο Μαυρο- είδης, ο Πετράκης, ο Κα- μπελάς, ο Κούτουλας, ο Μελιδώνης και πολλοί άλ- λητισμοί έινε εξαιρετικά παραδείγματα αθλητικής έ- ξελιξεως χωρίς ανάλογα υλι- κά μέσα.

το 1939. Ο Γ. Θάνος του Παναθηναϊκού 3,92 μ. στο άλμα επί κοντώ το 1940. Ο Κώστας Γιαταγάνος του Έθνικού 14,64 μ. στη σφαιροβολία το 1947. Ο Νίκος Σύλλας του Παγκιακού 50,92 μ. στη δισκοβολία το 1939. Ο ίδιος 42,98 μ. στην ελληνική δισκοβολία το 1937. Ο Ναπολέων Παπαγεωργίου του Πανιώνιου 64,30 μ. στον άκοντισμό το 1937. Ο Χ. Δημητράπου- λος του Πανελληνίου 47,45 μ. στη σφαιροβολία το 1937. Ο Αθλητικός Όμιλος Πα- λαιού Φαλήρου 44' 8" στη σκυταλοδρομία 4 X 100 μ. το 1936. Ο Παναθηναϊκός 3' 37" 8" στη σκυταλοδρο- μία 4 X 400 μ. το 1937.

Αλλά για να εξυψωθούν οι Πανελλήνιοι αθλητικοί αγώνες σε μια αθλητική εορτή αγάπης και αμίλλης των αθλητών ολης της Ελλάδος και να γνωρίσουν το 1949 την αίγλη ενός γεγο- νότος μεγάλης εθνικής ά- ξιας και σημασίας έπέρασαν από διάφορους σταθμούς. Η περίοδος 1901 μέχρι 1910 ήταν χρόνος προπαρασκευής. Το διάστημα 1911 μέχρι 1920 ήταν η περίοδος της αναμονής, λόγω των πολέ- μων. Η έπιταγία 1924 μέ- χρι 1930 ήταν ο χρόνος της νέας εξορμήσεως του ελλη- νικού αθλητισμού. Η δεκαε- τία 1931 - 1940 ήταν η πε- ρίοδος των θριάμβων. Και το χρονικό διάστημα 1946 μέχρι 1949 ήταν η περίοδος της αναγεννήσεως και της νέας και πάλιν αναδιοργα- νώσεως.

Έινε αλήθεια πως τα ρε- κόρ των τελευταίων Πανελ- ληνίων αγώνων δεν έινε έ- κεινα που έπρεπε να έινε. Αλλά μην ξεχνάμε πως ο- χτώ χρόνια πολέμα, πως δεν μπορούμε να διαθέσουμε τα μέσα που διαθέτουμε οι άλλοι λαοί για τον αθλητισμό τους, πως οι Έλληνες πρωταθληταί δεν προπο- νούνται συστηματικά, γιατί τότε επιστρέφουν, τότε αγωνίζονται, τότε δίνουν έ- ξετάσεις, τότε τους απαγο- ρεύεται να μετέχουν με τους παλαιούς τους και τότε επιταχύνουν σκληρά για τον ρεκόρ, αλλά έινε υπέροχοι σε μαχητικότητα. Ο Μαυρο- είδης, ο Πετράκης, ο Κα- μπελάς, ο Κούτουλας, ο Μελιδώνης και πολλοί άλ- λητισμοί έινε εξαιρετικά παραδείγματα αθλητικής έ- ξελιξεως χωρίς ανάλογα υλι- κά μέσα.

Αν σήμερα θα μπο- ρούσε το Υπουργείον της Παιδείας να διαθέσει τόσα χρήματα όσα το Τουρκικόν Υπουργείον Παιδείας για τον αθλητισμό, δεν έχουμε καμμία αμφιβολία πως μέσα σε πέντε χρόνια ο Έλληνι- κός αθλητισμός θα ξεναπαίρ- νει την πρωτοποριακή θέσι- τον στην αγωνιστική της Α- νατολικής Μεσογείου και θα κατακτήσει και πάλι με νέα αστέρια του τους διεθνείς α- θλητικούς στίβους, συνεπής προς την αρχαίαν ελληνικήν αθλητικήν παράδοσιν, με τας συστηματικές και αξιολο- γους επιδόσεις της.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Ρεμβοσταυρολέξε

- Α' ΣΕΙΡΑ 1. ΚΑΣΕΡΙ. 2. ΜΑΝΤΙΣ. 3. ΚΑ- Ι-ΡΟΝ. Β' ΣΕΙΡΑ 4. ΡΕΑΛΙΑ. 5. ΙΤΑΛΙΑ. 6. ΟΡΓΑΝΑ. Γ' ΣΕΙΡΑ 5. ΙΛΙΣΟΣ. 6. ΙΛΑΡΟΙ. 7. ΝΑΥ- ΤΙΑ.

Πάνω στο σύρμα

12 ΄ντσες αποτελούν ένα πόδι και 3 πόδια αποτελούν μια ύρδα. Έπο- μένως, στις 200 ύρδες υπάρχουν 12X 12X3X200 = 86.400 σημάδια. Το έντομο τα περνάει σε Ισάριθμα δευτε- ρολέπτα, δηλαδή σε 24 ώρες.

Στοιχειώγητος

ΑΛΕΚΤΩΡ - ΕΚΤΩΡ.

Το χρώμα των μαλλιών

Το πρόβλημα λύνεται μόνο με σει- ρά συλλογισμών. Έτσι βγαίνει το συμπέρασμα πως η Μαρία έινε κα- στανή, η Ρόσα μελαχροινή, η Βέτα κοκκινομαλλούσα και η Σοφία ξανθή.

Λεξιγίγρος

ΕΗΡΑ - ΦΙ = ΞΥΡΑΦΙ.

Το ξεβελίχι

Ο πρώτος τέσσερες φορές στο 17 και δύο στο 16 (άθροισμα 100), ο δεύτερος δύο φορές στο 23 και τέσσε- ρες στο 16 (άθροισμα 110), ο τρίτος μία φορά στο 40 και πέντε στο 16 (άθροισμα 120).

Η αύξησις

Φυσικά, είχε δίκιο, γιατί μετά 5 βδομάδες θα είχε φτάσει την αύξησι- σιν 35.000, κι' από κεί κι' εμπρός θα έπαιρνε διαρκώς περισσότερα, ενώ οι άλλοι θάμεναν συνεχώς στις 35.000.

Η λύσις του 23ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1. ΚΑΒΑΤΙΝΑ - ΕΠΙΛΟΓΟΣ. 2. ΑΝ - ΡΕΝ - ΜΗ. 3. ΑΙΣΑ - ΠΟΤΑ. 4. ΔΕΜΑ - ΜΠΟΥΑΛΩ - ΩΝΙΑ. 5. ΤΑ - ΝΙ. 6. ΤΑΞΣΩ. 7. ΦΙΔΙΑ - ΑΦΡΟΣ. 8. ΠΟΣΩΤΑ. 9. ΑΚΡΑ- ΑΡΤΕΜΙΣ - ΡΙΖΙΚΟΣ. 10. ΑΚΡΑ- ΤΟΣ. 11. ΑΣΥΝΕΤΑ - ΦΙΣΤΙΚΙ. 12. ΧΙΟΝΙ - ΙΩΝΙΑ. 13. ΣΣ - ΓΗ. 14. ΑΙΜΑ - ΑΝΙΣΑ. 15. ΤΟΠΙ. 16. ΗΡΩΝ - ΙΡΑΝ. 17. ΟΣ - ΚΕΑ - ΤΟ. 18. ΣΑΜΑΡΕΙΑ - ΙΣΙΔΩΡΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1. ΚΑΡΔΙΤΣΑ - ΑΡΧΕΛΑΟΣ. 2. ΑΝ - ΡΙΣ - ΣΑ. 3. ΑΜΩΣ - ΟΡΜΗ. 4. ΑΝΙΑ - ΣΤΕΡΝΟΝ - ΑΡΜΑ. 5. ΤΩ - ΙΣ. 6. ΙΤΑΜΑ - ΠΙΑΤΑ - ΣΑΝΤΕ. 7. ΦΟΣΚΑΡΙ. 8. ΑΡΓΟΛΙΣ - ΜΩΣΑ-Ι-ΚΑ. 9. ΔΟΞΑ- ΤΟΝ. 10. ΕΝΤΑΣΙΣ - ΝΙΚΗΤΑΙ. 11. ΑΤΡΟΦΙΑ. 12. ΙΑΠΩΝ - ΑΙΣΙΑ. 13. ΓΑΙΑ. 14. ΑΗ. 15. ΟΚΤΩ - ΦΡΙΚΤΩ - ΤΑΖΩ. 16. ΑΝΗΡ - ΙΣΟΝ. 17. ΟΥΚ - ΤΟ. 18. ΣΗΜΑΝΣΙΣ - ΙΔΑΝΙΚΟΣ.

Σύνχρονος ραβδόσκιχα

Ακόμη και τα μαθητικά έρωτικά ραβδόσκιχα έχουν σήμερα ακολουθήσει τη γενική μόδα της συντομίας και της πρακτικότητας. Πράγματι, μια δα- πρακτικότητος, στο σκάλα του δημοτικού σχολείου, κατέ- Ντενδερ των Νωμ. Πολιτειών, κατέ- σχεσε το έξης γραμματάκι ενός μαθη- τού της πρώτης ηλικίας συμμοθητρία του: «Αγαπητή Χέρμι. Μ' αγαπάς; Ναι. Όχι. (Σβόσε τη μία λέξι)».

Τι θέλετε να γίνουν ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Και τί θέλουν αυτά να γίνουν

Κάθε πατέρας και κάθε μη- τέρα έχουν ένα όνειρο για τα παιδιά τους. Άλλοι θέλουν να τα κάνουν γιατρούς, άλλοι δι- κηγόρους, άλλοι εμπόρους, άλ- λοι θέλουν να συνεχίσουν τη δι- κή τους δουλειά, κλπ. Αλλά και τα παιδιά, από τ' άλλο μέ- ρος, έχουν κι' αυτά τα δικά τους όνειρα. Συμβαίνει πολλές φορές τα όνειρα των γονέων και των παιδιών να συμπίπτουν. Άλλ' όχι σπάνια έινε κι' διαμέ- τρητοι αντίθετα. Ένώ π.χ. οι γο- νείς θέλουν να κάνουν τα παι- διούς γιατρού, αυτό θέλει να γί- νου τους εμπόρους ή αεροπόρους.

Το ζήτημα του επαγγελματι- κού προσανατολισμού των νέων και των δυο φύλων έινε, στ' α- κεί, από τα πολύπλοκότερα λήθηα, από τα σημαντικότερα και τα σημαντικότερα. Ποσοί άνθρωποι δεν αστοχούν στη ζω- ή τους από μια κακή έκλογη έ- επαγγελματίας; Και ποσοί δεν αλλάζουν ένα σωρό, γιατί είχαν την κακή τύχη να μην μπορέ- τουν να βρουν από την πρώτη σ στιγμή το σωστό, εκείνο, δηλ- α, που ταίριαζε στις ικανότη- τες, και την κλίση τους;

Πριν από λίγο καιρό, μια έ- πιτροπή από Έλβετους έπιστη- μονες έκαμε μια ένδιαφέρουσα έρευνα, κατά τ' σύστημα Γκάλλοπ, μεταξύ των γονέων και των νέων των κυριωτέρων ευρωπαϊκών χωρών, για να έ- ευρωπαϊκών ποιά έινε τα όνειρα εξαριβώση των πρώτων και οι τάσεις των δεύτερων.

Τα συμπεράσματα αυτής της έρευνής δείχνουν μια σαφή αν- έρευνα μεταξύ των πόθων που τίθεται μεταξύ των παιδιών που έχουν οι γονείς για τα παιδιά τους και εκείνων που έχουν τα ίδια τα παιδιά για τον εαυτό τους.

Άλλ' ας δούμε, πρώτα - πρώ- τα, ποιοι έινε οι πόθοι των γο- νέων για τα παιδιά τους. Φαίνεται ότι μεταξύ των ση- μερινών γονέων κυριαρχεί το α- σθημα της ασφαλείας, πιθανόν γιατί οι ίδιοι έδεικνυον άσφα- λεια στην άσάβητα των τελευ- τίων χρόνων. Θέλουν, λοιπόν, για τα παιδιά τους κάτι το σί- γιο και εκείνοι που έχουν κλίσι- γουρο και γι' αυτό ένα ποσο- στόν 16,2% όνειρεύονται να τα

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική Θεραπεία Αντιμετωπίζεται τον ήλιον άνευ φόβου. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΄Ιατρείον: Πιπίνου 38-Τηλ 85 089

Και πρέπει να κατεβάξες τα μούτρα σου και να παραπο- νιέσαι, επειδή έεχασα να σου φέρω ένα κουτί βερνίκι CA- MEL για να γυαλίξεις τα πα- πούτσιά σου;

δούν υπαλλήλους. Η σημερινή μηχανική διάρ- θρωσις της κοινωνίας, έξ' άλλου, έχει κάμει πολλούς γονείς ν' α- ποδίδουν εξαιρετική σημασία στην ειδίκευσιν σε μια ώριση έργασια.

Γι' αυτό το λόγο ένα ποσο- στόν 14% έπιθυμούν να κάνουν τα παιδιά τους ειδικευμένους τεχνίτες. Στο ίδιο ποσοστόν ανέρχον- ται και εκείνοι που θέλουν να κάνουν τα παιδιά τους γεωρ- γούς.

Η προτίμησις προς το ια- τρικό επάγγελμα συγκεντρώνει ένα ποσοστόν 8,3% μεταξύ των γονέων (πράγμα που έινε αρ- κετα σημαντικό, - γιατί, αν έ- πραγματοποιείτο αυτός ο πό-θος, στους 12 ανθρώπους ο έ- νας θα ήταν γιατρός).

Το δικηγορικό επάγγελμα έ- χει μικρότερες προτιμήσεις, άλ- λα και έδω το ποσοστόν έινε αρκετά υψηλό: 4,9% (έναν πε- ρίπου δικηγόρος στους 20 αν-θρώπους).

Ένα ποσοστόν γονέων 8,2% έπιθυμούν για τα παιδιά τους τα έλευθερα επάγγέλματα.

Εκείνοι που τα θέλουν βιο- τέχνες ανέρχονται σε 7,9%. 7,4% των γονέων θέλουν τα παι- δια τους μηχανικούς, 7,1% μη- χαυλόλογους.

Το εμπόριο και τα συναφή επάγγέλματα συγκεντρώνουν την προτίμησις ενός ποσοστού 5,5%. 3,3% των γονέων έινε εύχρηστημένοι με το να κάνουν τα παιδιά τους καλούς εργάτες. Τα υπόλοιπα 3,2% των γονέων δεν έχουν συγκεκριμένες προτι-μήσεις.

Ας δούμε τώρα τι θέλουν τα παιδιά:

Τα παρακάτω ποσοστά δεί-χνουν τις προτιμήσεις των παι-διών στα επάγγέλματα: Μηχανικού 13,9. Υπαλλήλου 11,9. Μηχανικού 10,4. Ειδίκευ- μένου εργάτου 9,3. Αθλητού (αποκλειστική προτίμησις προς τον αθλητισμό) 9. ΄Ιατρού 5,1. Εμπόρου, βιομηχανού, κλπ. 4,8. Γεωργού 4,5. Μηχανολόγου 4,2. Βιοτέχνη 4,2. Διδασκάλου 3,3. Έλευθερα επάγγέλματα 3. Εργάτου 2,1. Δικηγόρου 1,5.

Απ' τα υπόλοιπα 12,8%, ένα 3,9% από τους νέους δεν έχουν ώριση προτίμησις. Οι υπό- λοιποι 8,9% κυμαίνονται μετα- ξύ διαφόρων επάγγελμάτων.

Ανάμεσα στους τελευταίους έι-νε και εκείνοι που έχουν κλίσι- προς το επάγγελμα του ήθο- ποιού, του ακηνοθέτου, του καλλιτέχνη, του φιλολόγου, κτλ.

Όπως δειχθήκε, έινε αξιοση- μείωτο ότι μεταξύ των νέων της σημερινής γενεάς οι τάσεις προς το καλλιτεχνικό στάδιο έινε πολύ περιωρισμένες, σε ση- μείο ώστε να μην αντιπροσω- πεύουν ένα κάπως υπολογισίμο ποσοστό.

Η ίδια έλλειψις καλλιτεχνι- κών τάσεων παρατηρείται και στα σημερινά κορίτσια. Ειδικότερα, οι προτιμήσεις των κοριτσιών έινε οι ακόλου- θες κατά επάγγέλματα με τα αντίστοιχά ποσοστά:

Δασκάλα 21,5. Μοδίστα 19,6. Υπάλληλος 12,9. Δεν έχουν ώριση προτίμησις 8,6. Ειδί- κευμένη εργάτρια 6,9. ΄Ιατρος 4,3. ΄Ηθοποιός του κινηματο- γράφου 3,4. Έλευθερα επαγ- γέλματα 3,1. Εργάτρια 2,8. ΄Ηθοποιός (γενικά) 1,3. Καλ- λιτέχνιδες 1/2.

Οι υπολοίποις δεν έπιθυμούν να έξασκήσουν επάγγελμα.

Εξιλέωσις

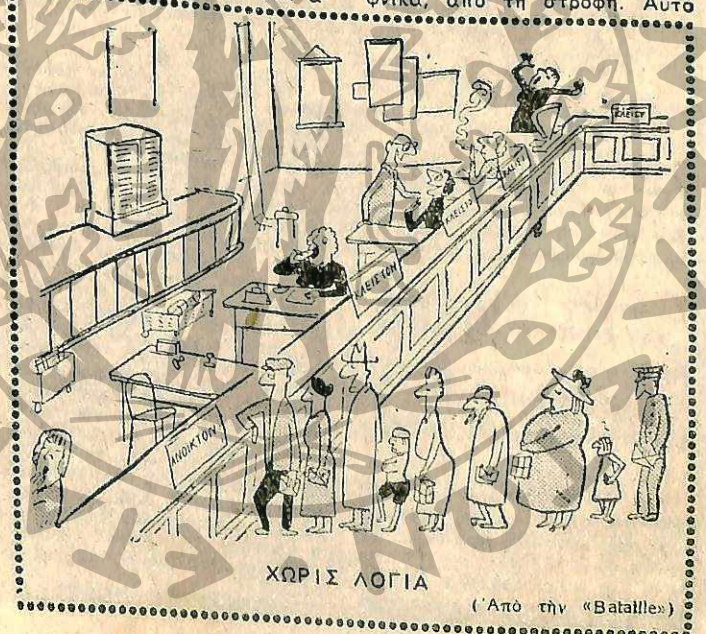
Όταν ήταν μικρός, ο Αύ- γουστίνος είχε την έντυπώσι, κάτι σαν θείος να πούμε. Τον έδελεπε πρωί, μεσημέρι και βράδυ στο στίτι. Δεν έλειπε ποτέ. Λες κι' ή παρουσία του ήταν το ίδιο απαραίτητη, ό- πως το πατέρα και της μη- τέρας του.

Την ίδια ιδέα για το γιατρό είχαν και τα δυο μικρότερα, ά- λερφια του Αύγουστίνου, ή Ό- λυμπια κι' ο Τσέκο. Μόλις τον έβλεπαν, πηδούσαν στα γονατά μου κι' αυτός τα χαι- δευε και τα φιλούσε με τρυ- φερότητα.

Μά ή προτίμησις του ήταν ο Αύγουστίνος. Ο γιατρός του έβλεπε πως ο γιατρός μα- κί του, σαν να είχε κι' αυτός την ίδια ηλικία. Κι' όταν τον έ- σφιγγε στην αγκαλιά του και τον φιλούσε ο μικρός ένοιωσε πως αυτό το φιλή έκλεινε κάτι από την ψυχή του γιατρού. Πο- τέ ο πατέρας του δεν τον είχε φιλήσει με τέτοιο τρόπο.

Πολύ αργότερα, ο Αύγουστι- νος έμαθε πως ο γιατρός δεν ήταν συγγενής. ΄Ηταν μόνο φίλος του πατέρα και της μη- τέρας του. Πιο πολύ της μη- τέρας του.

Ο πατέρας του ήταν κλει- σμένος στον εαυτό του. Τα έια γι' αυτόν ήταν τα βιβλία του. Το βράδυ, μετά το φαγη- τό, πηγαίνε στο γραφείο του και κλεινόταν μέσα σ' αυτό. Ο Αύγουστίνος και τ' αδερφια του, από τ' άλλο μέρος, πη- γαίναν στο δωμάτιό τους για ή μητέρα του περνούσαν τότε στο σαλόνι κι' έμεναν εκεί α- νέναντα.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

(Από την «Bataille»)

PERMANANT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΄Ιδου το μυστικό μας Μ. Λαμπρόπουλος Αγ. Κωνσταντίνου 12 Τηλ. 53.100 Σ η μ.: Αι προσκαμι- ζουσι το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

WRAID Βαβα! φορεμάτων ωφρακίους ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΡΔΗ 4 26.123

MIPANTA

— Είμαι ἡ Αἴσα, ἡ κόρη τοῦ Χαλκήριπ. Χθὲς ὁ γέρος πρίγκιπας. Χορονοῦφι ἦρθε νὰ μ' ἀγοράσῃ ἀπ' τοὺ πατέρά μου. Εἶνε παραμορφωμένος ἀπὸ μιὰ φρικτὴ ἀρρώστεια ὅμοια μὲ λέπρκα ἀρροῖ γι' αὐτοὺ τοὺ εἶπαν πὺς θὰ γίνῃ καλὰ μόνο ὅταν θὰ ἔχη

της λογικής. Καταλαβαίνω
πώς κινδυνεύω να χάσω εξ
αιτίας σου τον Άριμ, τον
καλύτερο μαθητή μου. Ίσως
όμως μπορέσω να νικήσω
τους όπλισμένους καθαλλά-
ρδες, γιατί η δύναμис δέν
είνε τό πán στόν κόσμo.

Οί στρατιώτες του πρίγ-

σχέθηκαν ο ένας στον άλλον
την εύτυχία μιάς ολόκληρης
ζωής.
Ο σοφός είχε σκύψει και
πάλι πάνω στην άμμο και
χάραζε γεωμετρικά σχήμα-
τα, φθαρτά σημεία μιάς α-
θάνατης σοφίας.

A. MAPY

Η διπλῇ δουλειᾷ

Σὲ λίγο ἡ Φατμέ ἔφερε στὸ Χότζα μιὰ παληὰ βούρτσα, φαγωμένη, μὲ μερικές τρίχες μονάχα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ:	Ετήσια	Δρχ. 150.000
»	Έξωθεν	» 75.000
»	Τρίμηνος	» 40.000
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ:	Ετήσια	£ 6.— \$ 24
»	Έξωθεν	£ 3.— \$ 12
»	Ετήσια	F. B. 1.100

Ενδασιαμα εσωτερικοι δια ταχυδρομικης
 επιταγης και εξωτερικοι δια τραπεζικης τοι-
 αυτης, προς τον κ. Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου

• ΕΓΩ ΤΟΥΣ ΑΚΟΤΩΣΑ;

Παράξενο δῖήνυμα

κρυὰ ἀπ' τὸ σταθμό.
 "Οταν ἔφθασα τέλος στὴ βίλλα,
 ὥρῃ καὶ ἡ Ἑλδίρα κατάλαβαν ἀπ' ἡμᾶς
 ὅτι δὲν ἦμουν καλά. Τοῦ

ἰα φωνή, τῇ φωνῇ τοῦ Ζωῆς καὶ
 καλῇ. Σηκώθηκα. Μία μυστηριώδης
 δύναμις μ' ἐστράψε ἐν ἀνάψῃ ἐνὰ κ
 ρί καὶ να βγῶ ἔξω. Προχώρησα κ
 χανικά στο διάδρομο καὶ τρέβησα
 γιὰ τὸ δωμάτιο τοῦ Ζωῆς. Σὲ λί
 γοναὶχα πρὶν πόρτα του.
 Ἀκούμπησα τὸ κερί σ' ἓνα τρ

Πῶς μπηκε στο δωμάτιο γιὰ νὰ
μὴν τὸν καταλάβω;

ἐξόψα αὐτὸ τὸ οἰκῆμα ποὺ μοια-
ζοῦν μάλλον μὲ φρενοκομεῖο παρὰ μὲ φ-
λακὴ...
Δὲν εἶμαι τρελλός. Δὲ σκότωσα
γὼ τὸ Ζώρζ καὶ τὴν Ἑλπίδα. Μήπο-
τε ὅμως;... Θεέ μου! νὰ εἶνε ἀρα-
τὰ ἀλήθεια; Νὰ εἶν' ἀλήθεια ὅτι ἐγώ
τοὺς σκότωσα;... ΚΛΩΝΤ ΒΑΛΜΟ

Πρὶν φορέσετε τὸ μαγιώ

Λαίκα χυμοί λεμονιού. Προσθέτετε ένα ποτηράκι του κρασιού τριανταφυλλόμορο, άλλο ένα γλυκερίνη και μερικές σταγόνες βάμμα βενζόνης. Άνακατέψτε καλά το μίγμα και τὸ χύνετε μέσα σὲ δυὸ κεσέδες, ὅπου βουτάτε τοὺς ἀγκῶνες σας. Ἔστω.

Η μέθοδος αυτή είχε κύρια, γρήγορη, ανώδυνη, διατη-
 ρήση της μορφής των αποτονωτικών φαρμάκων. Δι-
 άπεται όμως οξεία λύση, εφ' όσον οι κρίσεις ξαναφάνη-
 ναν πάλιν. 5) Η ήλεκτροθεραπεία ή από τριχο-
 ρις. Είχε η μόνη εδωτική, η μέθοδος αυτή ποτέ να
 εφαρμοστεί από γιατρό ειδικευμένο. Διά του ηλεκτρισμού
 κατασφραγίζονται ολόκληρα ή μέρη της τριχο-
 ρις.

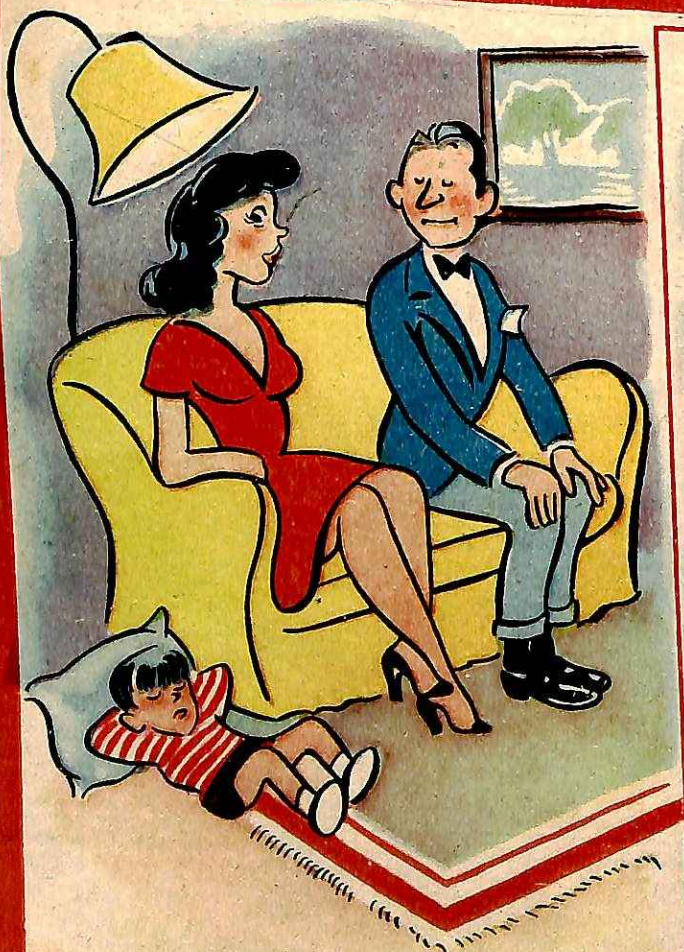
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑ
 Ίατρος Δερματολόγος

Ζαχαρίας: 'Αγάπη μου, πήρα λίγο φαΐ παραπάνω
μην τύχη και σου ανοίξει ή όρεξι στην έκδρομή!

— Καλά τούκανες, 'Αζόρ. Θα μάθι να
μη πειράζει άλλη φορά τις γυναίκες στο
δρόμο!...

— "Εννοια σου και τον κανόνισα τον αδελφό
μου... Τούρριξα ύπνωτικό στο γάλα του!...

— Δε στο είπα, καϋμένε, να πηδήσεις πάνω από τ
σίδερα;